"The Copernicus of consciousness."—THE VILLAGE VOICE

TRUE HALLUCINATIONS

TERENCE McKENNA

Being an Account of the Author's Extraordinary Adventures in the Devil's Paradise

HALUCINAȚII ADEVĂRATE

DE

TERENCE McKENNA

"În jurul nostru, jungla; în fața noastră, Secretul ...."

PREFAȚĂ

CÂNDVA la începutul anilor 1980, în timp ce vizitam Institutul Esalen, unde fusesem invitat să particip la o conferință despre șamanism, mi-am dat seama că abilitatea mea înnăscută de irlandez de a face *deliruri* fusese supraalimentată de ani de zile de consum de ciuperci psilocibină. Ajutat de devotamentul meu față de *psilocibină* și de experimentul de la La Chorrcra, care face obiectul acestei cărți, se pare că evoluasem într-un fel de portavoce a *Logosului întrupat*. Puteam să vorbesc cu grupuri mici de oameni cu un efect ce părea a fi electrizant despre chestiuni deosebit de transcendentale despre care veți citi în aceste pagini.

Aceste performanțe verbale mi se păreau mai degrabă banale în timp ce se produceau, dar reascultându-le pe bandă audio puteam secvența sursa fascinației altora. Era ca și cum personalitatea mea obișnuită, mai degrabă monotonă, fusese pur și simplu oprită, iar prin mine vorbea vocea altcuiva, o voce fermă, fără ezitare și articulată - o voce care căuta să-i informeze pe alții despre puterea și promisiunea dimensiunilor psihedelice.

Zeci, acum poate aproape o sută, de discursuri și conferințe ale mele au fost înregistrate, distribuite, uneori piratate, transmise între prieteni și difuzate pe mici posturi de radio subterane. Am început să-mi câștig existența ca lector și profesor la diverse centre **spa** și centre de creștere. Am fost descoperit de faimosul Roy de la Hollywood, a cărui emisiune radio nocturnă m-a transformat într-un mini-star *underground*, cel puțin printre insomniacii din Los Angeles. Prin simplul fapt că vorbeam despre evenimentele de la La Chorrera devenisem o mică celebritate. În cele din urmă, zvonul despre statutul meu de *extatician* (raver) și de figură underground de pe Coasta de Vest a ajuns până în marile cutii de sticlă de pe Fifth Avenue, chiar în Gotham. Edituri despre care îmi imaginam că nu mă vor băga în seamă erau brusc interesate de munca mea. Să sperăm că, în timp ce citiți aceste rânduri, cărțile mele - aceasta și altele care au precedat-o - răspândesc aceste idei ciudate și îmi fac viața confortabilă și îi îmbogățesc pe alții.

Există un paradox ciudat în jurul tuturor acestor lucruri: ideile mele sunt acum în arena publică și se organizează un plebiscit informal asupra lor. Dacă ele se răspândesc, devin populare și funcționează drept catalizatori ai schimbării sociale, atunci speranța că ar putea avea un destin special va fi susținută. Dacă, pe de altă parte, își vor avea momentul lor în soare și apoi vor dispărea din atenția publicului, munca și viziunea mea vor fi fost judecate ca fiind doar o altă fațetă trecătoare a culturii noastre suprarealiste și infectate de paranoia. Habar nu am unde pot duce aceste idei. Cert este că, având mai multe cărți tipărite acum, nu pot pretinde că nu mi s-a acordat o audiență corectă. Se pare că publicul este cel care va decide dacă acest fenomen și-a urmat cursul sau dacă abia acum începe să se facă simțit.

Menționez toate acestea nu pentru a-mi informa cititorul despre detaliile mai puțin interesante ale efortului meu personal de a hrăni o familie, ci pentru că această carieră a mea este acum singura și cea mai bună dovadă că ceva extraordinar, poate ceva de importanță istorică, s-ar fi putut întâmpla la La Chorrera. Pentru că ciupercile vorbărețe întâlnite acolo au țesut un mit și au emis o profeție, cu detalii destul de specifice, despre o schimbare globală de conștiință salvatoare de planete. Au promis tot ceea ce s-a întâmplat în viața mea în ultimii douăzeci de ani și au promis mult mai mult pentru viitor. Dacă veți citi mai departe, veți deveni parte din această poveste. Atenție, cititorule.

CAPITOLUL I

CHEMAREA SECRETULUI

În care este prezentată distribuția noastră de personaje, inclusiv o ciupercă, și sunt schițate interesele lor deosebite. Este invocată jungla amazoniană și se întreprinde coborârea unuia dintre râurile sale.

Timp de MILIOANE DE ANI, viziunile transmise de ciupercile halucinogene au fost căutate și venerate ca un adevărat mister religios. O mare parte din gândirea mea din ultimii douăzeci sau mai mulți ani a fost absorbită de descrierea și contemplarea acestui mister.

Strâns păzită de Îngeri cu bijuterii haotice - "Fiecare înger este teribil", scria Rilke, și în același timp sacru și profan - ciuperca a răsărit în viața mea așa cum ar putea răsări într-un punct viitor al istoriei umane. Am ales o abordare literară pentru a spune această poveste. Un mister viu ar putea lua orice formă - este stăpân pe loc și spațiu, timp și spirit - însă căutarea unei forme simple pentru a transmite acest mister m-a determinat să urmez tradiția: să scriu o narațiune cronologică a unei povești care este atât adevărată, cât și extraordinar de bizară.

La începutul lunii februarie 1971, treceam prin sudul Columbiei împreună cu fratele meu și câțiva prieteni, în drum spre o expediție în Amazonas columbian. Traseul nostru ne-a condus prin Florencia, capitala provincială a Departamentului Caqueta. Acolo am făcut o pauză de câteva zile în așteptarea unui avion care să ne ducă la punctul nostru de îmbarcare pe Rio Putumayo, un râu a cărui întindere vastă este granița dintre Columbia și cei doi vecini sudici ai săi, Ecuador și Peru.

Ziua în care urma să plecăm a fost deosebit de călduroasă, iar noi am părăsit limitele opresive ale hotelului nostru din apropierea pieței centrale și a stației de autobuz zgomotoase. Am mers pe jos spre sud-vest, în afara orașului, poate o milă. Aici se aflau apele calde ale râului Hacha, vizibile peste pășunile ondulate cu iarbă înaltă. După ce am înotat în râu, explorând bazine adânci sculptate de torentul cald în albia neagră a pârâului bazaltic, ne-am întors prin aceleași pajiști. Cineva mai familiarizat decât mine cu aspectul ciupercii *Stropharia cubensis* ne-a indicat un singur specimen mare, care stătea înalt și singur într-o bucată veche de bălegar de vacă. Impulsiv și la sugestia însoțitorilor mei, am mâncat întreaga ciupercă. Nu a ocupat decât o clipă, iar apoi am continuat să ne târâm, obosiți de la înot, o furtună tropicală se îndrepta spre noi de-a lungul marginii estice a cordilierei andine în care se află Florencia.

Timp de poate un sfert de oră am mers mai departe, în mare parte în tăcere. Obosit, mi-am lăsat capul în jos, aproape hipnotizat de vederea mișcării regulate a cizmelor mele tăind iarba. Pentru a-mi alinia spatele, pentru a-mi alunga letargia, m-am oprit și m-am întins, scrutând orizontul. Senzația de măreție a cerului, pe care am ajuns să o asociez cu *psilocibina*, s-a năpustit asupra mea acolo pentru prima dată. I-am rugat pe prietenii mei să facă o pauză și apoi m-am așezat greu pe pământ. Un tunet tăcut părea să zguduie aerul din fața mea. Lucrurile se evidențiau cu o nouă prezență și semnificație. Acest sentiment a venit și a trecut peste mine ca un val exact când prima furie a furtunii tropicale a izbucnit deasupra noastră, lăsându-ne uzi. Senzația stranie că o altă dimensiune sau scară a ființei se intersectase cu ziua tropicală luminoasă a durat doar câteva minute. Elocventă, dar puternică, a fost o senzație diferită de orice alt sentiment de care îmi puteam aminti.

În retragerea noastră îmbibată de apă, momentul prelungit, ciudat de strălucitor, care a precedat retragerea noastră frenetică, a trecut neobservat de mine. Recunoșteam că experiența mea fusese o ciupercă indusă, dar nu am vrut să las gândurile despre ea să distragă atenția jocului. Eram implicați, mi-am imaginat, într-o căutare în adâncul junglei pentru halucinogene de un alt fel: plante care conțineau drogul activ pe cale orală *di-metiltriptamina* (sau DMT) și infuzia psihedelică *ayahuasca*. Aceste plante au fost mult timp asociate cu abilități telepatice și cu fapte paranormale. Cu toate acestea, modelele de utilizare a acestora, care erau unice în jungla amazoniană, nu au fost studiate pe deplin.

După ce am coborât, am respins experiența cu ciupercile ca fiind ceva ce trebuia analizat altă dată. Locuitorii vechi ai Columbiei m-au asigurat că *Stropharia* cu nuanțe aurii apărea exclusiv pe

bălegarul vitelor Zebu, iar eu am presupus că în junglele din interior - unde urma să mă aflu în scurt timp - nu mă puteam aștepta la nicio vită sau pășune. Scoțându-mi din minte gândul la ciuperci, m-am pregătit pentru rigorile coborârii noastre pe Rio Putumayo spre destinația noastră, o misiune îndepărtată numită La Chorrera.

De ce venise o trupă de țigani ca a noastră în junglele aburinde ale Columbiei amazoniene? Eram o trupă de cinci persoane, legate de prietenie, imaginație extravagantă, naivitate și o dedicare pentru călătorii și experiențe exotice. Ev, traducătorul nostru și proaspăt iubita mea, era singurul membru al grupului care nu era o cunoștință veche a celorlalți. Era americană, ca și noi ceilalți, și trăise mai mulți ani în America de Sud și călătorise în Orient (unde am trecut o dată pe lângă ea în aeroportul din Kathmandu, într-un moment de mare constrângere pentru amândoi - o altă poveste). Se eliberase de curând dintr-o relație de lungă durată.

Pe cont propriu și neavând nimic mai bun de făcut, se încurcase cu grupul nostru. Până când am ajuns la La Chorrera, ea și cu mine am fi fost împreună mai puțin de trei săptămâni. Ceilalți trei membri ai grupului erau fratele meu, Dennis, cel mai tânăr și cel mai puțin călătorit dintre noi, student la botanică și coleg de lungă durată; Vanessa, o veche colegă de școală de la colegiul experimental din Berkeley, formată în antropologie și fotografie și care călătorea pe cont propriu; și Dave, un alt vechi prieten, un meditator homosexual, creator de ceramică, broder de blugi și, la fel ca Vanessa, un newyorkez.

Cu patru luni înainte de coborârea noastră în lumea ascunsă a Putumayo inferior, eu și fratele meu am îndurat durerea morții mamei noastre. Înainte de asta, călătorisem timp de trei ani în India și Indonezia. Apoi lucrasem ca profesor în fabricile engleze din Tokyo și, când nu am mai putut suporta asta, am fugit în Canada. În Vancouver, echipajul nostru a ținut o reuniune și a planificat această expediție pe Amazon pentru a cerceta profunzimile experienței psihedelice.

În mod deliberat, nu spun prea multe despre niciunul dintre noi. Am fost educați greșit, poate, dar cu siguranță bine educați. Niciunul dintre noi nu avea încă douăzeci și cinci de ani. Fusesem atrași împreună prin agitația politică ce caracterizase anii pe care îi împărțisem în Berkeley. Eram refugiați dintr-o societate pe care o credeam otrăvită de propria ură de sine și de contradicțiile interioare. Făcusem o triere a opțiunilor ideologice și am decis să mizăm cu toții pe experiența psihedelică, ca fiind cea mai scurtă cale spre mileniul pe care politica noastră ne înflăcărase să îl sperăm. Nu aveam nicio idee la ce să ne așteptăm de la Amazon, dar am adunat cât mai multe informații etnobotanice disponibile. Aceste date ne spuneau unde trebuiau căutate diversele halucinogene, dar nu și la ce să ne așteptăm atunci când le găseam.

M-am gândit la cât de predispuși am fi putut fi la experiențele care aveau să ni se întâmple în cele din urmă. Adesea, interpretările noastre asupra evenimentelor nu au fost de acord, așa cum se întâmplă frecvent în cazul unor personalități puternice sau al martorilor unui eveniment neobișnuit. Eram oameni complecși, altfel nu am fi făcut ceea ce făceam.

Chiar și la vârsta de 24 de ani, puteam să mă uit în urmă la aproape zece ani de implicare în chestiuni pe care majoritatea oamenilor le-ar putea considera extrem de marginale. Interesul meu pentru droguri, magie și pentru cele mai obscure zone mai retrase ale istoriei naturale și teologiei îmi dădea profilul de interes al unui prinț florentin excentric mai degrabă decât al unui copil care creștea în inima Statelor Unite la sfârșitul anilor '50. Dennis împărtășise toate aceste preocupări, spre disperarea părinților noștri convenționali și harnici. Dintr-un motiv oarecare, am fost ciudați de la început, aleși de soartă pentru un destin prea ciudat pentru a ne imagina.

Într-o scrisoare scrisă cu unsprezece luni înainte de expediția noastră, aflu că Dennis avea încă de pe atunci cea mai clară concepție despre ceea ce s-ar putea întâmpla. Mi-a scris în timp ce mă aflam în Taiwan, în 1970, și mi-a spus:

În ceea ce privește căutarea șamanică centrală și ideea că rezolvarea ei poate implica moartea fizică - un gând care dă de gândit - aș fi interesat să aflu cât de probabilă considerați această posibilitate și de ce. Nu mă gândisem la ea în termeni de moarte, deși am considerat că ar putea foarte bine să ne ofere nouă, ca oameni vii, acces voluntar la poarta pe care morții o trec zilnic. Consider că aceasta este un fel de proiecție astrală hiperspațială care permite

hiperorganului, conştiinţa, să se manifeste instantaneu în orice punct al matricei spaţio-temporale sau în toate punctele simultan.

Din scrisorile pe care mi le-a trimis reiese clar că imaginaţia sa nu suferise nicio atrofie în anii în care a terminat liceul în micul nostru oraş natal din Colorado. O dietă constantă de science-fiction făcuse din imaginaţia lui o bucurie de privit la joacă, dar mă întrebam: vorbea serios?

Un OZN este, în esenţă, acest vortex psihic mobil hiperspaţial, iar călătoria poate implica contactul cu o rasă de locuitori hiperspaţiali. Probabil că va fi o întâlnire asemănătoare unei "lecţii de zbor": instruire în utilizarea pietrei transdimensionale, cum să navighezi în hiperspaţiu şi poate un curs introductiv de îngrijire a ecologiei cosmice.

Se străduia, ca şi mine, să se acomodeze cu peisajele psihice bântuite de elfi, dezvăluite de *di-metiltriptamina*, sau DMT. Odată ce am întâlnit DMT, în atmosfera ameţitoare şi suprarealistă de la Berkeley, la apogeul Verii Iubirii, aceasta devenise misterul principal şi cel mai eficient instrument pentru continuarea căutării.

Păstrarea formei fizice în astfel de circumstanţe ar fi, se pare, mai degrabă o chestiune de alegere decât de necesitate; deşi ar putea fi o chestiune de indiferenţă, întrucât în reţeaua hiperspaţială toate manifestările fizice existente ar fi deschise. Aş spune că timpul nu este esenţial pentru această aventură decât în măsura în care moartea culturilor triburilor pe care le căutăm se desfăşoară într-un ritm îngrozitor.

Nu doar fanteziile noastre colorate erau centrate pe halucinogene de tip DMT. Abordarea noastră operaţională pentru a descoperi secretele dimensiunii halucinogene era centrată tot pe ele. Acest lucru se datora faptului că, dintre compuşii psihoactivi pe care îi cunoşteam, acţiunea halucinogenelor care conţin DMT, deşi foarte scurtă, părea cea mai intensă. DMT nu este un obiect de experienţă obişnuită, nici măcar în rândul *psihonauţilor* din spaţiul interior, aşa că trebuie spus un cuvânt despre el. În forma sa sintetică pură, este o pastă sau o pulbere cristalină care se fumează într-o pipă de sticlă, fără nimic altceva. După câteva inhalaţii, debutul experienţei este rapid, între cincisprezece secunde şi un minut. Experienţa halucinogenă pe care o declanşează durează între trei şi şapte minute şi este fără echivoc deosebită. Este atât de bizară şi de intensă încât chiar şi cei mai devotaţi pasionaţi de halucinogene trec de obicei cu vederea. Cu toate acestea, este cel mai comun şi cel mai larg răspândit dintre halucinogenele naturale şi reprezintă baza, dacă nu chiar întreaga componentă, a majorităţii halucinogenelor folosite de triburile aborigene din America de Sud tropicală. În natură, ca produs al metabolismului plantelor, nu apare niciodată în concentraţii asemănătoare cu cele la care provine din laborator. Cu toate acestea, şamanii din America de Sud, predispunându-se chimic la efectele sale în diferite moduri, găsesc aceleaşi niveluri de intensitate care anulează realitatea, pe care le pot atinge cu DMT pur. Ciudăţenia şi puterea sa au depăşit-o atât de mult pe cea a altor halucinogene, încât *di-metiltriptamina* şi rudele sale chimice păreau să definească în cele din urmă, în orice caz pentru micul nostru cerc, exfolierea maximă - cea mai radicală şi mai înfloritoare desfăşurare - a dimensiunii halucinogene care poate avea loc fără riscuri grave pentru integritatea psihică şi corporală.

Ne-am gândit, prin urmare, că descrierea fenomenologică a dimensiunii halucinogene ar trebui să înceapă prin localizarea unui halucinogen aborigen puternic care conţine DMT şi apoi prin explorarea cu o minte deschisă a stărilor şamanice pe care acesta le face accesibile. În acest scop, am analizat literatura de specialitate privind drogurile *triptamine* din bazinul superior al Amazonului şi am aflat că *ayahuasca* sau *yage* - infuzia de *Banisteriopsis caapi* cu adaos de DMT - este cunoscută într-o zonă largă*, la fel ca şi câteva tipuri de tutun de prizat care conţine DMT, dar exista un halucinogen care conţine DMT şi a cărui utilizare era sever restricţionată.

---

* Ayahuasca este un termen utilizat în general în tot bazinul superior al Amazonului. Se referă nu numai la băutura halucinogenă preparată, ci şi la ingredientul său principal, liana lemnoasă Banisteriopsis caapi. Această liană de junglă, adesea gigantică, este pulverizată şi fiartă împreună cu o plantă care conţine DMT, de obicei Psychotria viridis, ocazional Diploterus cabrerena. Extracţia apoasă este apoi concentrată prin fierbere suplimentară. Ayahuasca, denumită şi natema, yage, pilde, este cel mai răspândit şi utilizat dintre halucinogenele şamanice ecuatoriale din Lumea Nouă.

Oo-koo-he este preparat din rășina unor arbori din genul *Myristicacee Virola*, amestecată cu cenușă de alte plante și rulată în granule care se înghit. Ceea ce a atras atenția în descrierea acestui preparat vegetal vizionar a fost faptul că tribul Witoto din Amazonul superior, singurul care cunoștea secretul fabricării lui, îl folosea pentru a vorbi cu "omuleții" și pentru a obține cunoștințe de la aceștia.

Acești omuleți sunt o punte de legătură între motivele contactului cu extratereștrii și cele mai tradiționale acțiuni ciudate ale elfilor și zânelor din păduri. Tradiția mondială a micilor oameni este bine studiată în lucrarea *The Fairy Faith in Celtic Countries* (Credința zânelor în țările celtice), de W. E. Evans-Wentz, un studiu de pionierat al folclorului celtic, care a avut influență asupra căutării cercetătorului OZN Jacques Vallee, precum și asupra noastră. Mențiunea omuleților mi-a sunat cunoscut, deoarece în timpul propriilor mele experiențe de fumat DMT sintetizat la Berkeley, am avut impresia că am dat buzna într-un spațiu locuit de creaturi *elfine* vesele, *elfine* care se autotransformau și erau mașini. Zeci dintre aceste entități fractale prietenoase, care arătau ca niște ouă Faberge care se driblau singure pe repriză, mă înconjuraseră și încercaseră să mă învețe limbajul pierdut al adevăratei poezii. Păreau să bolborosească într-o formă vizibilă și cincinală de Nostratic Ecstatic, dacă judecam după impactul emoțional al acestei pălăvrăgeli gnomice. Râuri tumultuoase de sensuri topite, cu suprafață de oglindă, curgeau gâlgâind în jurul meu. Acest lucru s-a întâmplat în mai multe rânduri.

Transformarea limbajului a fost cea care a făcut ca aceste experiențe să fie atât de memorabile și de deosebite. Sub influența DMT, limbajul a fost transformat dintr-un lucru auzit într-un lucru văzut. Sintaxa a devenit vizibilă fără echivoc. Căutând paralele cu această noțiune, sunt nevoit să îmi amintesc minunata scenă din versiunea Disney a filmului *Alice în Țara Minunilor*, în care Alice întâlnește omida fumătoare de narghilea așezată pe o ciupercă. "*Who R U?*", întreabă omida, silabisindu-și întrebarea în fum deasupra capului. Întotdeauna a existat o suspiciune de sofisticare psihedelică asociată cu Lewis Carroll și cu povestea sa din secolul al XIX-lea despre o țară a minunilor care se transformă singură. În mâinile animatorilor Disney, amestecul de percepții senzoriale, asemănător cu sinestezia, este exagerat și explicitat și literal. Ceea ce omida intenționează să comunice nu se aude, ci se vede, plutind în spațiul apropiat; un limbaj vizibil al cărui mediu este fumul convenabil pe care omida îl posedă din belșug.*

Ceea ce nu înseamnă că DMT trebuie privit ca un stimulent pentru simple desene animate interioare. Nu este așa. Sentimentul care radiază din întâlnirea cu DMT este înfiorător de bizar. Este atât cât se poate suporta fără ca categoriile conștiinței să fie rescrise definitiv. Uneori sunt întrebat dacă DMT este periculos. Răspunsul corect este că este periculos doar dacă te simți amenințat de posibilitatea de a muri prin uimire. Atât de mare este valul de uimire care însoțește dizolvarea graniței dintre lumea noastră și acest alt continuum nesperat, încât se apropie de a fi un fel de extaz în sine.

Sentimentul de a fi literalmente într-o altă dimensiune, pe care îl provocaseră aceste experiențe bizare cu DMT, a fost punctul central al deciziei noastre de a ne concentra asupra halucinogenelor *triptamine*. După ce am citit tot ce exista despre *triptaminele* psihoactive, am ajuns în cele din urmă la lucrările etnobotanistului pionier Richard Evans Schultes. Postul de profesor titular de botanică la Harvard i-a permis lui Schultes să își dedice viața colectării și catalogării plantelor psihoactive din lume. Lucrarea sa despre „*Virola ca halucinogen administrat pe cale orală*” a fost un punct de cotitură în căutarea noastră. Am fost fascinați de descrierea sa privind utilizarea rășinii copacilor de *Virola theiodora* ca medicament DMT activ pe cale orală, precum și de faptul că utilizarea acestui halucinogen părea să fie limitată la o zonă geografică foarte mică.

---

* Faptul că un film Disney ar trebui să fie o vitrină pentru această noțiune nu este atât de surprinzător pe cât ar putea părea la prima vedere. Este suficient să ne amintim de dansurile atent coregrafiate ale ciupercilor orientale din Fantasia pentru a ne întreba dacă nu cumva unele părți ale grupului de producție Disney ar fi putut fi inspirate de șamanism. La urma urmei, Fantasia a fost un efort foarte serios și ambițios de a face din sinestezie un motiv de divertisment popular. Zvonurile persistă că mulți dintre animatorii europeni pe care Disney i-a angajat pentru proiectele sale extravagante erau conștienți de experiența psihedelică. Printre animatorii cehi care s-au alăturat grupului Disney în această perioadă se numărau unii care, probabil, cunoșteau puterea de producere a viziunii a peyotului și a componentei sale chimice, mescalina.

Schultes a fost o voce inspirată atunci când a scris despre halucinogenul **oo-koo-he**:

Pentru o înțelegere completă a acestui halucinogen interesant, va fi necesară o muncă de teren suplimentară în regiunea de origine a acestor indieni..... Interesul pentru acest halucinogen recent descoperit nu se află în întregime în limitele antropologiei și etnobotanicii. El influențează în mod direct anumite aspecte farmacologice și, atunci când este luat în considerare împreună cu alte plante cu proprietăți psihotomimetice datorate triptaminelor, acest nou drog oral ridică probleme care trebuie acum abordate și, dacă este posibil, explicate din punct de vedere toxicologic.*

Pe baza lucrării lui Schultes, am decis să ne abandonăm studiile și carierele și să ne plătim singuri drumul până în Amazon și în apropiere de La Chorrera, în căutare de **oo-koo-he**. Am vrut să vedem dacă dimensiunile titanic de stranii pe care le întâlnisem în transa de DMT erau și mai accesibile prin intermediul combinațiilor de plante DMT pe care le dezvoltaseră șamanii din Amazon.

La aceste sacramente șamanice mă gândisem când am respins ciuperca *Stropharia* întâlnită pe pășunea de lângă Florencia. Eram nerăbdător să merg mai departe în căutarea exoticei, abia semnalate, ***Witotoo-koo-he***. Nu mi-am imaginat că, la scurt timp după sosirea noastră la La Chorrera, căutarea **oo-koo-he** va fi aproape uitată. Halucinogenul **Witoto** a fost eclipsat total de descoperirea ciupercilor **psilocibină** care creșteau din abundență acolo și de puterea stranie care părea să se învârtă în jurul pășunilor de smarald, înconjurate de ceață, în care erau găsite.

Primul indiciu că La Chorrera era un loc diferit de alte locuri a venit atunci când am ajuns la Puerto Leguizamo, punctul de îmbarcare propus pentru Rio Putumayo. Se poate ajunge acolo doar cu avionul, deoarece nu există drumuri care să traverseze jungla până acolo. Este un oraș fluvial sud-american la fel de obosit și opresiv cum nu ai putea spera să vezi vreodată. William Burroughs, care a trecut pe aici în căutarea *ayahuasca* în anii '50, l-a descris atunci ca "*arătând ca un loc după o inundație*". Până în 1971 se schimbase puțin.

Abia ne instalasem în hotelul nostru, abia ne întorsesem de la ritualul de înregistrare a străinilor care are loc în zonele de frontieră din Columbia, când matroana hotelului ne-a informat că un conațional de-al nostru locuia în apropiere. Părea incredibil că un american ar putea locui într-un oraș fluvial atât de îndepărtat și complet rural din Columbia. Când *la senora* a remarcat că acest om, El Senor Brown, era foarte bătrân și, de asemenea, un bărbat de culoare, a devenit cu atât mai ciudat. Curiozitatea mea fiind stârnită, am plecat imediat în compania unuia dintre fiii bădărani ai femeii de la hotel. În timp ce mergeam, ghidul meu abia a așteptat să ieșim pe ușa hotelului pentru a mă informa că omul pe care urma să-l vedem era "*mal y bizarro*" (rău și bizar).

"*El Senor Brown es un sanguinero*" (Dl Brown este un om însetat de sânge), a spus el.

Un ucigaș? Eram în drum spre un ucigaș, atunci? Părea puțin probabil. Nu am crezut nici măcar o clipă. "*Un sanguinero, dice?*" (Un sugător de sânge, spui?).

Oroarea pe care boom-ul cauciucului a adus-o indienilor amazonieni în primii ani ai acestui secol a supraviețuit, o amintire pentru cei mai în vârstă și o legendă terifiantă pentru indienii mai tineri. În zona care înconjoară La Chorrera, populația Witoto a fost redusă sistematic de la patruzeci de mii în 1905 la aproximativ cinci mii în 1970. Nu puteam să-mi imaginez că omul pe care urma să-l întâlnesc avea vreo legătură reală cu acele evenimente îndepărtate. Am presupus că această poveste pe care o auzeam însemna că urma să întâlnesc un om negru local în jurul căruia se creaseră povești extravagante.

Am ajuns curând la o casă dărăpănată și lipsită de distincție, cu o curte mică, ascunsă în spatele unui gard înalt de scândură. Însoțitorul meu a bătut și a strigat și, în curând, un tânăr, asemănător cu ghidul meu, a venit și a deschis poarta. Însoțitorul meu s-a topit și poarta s-a închis în urma mea. Un porc mare zăcea în partea cea mai joasă și mai umedă a curții; trei trepte mai sus era o verandă. Pe verandă, zâmbind și făcându-mi semn să înaintez, stătea un bărbat negru foarte slab, foarte bătrân și mult zbârcit: John Brown. Nu se întâmplă prea des să întâlnești o legendă vie și, dacă aș fi știut mai multe despre persoana cu care m-am confruntat, aș fi fost mai respectuos și mai uimit.

---

* R. E. Schultes, "Virola as an Orally Administered Hallucinogen", in the Botanical Leaflets of Harvard University, vol. 22, no. 6, pp. 229-40.

"Da", a spus el, "sunt american". Și: "Da, la naiba, sunt bătrân, am nouăzeci și trei de ani. Povestea mea, dragă, este atât de lungă." A râs sec, cu un râs sec, ca un foșnet de acoperiș când se agită tarantulele.

Fiu de sclav, John Brown părăsise America în 1885, pentru a nu se mai întoarce niciodată. Se dusese în Barbados și apoi în Franța, fusese marinar comercial și văzuse Aden și Bombay. În jurul anului 1910, a ajuns în Peru, la Iquitos. Acolo a fost numit maistru în faimoasa Casă Arana, care a fost principala forță care a stat la baza exploatării nemiloase și a uciderii în masă a indienilor din Amazonas în timpul boom-ului cauciucului.

Am petrecut câteva ore în acea zi cu El Senor Brown. Era o persoană extraordinară, în același timp apropiată și totuși fantomatică și îndepărtată, o bucată vie de istorie. Fusese servitorul personal al căpitanului Thomas Whiffen din al paisprezecelea husari, un aventurier britanic care a explorat zona La Chorrera în jurul anului 1912. Brown, care este descris în lucrarea lui Whiffin, acum rară, *Explorations of the Upper Amazon*, a fost ultima persoană care l-a văzut pe exploratorul francez Eugene Robuchon, care a dispărut pe Rio Caqueta în 1913. "*Da, avea o soție Witoto și un câine mare și negru care nu-l părăsea niciodată*", a glumit Brown.

John Brown vorbea *witoto* și a trăit odată cu o femeie *witoto* timp de mulți ani. Cunoștea îndeaproape zona în care mergeam. Nu auzise niciodată de **oo-koo-he**, dar în 1915 luase *ayahuasca* pentru prima dată - și la La Chorrera. Descrierea experiențelor sale a fost o inspirație în plus pentru a continua spre obiectivul nostru.

Abia după ce m-am întors din Amazon am aflat că acesta era același John Brown care expusese autorităților britanice atrocitățile baronilor cauciucului de-a lungul Putumayo. El a vorbit mai întâi cu Roger Casement, pe atunci consul britanic la Rio de Janiero, care plecase în Peru în iulie 1910 pentru a investiga poveștile de atrocități.* Puțini își amintesc, atât de presărată cu orori este istoria secolului XX, că înainte de Guernica și Auschwitz, Amazonia Superioară a fost folosită ca o scenă de repetiție pentru unul dintre episoadele de dezumanizare mecanizată atât de tipice epocii noastre. Băncile britanice, în conivență cu clanul Arana și alți operatori de *laissez-faire* (libertatea de a face), au finanțat utilizarea în masă a terorii, intimidării și crimelor pentru a-i forța pe indienii din pădurea adâncă să recolteze cauciuc sălbatic. John Brown a fost cel care s-a întors la Londra împreună cu Casement pentru a depune mărturie în cadrul anchetei Comisiei regale de anchetă a Înaltei Comisii.**

M-am întors să vorbesc cu el în următoarele două zile, în timp ce se făceau pregătirile pentru călătoria noastră în aval. Am fost impresionat de sinceritatea lui Brown, de profunzimea înțelegerii pe care o avea față de mine, de modul în care Roger Casement și o lume aproape uitată - o lume cunoscută de mine doar din scurta ei menționare în paginile lui James Joyce din *Ulise* - au trăit și s-au mișcat în fața mea în acele lungi și dezordonate conversații de pe veranda lui.

A vorbit îndelung și elocvent despre La Chorrera. Nu mai fusese acolo din 1935, dar aveam să o găsesc exact așa cum o descrisese el. Orașul vechi, bântuit de febră, de pe câmpia de peste lac, nu mai exista, dar temnițele pentru sclavii indieni încă se mai puteau vedea, inele de fier prăbușite, înfipte adânc în piatra bazaltică transpirată. Faimoasa Casă Arana nu mai exista, iar Peru renunțase de mult la pretențiile sale asupra acelei zone în favoarea Columbiei. Dar vechiul oraș La Chorrera era într-adevăr fantomatic, la fel ca și vechea potecă de cauciuc, sau *trocha*, pe care urma să o folosim în scurt timp pentru a parcurge cei 110 kilometri care separă La Chorrera de Rio Putumayo. În 1911, până la douăzeci de mii de indieni și-au dat viața pentru a împinge această potecă prin junglă. Indienilor care au refuzat să muncească li s-a tăiat cu maceta talpa picioarelor și fesele. Și pentru ce? Pentru ca, într-un act suprarealist de orgoliu tipic pentru tehnocolonialism, un automobil să poată fi condus pe întreaga lungime a traseului în 1915. A fost o călătorie de nicăieri spre nicăieri.

Mergând pe acele poteci pustii și întunecate, mi se părea că aud adesea un murmur de voci

* Pentru detalii, vezi W. E. Hardenburg, The Putumayo: The Devil's Paradise (Londra, 1912). Extrase din raportul lui Casement sunt retipărite și acolo. A se vedea, de asemenea, lucrarea lui Michael Taussig, Shamanism, Colonialism and the Wildman (Chicago: University of Chicago Press, 1987).

** John Estacion Rivera, un istoric columbian, a relatat povestea în mod diferit și îl implică pe Brown în aceste crime, oferind astfel baza pentru povestea san-guinero.

sau foșnetul unor picioare înlănțuite. Monologurile incoerente ale lui John Brown abia dacă m-au pregătit pentru ciudățenia sa. În dimineața în care barca noastră urma să plece pentru a ne transporta în josul râului, ne-am oprit la casa lui în drum spre debarcader. Ochii și pielea îi străluceau. Era portarul lumii plutonice în aval de Puerto Leguizamo și știa asta. Mă simțeam ca un copil în fața lui, iar el știa și asta.

"Pa, pa, pa, copii. La revedere", a fost despărțirea lui uscată.

CAPITOLUL DOI

ÎN PARADISUL DIAVOLULUI

În care sunt prezentați Solo Dark și Ev și se prezintă istoria trecută a fiecăruia dintre noi. Reflecții filozofice în timpul unei coborâri lâncezești pe râul Putumayo.

Ți-am spus că suntem un grup de cinci persoane? Am fost cinci când am ajuns la La Chorrera, dar am fost șase la plecarea din Puerto Leguizamo. Ev și cu mine trăiam împreună atât cât poate trăi împreună un cuplu care coboară în fiecare seară de pe o barcă împreună cu alte patru persoane pentru a-și agăța hamacele în copaci. Dar și el era cu noi. Singur și întunecat. Trebuie să vă explic Solo. El făcea parte dintr-o religie marginală care se întâmpla în America de Sud, pe care eu nu o găsisem în India, numită Noul Ierusalim. Adepții, care păreau a fi în primul rând *frugivori*, erau un trib format în majoritate din americani care din 1962 sau 1963 coborâseră în derivă prin America Latină, cizelându-se unii pe alții, trăind unii cu alții, urându-se unii pe alții și țesând intrigi. Ei comunicau prin intermediul tablelor Ouija cu entități pe care le numeau "*Ființe de Lumină*". O întreagă mitologie fusese construită în jurul reîncarnării. Potrivit acestora, toată lumea era o reîncarnare.

O persoană a presupus că este reîncarnarea lui Rasputin; o alta, refugiată din cercurile apropiate ale cultului Hari Krishna și purtând haine albe și cizme de ploaie din cauciuc alb, a fost reîncarnarea lui Erwin Rommel. Liderul cu ochii bulbucați al întregului grup era Solo. Fusese tovarășul lui Ev timp de patru ani.

Mai trebuie să menționez că Solo era ciudat? Cu ochii lui albaștri de bebeluș fără profunzime și cununa lui de păr lung și sălbatic, prezenta o imagine impunătoare. El credea că fusese întruchipat în mai multe personaje istorice proeminente: Hristos, Hitler, Lucifer. Era o gamă deopotrivă deprimantă și previzibilă.

Mă aflam într-o dilemă ciudată, întrucât categoriile mele nu erau ele însele foarte rigide. Îmi petrecusem cea mai mare parte a celor trei ani precedenți trăind fie ca un ermit erudit care studia limbile asiatice moarte, fie ca *lepidopterist* singuratic în interiorul Indoneziei. Nu eram familiarizat cu protocoalele care se dezvoltaseră printre cei mai exotici dintre colegii mei în epoca de după Charles Manson. M-am gândit: "*Nu putem rezolva asta? Nu suntem cu toții niște hipioți fericiți?*". Poate că mă aflam de prea mult timp în Asia. În orice caz, aveam să aflu curând că printre entuziaștii *Noului Ierusalim* existau o mulțime de personae ciudate greu de tolerat.

Dacă Solo nu era de acord cu ceva ce făceai, privea în gol pentru o clipă și apoi anunța că i se dezvăluise în acea clipă, de către *Ființele de Lumină*, că nu ar trebui, de exemplu, să decojești fructe cu cuțite de metal. Micile amănunte ale existenței erau controlate de aceste forțe ascunse. Solo călătorea cu animale: câini, pisoi, maimuțe (avea o maimuță despre care presupunea că este Hristos întrupat). A insistat ca toate animalele să fie vegetariene, așa că animalele au devenit contorsionate și nesănătoase. În timp ce ochii lor se învârteau în cerc, el îmi spunea: "*Acesta este Buddha; acesta este Hristos; acesta este Hitler*". Nu era chiar atât de demențial - exagerez pentru a da gustul - dar era clar că în capul lui Solo era atât de liber.

Când am pornit din Puerto Leguizamo, eram, așadar, șase: Vanessa, Dave, Ev, Dennis și cu mine. Și Solo. Șase ciudați.

Grupul nostru s-a reunit pentru prima dată în ajunul Anului Nou, cu puțin peste două luni

înainte, când ne-am întâlnit cu Solo și Ev, care pe atunci erau încă un cuplu și nu intenționau să ni se alăture. Întâlnirea noastră avusese loc în orașul cu ceață San Augustine din Columbia. Acum, acea noapte părea demult în trecut. La doar o zi sau două după acea seară, Vanessa, Dave și cu mine am plecat la Bogota. În zilele care au urmat plecării noastre, Ev și Solo s-au înfuriat unul pe celălalt. În vârful ultimului rând, Solo a descălecat-o în mod deliberat într-o baltă adâncă de noroi, în fața mai multor invitați. Ev l-a părăsit atunci și a venit la Bogota pentru a locui într-un apartament pe care ea și Solo spuseseră că îl putem folosi cu toții. În cele două săptămâni cât am adunat echipamentul pentru expediție, Ev și cu mine ne-am făcut drum unul către celălalt, iar ea s-a alăturat grupului nostru inițial de patru persoane. Lumina aspră a Anzilor care pătrundea prin luminatorul pensiunii a fost transformată într-o intensitate luxuriantă prin riturile de despărțire și defilare care ne-au apropiat pe Ev și pe mine. Dar aceasta nu era o idilă pentru toată lumea. Pentru Vanessa, care fusese cândva amanta mea, era cu siguranță o sursă de resentimente. Ușile din labirintul oglindit de sentimente se deschideau și făceau semn.

I-am spus: "*Uite, îmi place această femeie și vorbește spaniola*". Acesta a fost cel mai bun argument al meu, făcând apel la rațiune. "*Sugerezi în mod serios să mergem mai multe zile în bazinul Amazonului cu stăpânirea noastră precară a limbii locale? Este foarte logic ca Ev să vină*."

În cele din urmă, Vanessa a fost de acord. Între timp, situația s-a complicat și mai mult: Dave, care nu știa de atașamentul lui Ev față de mine sau de renunțarea ei la planurile anterioare de a călători în Peru, l-a invitat pe Solo. Dave fusese foarte impresionat de cunoștințele lui Solo despre interiorul Columbiei în timpul primei noastre întâlniri din San Augustine, așa că i-a trimis un telegramă lui Solo, invitându-l să ne întâlnim în Florencia și să călătorim în Amazon! Când am coborât dintr-un avion de epocă al Forțelor Aeriene columbiene la Florencia, eram Dave, Vanessa, Ev, Dennis și cu mine, cățelul lui Ev, Lhasa, și o jumătate de tonă de echipament care urma să fie transportat în josul Putumayo. La aeroport ne aștepta Solo, care se gândea că femeia cu care trăise patru ani plecase în Peru cu întruchiparea lui Rommel în halate albe și cizme de cauciuc asortate. Când a descoperit adevărul, a avut loc o scenă de triere plină de emoție la gardul aeroportului. Mai târziu, în oraș, Ev și cu mine am luat o cameră la hotel, lăsându-l pe Solo să se descurce singur. Fără nicio posibilitate de grație din partea nimănui, speram că Solo, văzând că viața lui Ev a luat o nouă direcție, va porni la drum. Am fost deconcertat să mă întâlnesc cu Solo și, cum sunt un pic fricos, urând tensiunea, am ales să nu abordez direct situația.

Solo a venit în camera noastră. A vorbit despre necesitatea de a vedea toate punctele de vedere, apoi a trecut la subiect:

"Ei bine, se pare că nu este nimic aici pentru mine. Plănuiesc să mă întorc cu avionul la Bogota." "Slavă Domnului", m-am gândit eu.

Apoi s-a dus în camera lui și a intrat în comunicare cu Ființele de Lumină. S-a întors două ore mai târziu pentru a spune: "Nu o puteți găsi fără mine".

Prin aceasta se referea la **oo-koo-he**. "*Tu nu știi nimic despre junglă. Eu sunt un om al pădurii*".

Cu mare reticență am fost de acord cu această idee. Când am zburat din nou, am plecat spre Puerto Leguizamo. Și acum îl aveam pe Solo, câinele, pisica și maimuța lui. El purta haine și avea un baston împodobit cu *fajas Rowing* strălucitoare, benzi de țesătură țesute local. Arăta atât amenințător, cât și ridicol.

Știam că bărcile plecau foarte neregulat din Puerto Leguizamo și mă gândeam că va trebui să așteptăm, poate chiar până la două săptămâni. Hotelul era micuț; mâncarea, groaznică. M-am gândit că ne vom freca unul de altul și apoi Solo va pleca. Îi plăcea s-o încolțească pe Ev în conversații lungi și intense. Devenise o presiune pentru toată lumea.

Dar nu s-a întâmplat așa cum am anticipat. S-a dovedit că exista o barcă, *Fabiolita*, care pleca în josul râului peste două zile. Și astfel, în ceea ce mi s-a părut că au trecut câteva ore, toate aranjamentele au fost făcute și am plătit șase sute de pesos pentru a ne asigura biletul. În zorii

dimineții stabilite, toate animalele noastre, aparatele de fotografiat, cartea *I Ching*, plasele de fluturi, formaldehida, caietele de notițe, un exemplar din Finnegans Wake, repelentul de insecte, clorochina, plasele de țânțari, hamacele, binoclul, magnetofoanele, granola, untul de arahide și drogurile - și toate celelalte lucruri pe care trebuie să le ai pentru a merge în bazinul Amazonului - erau îngrămădite pe malul râului. Pe micuța barcă comercială care urma să fie nava noastră, Ernito, căpitanul nostru, ne-a indicat că locul nostru de acostare va fi zona de deasupra lăzilor de sucuri îmbuteliate colorate fluorescent chartreuse, electric lemon și magenta. Am fost informați că mai erau între șase și douăsprezece zile până acolo unde voiam să ajungem, "în funcție de afaceri". John Brown a coborât să ne facă semn de rămas bun. De fapt, a scos o batistă mare, albă, și a fluturat-o. Apoi a dispărut ca o pată. Puerto Leguizamo a dispărut, iar râul, malul verde, stridența insectelor și a papagalilor și apa maro au devenit lumea noastră.

Ne-am îndreptat cu putere, dar încet, spre mijlocul râului maro strălucitor, sub un cer imens și un soare imens. Un moment delicios - atunci când ai făcut tot ce ai putut pentru o călătorie și ești în sfârșit în mișcare, nu mai ești responsabil, deoarece această povară a fost dată pilotului sau inginerului, barcagiului sau controlului la sol. Lumea pe care o părăsește cineva a fost cu adevărat ruptă, iar destinația este încă necunoscută. Un tip de moment preferat, mai familiar, dar mai puțin considerat în mediul steril al avioanelor de pasageri care traversează oceanul, și cu atât mai bogat aici, înconjurat de încărcătura de pește uscat la soare și de sucuri locale îmbuteliate, toxice cu coloranți strălucitori.

Mi-am amenajat un mic spațiu unde să pot sta cu picioarele încrucișate și am rulat un *joint* din kilogramul extraordinar de Santa Marta Gold pe care îl așezasem ca parte a proviziilor noastre în timpul lunii petrecute în Bogota. Curgerea râului era ca și fumul bogat pe care îl inhalam. Curgerea fumului, curgerea apei și a timpului. „Totul curge”, spunea un grec iubit. Heraclit a fost numit filosoful care plânge, ca și cum ar fi vorbit în disperare. Dar, de ce să plângi? Îmi place ceea ce spune el - nu mă face să plâng. În loc să interpretez *pante rhea* ca „nimic nu durează”, am considerat întotdeauna că este o expresie occidentală a ideii de Tao. Și iată-ne aici, urmând fluxul Putumayo. Ce lux să fumez, din nou la tropice, din nou în lumină, departe de anotimpul și locurile morții. Departe de a trăi sub starea de urgență a Canadei, la marginea Americii nebune și pline de război. Moartea mamei și, întâmplător, pierderea tuturor cărților și operelor mele de artă, care fuseseră adunate, expediate cu grijă înapoi și depozitate, iar apoi arseseră într-unul dintre incendiile periodice de vegetație care decimează dealurile din Berkeley. Cancerul și focul. Focul și cancerul. Departe de aceste lucruri îngrozitoare, unde casele de Monopoly, verzi ca ceara, se prăbușesc în fisuri din peisajul psihic animat.

Și înainte de toate acestea, Tokyo: atmosfera de planetă exterioară, pretenția de a se integra în ciclul de lucru. Cât de inuman devine cineva într-o situație inumană pentru o vreme? Nopțile în trenuri. Încăperile lipsite de aer din școlile de limba engleză din Akihabara. Tokyo cerea cheltuirea banilor, a căror economisire era singura cale de ieșire.

M-am gândit la cele zece luni de înstrăinare tot mai profundă, care începuseră odată cu plecarea din Asia tropicală și, asemenea unei comete care este atrasă pentru a se apropia de steaua ei, am fost atras prin Hong Kong, Taipei, Tokyo și Vancouver înainte de a fi aruncat peste America, care se lupta cu războiul, și mai departe în întunericul exterior al altor țări tropicale, noi și mizerabil de sărace. Zborul de la Vancouver la Mexico City a trecut pe deasupra mamei mele care dormea în mormânt pentru prima iarnă. Apoi a trecut peste Albuquerque, doar un model de interschimbări de autostrăzi în golul nocturn al deșertului. Tot mai departe, spre ceea ce pe atunci era doar o idee: Amazonul.

Afară, pe râu, trecutul putea pătrunde în liniște și se exfolia în fața ochilor minții, desfășurând o țesătură întunecată de cazuistică încâlcită. Forțe, vizibile și ascunse, care se întindeau în trecutul fiecăruia; migrații; convertiri religioase - descoperirile noastre personale ne fac pe fiecare dintre noi un microcosmos al modelului mai larg al istoriei. Inerția introspecției conduce spre rememorare, căci numai prin memorie trecutul este recapturat și înțeles. În faptul de a trăi și de a face prezentul, noi toți suntem actori. Dar în lacună - în rarele momente de deprivare senzorială, când experiența în prezent este un lucru minim, ca într-o călătorie lungă cu avionul sau în orice

călătorie indolentă și de autoexaminare - atunci memoria este liberă să vorbească și să cheme peisajele strădaniei noastre în momente acum trecute.

Acum - acel acum care este un timp dincolo de limitele acestei povești, un acum în care această poveste este trecut - nu mă preocupă trecutul așa cum am făcut-o atunci. Acum este stabilit pentru mine într-un mod în care nu a fost stabilit atunci. Nu era stabilit atunci pentru că era atât de recent, încă de retrăit în memorie și de învățat din el. Aveam în față cinci zile de călătorie pe râu - fără pretenții, lăsând mintea liberă să hoinărească și să cerceteze.

Pe râul larg, ale cărui maluri îndepărtate nu erau decât o linie verde închis care despărțea râul de cer, s-au conturat pentru noi două categorii atotcuprinzătoare: familiar și necunoscut. Necunoscutul era peste tot, obligându-ne să facem analogii nebunești în conversațiile obișnuite: Putumayo este ca Sfânta Ganga. Jungla evocă Ambon. Cerul este asemănător cu cerul din câmpia Serengeti, și așa mai departe. Iluzia înțelegerii era un mod șchiop de a se orienta. Necunoscutul nu-și cedează secretele în acest joc - Putumayo nu devine ca Gangele. Necunoscutul trebuie să devină cunoscut ca atare înainte de a fi recunoscut corect.

Lucrurile familiare de aici sunt oamenii care au venit cu mine. Ei apar ca niște cantități cunoscute pentru că i-am cunoscut în trecut. Atâta timp cât viitorul rămâne la fel ca trecutul, ei vor rămâne cunoscuți. Cu siguranță, aici nu suntem la New York, Boulder sau Berkeley și nu este ușor să devii extra-mediu, să dezvolți un simț al acțiunii adecvate, care să nu fie niciodată în pană de *savoir faire* (știu cum). Estetica rece a străinului: "*Eu, doamnă? Sunt doar în trecere*". Familiaritatea acestor oameni este cea care face ca ei să fie ferestre în imaginația mea care se deschid spre trecut.

Dennis, bineînțeles; a lui este încă linia timpului cea mai lungă, pe un traseu paralel cu al meu. Nu e nevoie să menționez chestiunea genelor comune. Înapoi, legătura noastră merge până se pierde în sentimente primare, nelămurite. Am crescut în aceeași gospodărie, am împărtășit aceleași constrângeri și libertăți până când am plecat de acasă la șaisprezece ani. Dar am ținut aproape de Dennis.

Cu doi ani și jumătate mai devreme, la mijlocul celui de-al douăzeci și doilea an al meu, în cala pachebotului Karanja al Companiei britanice de navigație cu aburi, eram slăbit și semidelirant, răvășit de urticarie, inimă frântă și dizenterie. Cele opt zile de trecere de la Port Victoria, Seychelles, la Bombay costau atunci, în 1968, treizeci și cinci de dolari. În ciuda faptului că eram bolnav, am fost obligat să călătoresc la clasa cea mai joasă, altfel fondurile mele nu m-ar fi dus acasă. Patul meu era o placă de metal care se plia de pe perete. Toalete publice și ciocanul motoarelor. Apa de santină se prelingea dintr-un colț în altul al pasajului. Cincisprezece sute de indieni strămutați din Uganda, victime ale politicii de africanizare a guvernului ugandez, călătoreau în cală. Toată noaptea, femeile indiene au venit și au plecat de la toalete pe culoarul meu, care era plin de zgomot de santină și de zgomotul motoarelor. Fără hașiș și opiu, mi s-ar fi părut insuportabil. Pentru acești indieni din clasa de mijloc, consolatorii mei și cu mine eram un exemplu grăitor de depravare și eșec moral, pe care ei îl arătau cu îndreptățire copiilor lor în lungi prelegeri ca niște păsări despre relele hipioților și ale vieții în general.

După mai multe zile și nopți în care am făcut asta, m-am trezit febril în miez de noapte, cu aerul înmiresmat de mâncare cu curry, excremente și ulei de mașină. M-am îndreptat spre puntea expusă de pe punte. Noaptea era caldă, iar mirosul de curry nu se pierdea cu totul nici măcar acolo. M-am așezat cu spatele la o cutie de metal puternic vopsită, cu echipament de stingere a incendiilor. Am simțit cum îmi scade febra și cum mă cuprinde un mare sentiment de ușurare. Trecutul recent, dezamăgirea mea romantică din Seychelles și din Ierusalim, părea să se elibereze de sub controlul meu. Aveam un spațiu liber în care să mă întorc spre viitor și să-l discern. Fără să mă aștept a venit gândul că voi merge cu Dennis în America de Sud. Chiar și atunci, știam asta cu certitudine. Și, în timp, s-a întâmplat. Nu imediat, nu înainte de a rătăci mult mai mult în Est, dar în cele din urmă, în februarie 1971, profeția era în jurul nostru. Râul, jungla și cerul ne înconjurau acum și ne purtau spre La Chorrera. Această ambarcațiune semăna foarte puțin cu Karanja, dar micul său motor diesel era un ecou al motoarelor mai mari aflate mai departe în timp. Da, Dennis a venit primul, a venit cu amintirile în tonuri de sepia ale copilăriei noastre într-un orășel din Colorado. Era acolo,

mereu acolo, lângă mine; eram două muște înghețate în lumea retroiluminată a amintirilor de chihlimbar ale ieșirilor și după-amiezelor de vară.

Ceilalți, istorii diferite.

Vanessa și cu mine am fost studenți radicali împreună la Berkeley între 1965 și 1967. Ea era din New York - Upper East Side. Tatăl un chirurg proeminent; sora mai mare un psihanalist practicant; o mamă care dădea ceaiuri pentru soțiile delegaților ONU. Vanessa a frecventat mai întâi școli private, apoi, într-un gest de *chic* liberal, părinții ei au susținut-o în alegerea Berkeley, o universitate de stat. Este inteligentă, cu o sexualitate ușor sălbatică. Ochii ei mari și căprui nu pot ascunde o cruzime de pisicuță și o dragoste meschină pentru jocurile de cuvinte. Făceam parte din Colegiul Experimental de la Berkeley, dar în toamna anului 1968, am plecat la New York pentru a încerca să vând manuscrisul chinuit generat de izolarea mea autoimpusă în Insulele Seychelles, de unde mă întorsesem cu doar câteva luni mai devreme. Era o diatribă divagantă, sofomorică, de tip McLuhanesque, care avea să moară născută, din fericire. Dar, în toamna complexă a acelui an, am luat acea lucrare și am zburat la New York, loc în care nu cunoșteam pe nimeni în afară de Vanessa.

M-a scos din casa de nefamiliști de pe West 43rd Street, unde am aterizat de urgență, și m-a convins să mă mut la Hotel Alden din Central Park West, un loc pe care mama ei îl alesese pentru mine. Actuala noastră plecare fluvială spre inima Comisaria Amazonas a urmat cu trei ani după momentul languros în care Vanessa și cu mine am stat împreună la restaurantul în aer liber de lângă fântâna din Central Park, ea cu Dubonnetul ei și eu cu Lowenbrau-ul meu. În ochii bietului savant și revoluționar sărac pe care mă imaginam atunci că sunt, scenariul părea pusă în scenă în eleganța ei dezinvoltă, valorile producției fiind cu siguranță mai mari decât îmi puteam permite de obicei. Conversația ajunsese la subiectul fratelui meu, pe atunci în vârstă de numai optsprezece ani, pe care Vanessa nu-l cunoscuse niciodată:

"Dennis chiar este un fel de geniu, cred. Oricum, eu sunt fratele lui și sunt destul de impresionat de el, după ce am văzut totul de aproape, ca să zic așa."

"Și a avut o idee despre care crezi că are un mare potențial?", a întrebat ea.

"De fapt, asta e puțin spus. Cred că s-ar putea să-l fi apucat de gât pe îngerul Gnozei și să fi forțat bestia să se așeze la podea. Ideea asta pe care o are el, că unele halucinogene acționează prin inserție în ADN, este surprinzătoare. Are un iz de adevăr pe care nu pot să-l ignor. Revoluția politică a devenit un lucru prea tulbure pentru a-și pune speranța în ea. Până acum, cea mai interesantă neverosimilitate din viața noastră este DMT, nu-i așa?".

"De acord cu reticență."

"Reticent doar pentru că concluzia la care duce este atât de extremă. În principal, că ar trebui să ne oprim din a ne mai bate câmpii și să ne ocupăm de misterul DMT. Pentru că, știi, oricine a studiat civismul occidental timp de zece minute poate vedea cu ușurință că locurile cu care chestia asta te pune în contact.... Este un fel de indignare care, înțeleasă corect, ar putea - știți că eu cred că ar - avea o importanță extraordinară pentru criza istorică în care se află toată lumea."

"Bine, deci să spunem că îmi suspend judecata. Atunci ce se întâmplă?"

"Nu sunt sigur. Ce zici de o excursie în Amazon? Acolo sunt endemice aceste plante psihedelice. Și acolo este, Dumnezeu știe, suficientă singurătate pentru oricine."

"Poate. Eu încerc să mă înscriu la o săpătură care va avea loc în deșertul Gibson din Australia anul viitor."

"Înțeleg. Și m-am angajat la chestia asta cu hașișul în Asia peste câteva luni, pentru cine știe cât timp? Nu, această excursie pe Amazon, dacă se va întâmpla, este pe viitor. Dar ar trebui să te gândești la ea, și la altceva...."

"Și-a coborât vocea în mod misterios..." a oferit Vanessa într-o paranteză de teatru radiofonic.

"Așa este. Acel altceva sunt farfuriile zburătoare. Știu că pare o nebunie, dar ele sunt amestecate cumva în asta. E destul de tulbure acum. Din fericire, încă nu contează, dar DMT este cumva legat de toată partea psihică, știi tu, jungiană, a noțiunii de farfurii. O apă adâncă, știu.

Este o bănuială, dar puternică."

Dave era altceva. Îi spuneam "copilul din flori". Era un amalgam paradoxal, provocator de încântare, de naivitate și de intuiție cu voință puternică. Dacă s-ar fi vândut costume de arlechin de pe raft, el ar fi purtat unul. Un conte polonez, ambasador la Curtea Marii Elisabeta și prieten al idolului meu personal, Dr. John Dee, i-a luminat genealogia. Îl cunoscusem pe Dave în vara anului 1967 la Berkeley. Făcusem amândoi autostopul din colțul dintre Ashby și Telegraph, iar când un suflet bun ne-a luat pe amândoi, am făcut cunoștință în timpul călătoriei peste podul spre San Francisco. În Berkeley, Dave se întreținea vânzând Berkeley Barb și orice altceva vinzi atunci când trândăvești mult. Din acele zile, Dave absolvise, atât comuna din nordul statului New York pe care o idealizase, cât și Universitatea Syracuse, cu o diplomă în etnobotanică. În scrisorile care au trecut între noi când eram în Benares, el devenise hotărât să facă parte din aventura spre bazinul Amazonului. Avea să găsească în junglele și munții Americii de Sud o lume și mai fermecătoare decât se aștepta. Nici până în ziua de azi nu s-a întors din prima noastră călătorie.

Au trecut aproape doi ani până când am putut începe să ne punem planurile în aplicare. La sfârșitul lunii august 1969, soarta m-a transformat din contrabandist de hașiș în fugar, atunci când unul dintre transporturile mele de la Bombay la Aspen a căzut în mâinile vămii americane. M-am ascuns și am rătăcit prin Asia de Sud-Est și Indonezia, vizitând ruine în prima și adunând fluturi în cea de-a doua. Apoi a urmat perioada petrecută în Japonia. Dacă acest lucru mi-a dat un avantaj față de ceilalți în materie de experiență părea puțin probabil. Totuși, nici măcar noul meu statut de *desperado* nu mi-a împiedicat pasiunea pentru Amazon. Visam în continuare să vizitez locurile verzi ale oamenilor de viță-de-vie.

În cele din urmă, Vanessa, Dave și cu mine ne-am adunat în Victoria, British Columbia. Am locuit acolo trei luni, într-o casă din scândură, pe care am închiriat-o de la o familie de sihaștri - am răscolit articole, am scris scrisori și am întreținut o corespondență constantă cu Dennis, care se afla în Colorado. Luând avânt, am adunat informații despre o lume aproape mitică pe care niciunul dintre noi nu o văzuse vreodată.

În timp ce locuiam în Canada, mama mea a murit după o lungă luptă cu cancerul. A fost înmormântată, iar apoi, în cele din urmă, Insula Vancouver, pierdută în zăpada învolburată, căzuse în urma noastră ca printr-o serie de salturi telescopice. În sfârșit, călătoria noastră se profila: Una câte una, barierele care ne împiedicau intrarea în lumea magică anticipată au căzut, până când am ajuns la acest moment de indolență, prima noastră zi pe râu.

Din jurnalul meu:

6 februarie 1971

Suntem în sfârșit eliberați de legătura noastră ombilicală cu civilizația. În această dimineață, sub cerul nesigur care marchează Amazonul în timpul sezonului secetos, am pornit în sfârșit la drum. Facem parte dintr-o flotilă de furnizori de benzină și de sucuri de fructe care se îndreaptă spre La Chorrera și care, cu siguranță, ne va duce până la El Encanto, pe Rio Cara-Parana. Înaintând spre centrul absolut al geografiei secretului, sunt determinat să meditez, ca întotdeauna, la sensul acestei căutări cu adevărat ciudate. Am dificultăți în a procesa conținutul intens al așteptărilor mele. Acum nu mai pot exista prea multe îndoieli că, în condițiile în care vom continua să mergem înainte așa cum am făcut-o, vom ajunge la o stare de satisfacție. Am căutat atât de mult timp acest lucru și este atât de greu de înțeles. Proiecțiile cu privire la cine vom fi sau ce vom face atunci când această excursie se va încheia se bazează în mod inconștient pe presupunerea că experiența noastră ne va lăsa neafectați, o presupunere care este fără îndoială falsă, dar alternativa ei poate fi cu greu imaginată.

Mai târziu: La două ore de Puerto Leguizamo, vânturile din amonte ne-au făcut să ne legăm pe partea peruană pentru a aștepta o vreme mai calmă. Ne aflăm la Puerto Naranja. Acesta nu este indicat în Atlasul Codazzi. Modelul de călătorie pe râu se impune imediat. A urma canalul înseamnă să te deplasezi dintr-o parte în alta a râului, de obicei în apropierea unuia dintre maluri. Terenul este

acoperit în mod dens de un baldachin dens de junglă care amintește de Seramul central sau de coasta din Ambon - o pădure venusiană. Toba surdă a motorului, răcnetul porumbeilor (o parte din încărcătura noastră), ca și Ganga sacră, apa brună și netedă a Putumayo curge curând prin toate visele și reveriile noastre cu ochii deschiși.

Solo mă privește fix.

Familiarul rămâne în urmă. Râul este larg. Misterul prezentului constă în stranietatea acestui loc. În liniștea apei. Cinci zile de coborâre a râului Putumayo ne vor duce la gura de vărsare a râului Cara-Parana. Acolo există o misiune numită San Raphael. Îl căutăm pe Dr. Alfredo Guzman, menționat într-unul din documentele noastre ca fiind sursa unei mostre autentice de **oo-koo-he** pe care o căutăm. Guzman este un antropolog care lucrează cu Witoto, în amonte de San Raphael, într-un sat micuț numit în mod fermecător San Jose del Encanto. Acest sat este situat la începutul vechiului traseu al culegătorilor de cauciuc care duce prin junglă la La Chorrera. Guzman nu numai că ne poate ajuta în căutările noastre, dar ne poate ajuta să angajăm cărăuși pentru drumeția pe uscat. Multe zile pentru a anticipa acest personaj.

Între timp, lumea înghesuită a acestei nave comerciale, Fabiolita, este a noastră, misiunea ei fiind aceea de a vinde pantofi de plastic, conserve și undițe de pescuit la micile grupuri de case pe picioroange care apar de mai multe ori pe parcursul fiecărei zile de călătorie. Ajungem, ne legăm și, în timp ce șeful vasului nostru face afaceri cu coloniștii, eu îmi iau plasa de fluturi și mă îndrept spre junglă, sperând să scap de muștele înțepătoare care roiesc în apropierea debarcărilor. Uneori au loc conversații lungi și pline de păreri, la care toată lumea este animată și participă. Alteori, între noi se așterne o liniște care durează câteva ore, odată ce fiecare dintre noi se simte confortabil, privind cum alunecă malul râului sau dând din cap în pragul siestei.

7 februarie 1971

O duminică. Noaptea trecută am ajuns într-un loc fără nume și ne-am întins plasele de țânțari și hamacele pentru prima dată în Amazon. La ora opt dimineața ne-am trezit din nou pe un râu ploios, sub un cer plumburiu. Stările de spirit ale apropierii de taină sunt multe. Aerul este delicios de oxigen, iar mirosurile care ajung la noi din pădurea cu liane care trece se schimbă cu frecvența și subtilitatea unei sonate. Scurte opriri la inspecții ale poliției și la locuințe tot mai izolate pe malul râului marchează și această zi. Astăzi, după patruzeci de minute de călătorie la prima oră a dimineții, am trecut pe lângă o depresiune puțin adâncă într-un mal de argilă de pe partea peruană a râului. Acolo, mii de papagali s-au adunat în jurul unei surse de sare. Stridența sonoră a vocii lor cu multe glasuri și corpurile lor verzi irizate care despicau aerul au sporit impresia că ne deplasăm într-o lume venusiană apoasă. Am ancorat în fața lingurii și o parte din echipajul nostru a traversat râul pentru a captura câțiva papagali pe care să-i adăugăm la menajeria deja mare a comercianților. Împreună cu maimuțoiul nostru mic, populația non-umană a acestei arce de nebuni număra doi câini, trei maimuțe, un pisoi, o danta, un cocoș, un porc și o ladă de porumbei. Astăzi este ziua lunii pline și mâine vom ajunge la El Encanto. Acolo, dacă planurile actuale se mențin, îl vom întâlni pe doctorul Guzman. Tensiunile care ne despart au ieșit la suprafață. Vanessa și Solo, care au foarte puține lucruri în comun, par prieteni calzi. Asta pentru că am supărat-o pe Vanessa? Nu merge deloc bine. Dennis este foarte tăcut. Dave își face griji în legătură cu aprovizionarea cu alimente; este un îngrijorător cronic. Și naiv. Pare să fi crezut că pur și simplu te descalți și te duci la un frate indian și îi spui că vrei să înveți secretele pădurii, iar ei îți spun: „*Vino, fiule, vino cu noi și vei învăța secretele pădurii*". Acum, când se confruntă efectiv cu jungla amazoniană, pare puțin surprins. Animalele lui Solo cad din barcă în râu o dată pe oră. Căpitanul bărcii ne urăște pentru că trebuie să ne oprim pentru a scoate din apă aceste maimuțe îmbibate.

În acea noapte am campat pe partea peruană a râului. După lăsarea întunericului, în jurul focului, conversația a anticipat o eclipsă totală de Lună despre care se spunea că va avea loc. Ne-am întrebat de soarta echipajului Apollo 14, care se întorcea în acea noapte de pe aceeași Lună. Acestea

au fost ultimele vești pe care le-am primit înainte de plecarea noastră din Puerto Leguizamo. La un moment dat, în toiul nopții, m-am trezit în hamacul meu și, după ce am ascultat clocotul nopții pline de insecte, mi-am tras cizmele și m-am îndreptat în tăcere spre faleza unui mic deal care domina portul nostru. Acolo aveam o priveliște a râului și a drumului pe care îl parcursesem în lumina stinsă a după-amiezii târzii. Acum totul se transformase, jungla era foarte brusc tăcută, Luna era de un roșu-portocaliu, eclipsa era în desfășurare și aproape de totalitate.

Scena și sentimentul au fost profund "altele". Singuri într-o imensitate de junglă și râuri mai vastă decât oricare alta pe care o cunoscusem vreodată, păream martori la apariția unor dimensiuni stranii, la ciocnirea unor geometrii nepământene, stăpâni ai unor locuri nevăzute și nemaivăzute de omenire. La câțiva kilometri depărtare, ploaia cădea dintr-un nor care stătea nemișcat pe cer; frunzișul din apropiere strălucea negru cu reflexe portocalii.

Nu știam în acel moment că eclipsa care mă atrăsese ca observator solitar din hamacul meu la această scenă stranie avea să declanșeze în câteva ore o deplasare tânguitoare de miliarde de tone de rocă impactată de-a lungul faliei San Andreas din sudul Californiei. Haosul era pe cale să izbucnească în orașul infernal Los Angeles. Într-un desen animat nemilos, mi-am putut imagina locuitorii cu ochi de căprioară în coafuri de albine revărsându-se sub luminile incandescente în poluarea sufocantă pentru a-și plânge isteria către echipele mobile de știri. Neștiind nimic despre lumea de dincolo de pădure și râu, m-am întors în hamacul meu ciudat de înveselit și exaltat - momentul bizar părea un semn prevestitor de lucruri mărețe.

CAPITOLUL TREI

DE-A LUNGUL UNEI POTECI FANTOMATICE

În care întâlnim un antropolog ciudat și pe soția sa, iar noi plecăm de la Solo Dark și ne îndreptăm spre destinația noastră, la Mission La Chorrera.

A doua zi, la scurt timp după răsăritul soarelui, vasul nostru a părăsit cursul larg al Putumayo și a virat spre Rio Cara-Parana pentru a parcurge ultimii kilometri ai călătoriei spre San Raphael, unde barca urma să ne lase. Cara-Parana se potrivea mai corect cu concepția mea despre un râu din junglă, având un diametru de doar câteva sute de metri în punctul cel mai lat, cu o vegetație luxuriantă care acoperă malurile și se prelinge în apă. Curgerea sa era atât de sinuoasă și imprevizibilă, încât rareori puteam vedea mai mult de o jumătate de milă sau cam așa ceva în față. Pe la jumătatea drumului am ajuns la o faleză joasă, surmontată de un catarg alb și de câteva clădiri ondulate care păreau somptuoase într-un ținut cu colibe de paie pe picioroange.

Aceasta a fost Misiunea San Raphael. Am fost primiți în mod corespunzător, deși fără entuziasm, de Padre Miguel. Era slab, castilian, cu ochii adânciți și o paralizie abia perceptibilă, care era rezultatul malariei contractate cu ani în urmă. Se afla în Amazon de peste treizeci de ani. Nu se putea citi pe chipul lui ce părere avea despre noi. Văzuse mulți antropologi, botaniști și aventurieri trecând pe acolo, dar am simțit că părul nostru mai lung și felul nostru de a ne purta îl neliniștea. Neliniștea lui s-a accentuat când am întrebat despre doctorul Guzman. De fapt, a fost clar atunci, prin rigidizarea feței bătrânului preot, că întrebarea mea a atins un punct sensibil. Cu toate acestea, ni s-a oferit să ne ducă în amonte, unde exista o potecă spre San Jose del Encanto.

"*Da, doctorul Guzman este fără îndoială acolo. A trecut pe acolo în drum spre a se întoarce la studiile sale lingvistice cu doar trei săptămâni în urmă. Și soția lui era cu el.*" Privirea preotului s-a înăsprit. "*Puteți fi sigur că îl veți găsi*."

Ne-a oferit prânzul călugărița responsabilă, La Madre fiind forma de adresare a călugăriței numărul unu din aceste misiuni. În timp ce mâncam, Ev l-a interogat mai atent pe preot cu privire la

La Chorrera. Da, a confirmat el, traseul dura cinci zile pentru ca o expediție cu încărcătură completă să îl parcurgă. Am anticipat că va fi nevoie de cărăuși care să ne ajute să transportăm echipamentul. Padre Miguel a spus că am putea obține ajutor în El Encanto, dar acum era perioada de vânătoare și oamenii ar fi fost reticenți în a lăsa vânătoarea pentru a călători spre La Chorrera. Deoarece eram hotărâți să nu fim supraîncărcați cu echipament în ultima etapă a călătoriei pentru a ajunge la La Chorrera, după prânz am sortat încă o dată tot echipamentul nostru. Multe cărți au fost lăsate în urmă cu părere de rău; dosarul nostru de plante și medicamente a fost subțiat doar la articolele esențiale; echipamentul în exces pentru aparatul foto și pentru colectarea insectelor a fost depozitat: totul a fost pus într-un cufăr pentru a fi lăsat în grija preotului până la întoarcerea noastră. Cățelul lui Ev, *Lhasa*, a ajuns la La Madre, a cărei admirație pentru animal păruse o ocazie prea bună pentru a o rata.

Treaba s-a terminat, ne-am depozitat proviziile ușurate în puternica barcă cu motor a preotului - un lux imens într-o lume în care canoea cu vâsle este modul standard de transport. În câteva minute am rupt suprafața râului maro, centrul în mișcare al unui val de zgomot mecanic extraordinar. Preotul părea mult mai uman și mai liniștit aici, cu sutana maro bătând furios în vânt și barba lungă tremurând de spray și în lumina soarelui. După patruzeci de minute din această călătorie furioasă, am mers o zi distanță cu canoe. Dintr-o dată, preotul a întors mica barcă în unghi drept față de cursul râului, îndreptându-se direct spre o limbă lungă și joasă de nisip alb. Motorul s-a oprit în ceea ce părea ultima clipă și, în liniștea sfâșietoare, am alunecat ușor pe bara de nisip. Era un loc care nu părea mai puțin pustiu decât oricare alt loc pe lângă care trecusem în călătoria noastră sălbatică, dar preotul s-a cățărat pe mal și a indicat o potecă largă, mult invadată de viță de vie. Era la o jumătate de milă până la sat, a explicat Padre Miguel, în timp ce ne mutam proviziile într-o grămadă dezordonată pe nisip.

"*Sunt sigur că veți fi bine primiți*", a strigat preotul de pe râu în timp ce dădea ocolul micuței ambarcațiuni rapide. Apoi a dispărut. Mult timp după ce făcuse o cotitură a râului și sunetul plecării sale se stinsese, suprafața sticloasă a râului încă se mișca și se aspira de maluri ca un ultim ecou al agitației neobișnuite.

Liniște. Apoi, un val strident de sunete de insecte a măturat ca o cortină trasă prin zonă. Din nou liniște. Existau jungla, râul și cerul - nimic altceva. Eram pe cont propriu acum, fără un expert experimentat care să ne controleze, și cu toții am devenit conștienți de asta în acel moment, pe acea limbă de nisip de pe malul unui râu din junglă identic cu alte sute de astfel de râuri.

Senzația de timp suspendat nu putea dura. Trebuia să găsim satul și să facem toate aranjamentele posibile pentru a ne muta proviziile de pe râu. Trebuia să acționăm înainte de lăsarea întunericului; mai târziu am fi avut timp să ne gândim la situația noastră. Nimeni nu a vrut să rămână cu mormanul de provizii, așa că le-am ascuns în tufișuri, departe de mal, și am pornit pe potecă. Vanessa și-a adus cutia cu aparate foto; eu mi-am luat plasa telescopică din fibră de sticlă pentru fluturi.

Traseul era larg și ușor de urmărit, evident îngrijit. Pe măsură ce ne îndepărtam de malul râului, vegetația devenea mai puțin luxuriantă și mergeam pe un teren erodat, cu mărăciniș și tufișuri. Solul era roșu, argilă lateritică, iar acolo unde era expus la soare, se cocea și se spulbera în fragmente cubice, cu muchii ascuțite. După o jumătate de oră de mers pe potecă, am ajuns în vârful unei creșteri lungi și lente și am privit în jos la un ansamblu de colibe pe un sol nisipos, sub o dispersie de palmieri. Ceea ce ne-a frapat imediat a fost o singură casă neobișnuită, aproape de centrul satului, care nu era din varietatea cu paie și piloni. În timp ce supravegheam scena de jos, am fost noi înșine observați, iar oamenii au început să alerge și să strige. Unii fugeau într-o direcție, alții în alta. La prima persoană care a ajuns la noi, am întrebat de doctorul Guzman. Înconjurați de oameni care chicoteau și șușoteau, am ajuns la casa anormală.

Structura era făcută din frunze de palmier împletite cu măiestrie între bețe lungi și arcuite. Nu avea ferestre și se sprijinea pe pământ, semănând vag cu o pâine maro. Cu toții am recunoscut-o ca fiind o *malloca*, tipul tradițional de casă specifică poporului Witoto.

Înăuntru, odihnindu-se într-un hamac care atârna între doi stâlpi de susținere întunecați de fum, se afla doctorul Alfredo Guzman. Fața îi era nefiresc de slabă, ochii îi erau întunecați și

adânciți, iar mâinile îi erau scheletice, nervoase. Nu s-a ridicat, ci ne-a făcut semn să ne așezăm pe jos. Abia când m-am așezat am văzut dincolo de hamac, în spatele umbrit al *mallocului*, unde o femeie albă plinuță, în pantaloni kaki, stătea și spăla boabe de fasole într-o oală Witoto lustruită cu piatră. După ce ne-am așezat cu toții, și-a ridicat privirea. Avea ochi albaștri și dinți egali.

Parcă adresându-se tuturor în mod egal, Guzman a vorbit:

"*Soția mea împărtășește interesele mele profesionale."*
"Ce noroc. Trebuie să fie mult mai ușor", a spus Vanessa.
"Da."

Răspunsul plat a devenit o pauză enervantă. Am decis să abordez direct problema.

"*Doctore, ne cerem scuze că v-am deranjat singurătatea și mediul social local de aici. Putem aprecia dorința dumneavoastră de a nu fi deranjat în munca dumneavoastră. Suntem nerăbdători să ne îndreptăm spre La Chorrera și sperăm că ne veți ajuta să aranjăm aici purtători care să meargă cu noi. De asemenea, suntem aici cu un scop special. Mă refer la lotul de halucinogene de la Virola pe care i l-ați raportat lui Schultes*."

Îmi extind relatarea, desigur; totul a durat mai mult și s-a desfășurat mai puțin direct. Am discutat timp de aproximativ douăzeci de minute. La sfârșitul acestui timp, am aflat că Guzman ne va ajuta să găsim purtători și să plecăm, dar că acest lucru va dura câteva zile. Am aflat, de asemenea, că Guzman era un structuralist, marxist și șovinist fervent, că implicarea sa în Witoto se apropia de maniacal și că era considerat de colegii săi din Bogota ca fiind nebun. Nu ne-a dat nicio încurajare că vom găsi **oo-koo-he**, despre care spunea că este un secret al bărbaților care se stingea încet. La finalul acestei discuții, micul nostru grup și o duzină de săteni s-au întors pe jos spre râu și ne-au cărat echipamentul până la o colibă dărăpănată și nefolosită de la marginea satului.

În timp ce ne instalam tabăra, Annalise Guzman s-a apropiat de noi cu câteva cești de cafea aburindă și a stat de vorbă cu noi. Spre deosebire de soțul ei, ea părea mai mult ușurată decât consternată de prezența noastră. În timp ce vorbea, a reieșit o descriere. Ea a urmat cursurile London School of Economics, a studiat antropologia și a făcut studii postuniversitare în Columbia, întâlnindu-l pe bărbatul mai în vârstă pasionat de o profesie similară. Ea trăia acum o viață oscilantă, pendulând între lumea zbuciumată și conflictuală a universității din Bogota și micul sat San Jose del Encanto. Dependența soțului ei de mestecatul *coca* o preocupa foarte mult.

La fel ca bărbații din grupul Witoto, Guzman era un împătimit al *coca* și devenise destul de paranoic din cauza mestecatului constant de cocaină. Când îl vedeam dimineața, avea întotdeauna cocaină pe bărbia de jos. Pentru că tribul este foarte dur cu femeile, Annalise fusese informată de Alfredo că, pentru a se integra în această societate, trebuia să preia rolul femeilor. Acest lucru presupunea să piseze rădăcina de *yucca* cu pietre și, de asemenea, să facă *coca*, pe care femeile nu au voie să o mestece deloc. Bărbații stau tolăniți în hamace și ascultă radiouri cu tranzistori. Femeile locuiesc cu câinii și copiii sub case, în timp ce bărbații locuiau în case. La ora cinci după-amiaza, femeile sunt trimise toate la locul de dormit împreună cu copiii și câinii. Bărbații se retrag în casa lungă pentru a povesti și a mesteca *coca* până la patru și jumătate dimineața. Pârțul este forma lor de umor cea mai apreciată. Există zece mii de variante ale pârțului și toate sunt considerate extrem de amuzante.

Am trăit cu acești oameni cot la cot, rămânând în acest cadru inconfortabil până în dimineața zilei de 18 februarie. A durat atât de mult - aproape o săptămână - pentru a aranja ca doi băieți tineri să părăsească vânătoarea pentru a ne ajuta să ne cărăm proviziile pe poteca spre La Chorrera.

Eram recunoscători pentru pauza de călătorie, deoarece călătoria pe Fabiolita ne lăsase destul de obosiți. Mi-am petrecut o parte din fiecare zi adunând insecte, scriind sau gândindu-mă în hamac. În acea săptămână l-am văzut foarte rar pe doctorul Guzman. Ne-a tratat cu același dispreț îndepărtat cu care ne tratau ceilalți lideri masculini ai comunității. Nu toată lumea era atât de timidă; erau întotdeauna mai mulți Witoto de toate vârstele care priveau cu atenție pe oricare dintre noi era

mai activ la un moment dat. Într-una dintre cele mai ciudate mișcări ale sale, Dr. Guzman ne-a cerut să răspundem la orice întrebare despre relațiile care predomină în cadrul grupului nostru spunând că suntem cu toții frați și surori. Această afirmație a adus expresia de uimire așteptată de orice ființă rațională. Și astfel cred că am fost deosebit de interesanți pentru oamenii din sat, deoarece informatorul lor expert în ceea ce privește toate lucrurile din lumea exterioară le-a cerut să creadă că un grup atât de disparat ca noi eram cu toții frați și surori. Era doar una dintre particularitățile bunului doctor.

Odată, în căldura după-amiezii, când eram singur, culegând insecte în pădure, am trecut pe lângă un copac mare și l-am surprins pe Guzman, care stătea absolut nemișcat, deasupra unui mic pârâu, cu o suliță de pescuit în mână. Ne-am întors împreună în sat și, în timp ce mergeam, mi-a spus cum vede el viața.

"*Pericolul pândește peste tot. Nu înotați niciodată singur în râu. Forme uriașe se mișcă sub suprafața lui. Există anaconda. Râurile abundă de ele. Șerpii sunt peste tot. Fiți conștienți de asta în timp ce vă îndreptați spre La Chorrera. Pădurea nu iartă greșelile*."

Petrecusem luni întregi în jungla din Indonezia și, de când începusem călătoria spre San Jose del Encanto, adunam insecte în fiecare zi în aceste păduri amazoniene. Aveam propria mea idee despre riscurile pădurilor, nici pe departe atât de întunecate ca gândurile personajului care gesticula sălbatic și care se plimba dezlănțuit pe lângă mine. În mod clar, avusesem ghinionul de a da peste ceea ce era o scenă foarte ciudată. Guzman își conducea soția cu o mână de fier. Trăia într-o lume de coșmar, cu iluzii provocate de dependența de cocaină. Soția sa nu avusese niciun englez cu care să vorbească de când ajunsese în junglă. Firește că se întreba ce se întâmplă. Ea nu avea voie să mestece cocaină, iar el se comporta din ce în ce mai mult ca un Witoto mascul al tribului. Au avut loc incidente ciudate care i-au pus pe toți pe jar. Un *bushmaster*, cea mai mortală dintre vipere, a fost ucis în apropierea satului și a fost adus înapoi și arătat în jur. Incidente? Spuneți mai degrabă presimțiri sau evenimente de rău augur. Într-o dimineață, o *tarantulă* enormă, cea mai mare pe care o văzusem vreodată, a dat o fugă prin sat, sau cel puțin așa părea, căci a fost descoperită brusc în mijlocul lucrurilor. Oare o eliberase cineva?

Cu două nopți înainte de a părăsi satul, un copac a luat foc lângă coliba noastră. Acest lucru a părut în mod neechivoc neprietenos și ne-am accelerat planurile de plecare. Dar nu puteam continua fără purtători și doar când oamenii se întorceau de la vânătoare puteam spera să-i angajăm.

De la Guzman nu aveam să aflăm aproape nimic. Despre **oo-koo-he** a spus:

"*Ridicol, prietene. N-o să-l primești. Oamenii ăștia nici măcar nu vorbesc spaniola. Vorbesc doar witoto. Au fost uciși aici patruzeci de mii de oameni acum cincizeci de ani. Nu au niciun motiv să te placă, iar drogul este supersecret. Ce cauți aici? Te îndemn să părăsești jungla cât mai este posibil*."

Dar, în felul lui, era informativ; am aflat că *oo-koo-he* era întotdeauna făcut cu cenușă de alți copaci amestecată în rășina care conține DMT. Am simțit că aceste ingrediente suplimentare trebuie să fie cheia activității sale orale, deoarece, în mod normal, DMT ar fi fost distrus de enzimele din intestinul gros. Dennis a fost hotărât să facem o identificare botanică fermă a "activatorilor secreți". În mod ideal, speram să fim primii care să obțină colecții bune ale acestor plante. Ar fi fost mica noastră contribuție la etnobotanica amazoniană.

În cele din urmă, pe data de 18, am plecat, noi șase în compania a doi adolescenți din Witoto. Căpitanul satului a apărut pentru a ne ura drum bun. Chiar și doctorul Guzman zâmbea, încântat, fără îndoială, de perspectiva revenirii satului la normalitate după o săptămână lungă în care a găzduit o delegație a tribului electronic global.

Nimeni nu era mai încântat decât mine să părăsească satul. În timp ce mergeam pe cărarea largă, sau *trocha*, am simțit cum îmi crește moralul. În sfârșit, lăsasem în urmă toate obstacolele împovărătoare. Doar Solo rămăsese să mă chinuie. M-am hotărât că, Walter Mitty sau nu, va trebui

să-i sparg bula. Relațiile din interiorul grupului nostru deveneau prea ciudate. Solo făcea lucruri. A insistat să meargă primul pe *trocha*. Ajungea mult în față, apoi ascuțea bețe și le punea pe jos în modele ciudate, fetișuri.

În timpul călătoriei noastre în josul râului, înainte de a ajunge la El Encanto, am fumat iarbă tot timpul. Solo stătea și se holba ore în șir. În cele din urmă am ajuns să înțeleg că probabil avea de gând să mă omoare și că, cel mai probabil, era complet dereglat. Asta, oricât de ciudat ar părea, ar fi fost soarta mea - urma să fiu omorât de vechiul iubit psihotic al cuiva care reușise cumva să se strecoare în această expediție pe Amazon.

Am contemplat ironia situației. Mi-am amintit că Gordon Wasson și soția sa, pasionați de ciuperci, fuseseră însoțiți de un agent CIA sub acoperire în timpul celei de-a doua lor călătorii în satul de ciuperci Huatla de Jimenez, în munții îndepărtați din Mazatecan, Mexic. Istoria psihedelică ar fi fost diferită dacă Wasson ar fi detectat acest efort stângaci de cooptare. Atunci, ideea absurdă a CIA că *psilocibina* ar putea rămâne pentru totdeauna ceea ce ea numea o "prerogativă internă" nu ar fi putut fi acceptată niciodată. Doar publicarea rapidă a structurii moleculare a *psilocibinei* de către farmacologul elvețian și inventatorul LSD, Albert Hofmann, a scurtcircuitat această fantezie întunecată și grandioasă. M-am gândit la punctele de cotitură în general. Mi-am amintit observația lui John Wayne: "*Un om trebuie să facă ceea ce trebuie să facă un om*".

La acest gând, am profitat de moment și m-am oprit pe traseu și am observat cu voce tare că Solo era cel mai scandalos măgar din lume. Cu alte cuvinte, am aruncat rahatul direct în ventilator. Pentru o clipă a părut că ne vom lua la pumni chiar acolo. Vanessa a început să țipe și să se împingă. Purtătorii de Witoto stăteau cu gura căscată. Incidentul s-a încheiat ca un blocaj, dar pe măsură ce ziua înainta, Solo a decis să se întoarcă. Nu avea bani și avea dureri groaznice din cauza unui dinte abcesiv. Nu avea niciun motiv să se afle acolo. Stresul izolării și mâncarea proastă pot împinge chiar și o persoană sănătoasă la limită, iar eu devenisem convins că era profund tulburat și capabil de orice. A mestecat cocaină pentru a atenua durerea dintelui, dar nu l-a ajutat. Avea nevoie de îngrijiri medicale. În acea noapte a venit la mine și mi-a explicat că nu avea suficienți bani pentru a se întoarce în amonte. Mi-a oferit un kilogram din recolta lui, iar eu am profitat de ocazie și i-am dat 100 de dolari. Când am ridicat tabăra a doua zi dimineața, el era deja plecat.

În jurul nostru, jungla; în fața noastră, Secret. După plecarea lui Solo, mi-am închegat ascunzătoarea, mi-am ridicat plasa de fluturi și m-am simțit ca Van Veen, eroul priapic al poveștii de dragoste suprarealiste *Ada* a lui Nabokov. La urma urmei, cât de des are cineva satisfacția de a învinge un rival? Mai ales un rival care pretinde să creadă cu sinceritate că este Iisus Hristos și Hitler?

A fost la fel de frumos ca un Bierstadt în timp ce ne îndreptam spre La Chorrera, sub bolta de liane a pădurii amazoniene. *Morfos* iridiscenți, albaștri, fluturi de mărimea unor farfurii de cină, se lăsau surprinși ocazional în timp ce se tolăneau languros pe frunzele largi care surplombeau poteca. Porneau brusc în sus, cu un spectacol uimitor de safir acvatic și splendid, care se pierdea rapid în înălțimile sumbre. Ne-am impus un ritm alert și, pe măsură ce înaintam, gândurile mele se întorceau la Nabokov și la rândurile aparent profetice scrise în Pale Fire de personajul său, poetul american apocrif John Shade:

... acel fenomen rar
Iridulele - când, frumos și ciudat
Pe un cer luminos deasupra unui lanț muntos
Un nasturel opalin într-un forni oval
Reflectă curcubeul unei furtuni
Care într-o vale îndepărtată a fost pus în scenă -
Căci suntem cei mai artistici în colivie.

În acea noapte ne-am așezat tabăra la un adăpost cu acoperiș de paie, cu un indicator care arăta că am parcurs douăzeci și cinci de kilometri în timpul zilei. Am mâncat bine în acea noapte cu brânză de conservă cu *minestrone* reconstituit, iar dimineața eram din nou pe traseu când cețurile de

pământ din zori se îndepărtau. A fost o zi de muncă grea, transportând cele mai grele încărcături printr-o metodă care permitea fiecăruia două ore de mers și apoi o oră de odihnă. O adevărată performanță fizică. Cred că simțeam deja efectele „fenomenului”, o spălătură de pe urma manipulării noastre experimentale a legilor fizicii, care încă mai avea să dureze câteva zile. Dar este imposibil de spus. Am încetat să mai mâncăm.

Femeile au anunțat că vom elimina micul dejun și prânzul pentru a câștiga timp. A fost decizia lor, deoarece ele găteau; era prea obositor să faci focul în pădurea amazoniană umedă. Ne trezeam la patru și jumătate dimineața, beam o cafea și mergeam douăzeci și cinci de kilometri până pe la trei și jumătate după-amiaza. A fost o adevărată lovitură de grație, absolut. *Trocha* mergea în sus și în jos, în sus și în jos. Ajungeam la un râu pentru a nu găsi niciun pod și trebuia să ne gândim cum să traversăm. Trebuia să fim conștienți de posibilitatea ca purtătorii să fure ceva sau să ne abandoneze. În ciuda efortului, zilele au fost o imersiune rafinată în pădurea cu adevărat imensă și vibrantă prin care treceam. Toată ziua, în cea de-a doua zi, am împins înainte în ciuda energiilor noastre slăbite. În sfârșit, am ajuns la un adăpost asemănător cu cel pe care îl folosisem în noaptea precedentă. Era așezat pe vârful unui mic deal, chiar dincolo de un pod rudimentar care traversa un mic râu. După lăsarea întunericului, în jurul focului, am fumat și am vorbit până târziu în noapte, anticipând aventura care urma să vină în curând și pe care o puteam simți, dar nu ne-o puteam încă imagina. Purtătorii Witoto și-au desfăcut pachetele de mâncare învelite în frunze și au mâncat separat de noi, prietenoși, dar distanți.

Spre după-amiaza celei de-a patra zile, purtătorii erau vizibil emoționați în așteptarea sosirii noastre la La Chorrera. În timpul uneia dintre pauzele noastre, Vanessa a arătat un curcubeu care se afla chiar deasupra drumului pe care îl parcurgeam. S-au făcut glumele cuvenite și ne-am ridicat încărcăturile și ne-am grăbit să mergem mai departe. În câteva minute am trecut prin pădure secundară și, la scurt timp după aceea, am ieșit la marginea unui imens luminiș de pășune accidentată. Clădirile misiunii puteau fi văzute peste această întindere. În timp ce intram în luminiș, un indian a venit în întâmpinarea noastră. Am vorbit cu el cu ezitare în spaniolă, apoi a vorbit cu purtătorii noștri rapid în *witoto* și a pornit cu noi în direcția din care venise.

Am trecut printr-un spațiu împrejmuit de o incintă de lemn și am traversat o curte semiînchisă, probabil un teren de fotbal. Pe pereții acestei incinte se aflau picturi în tempera cu elfi din desene animate cu urechi ascuțite. Am fost conduși în cele din urmă spre pridvorul din spate al unei clădiri de lemn mai consistente, care era în mod evident casa preotului. Un bărbat uriaș, bărbos și ursuz, a ieșit în mânecile cămășii. Peter Ustinov l-ar fi putut interpreta la perfecție. O persoană în principiu veselă, nu părea totuși bucuros să ne vadă. De ce erau acești oameni întotdeauna atât de retrași? Ceva legat de faptul că nu-i plăceau antropologii - dar noi eram, în fond, botaniști: cum puteam să transmitem asta? Primirea noastră a fost ospitalieră și corectă. Nu am mai întrebat nimic și, în timp ce ne agățam hamacele în casa de oaspeți goală la care am fost conduși, am simțit cu toții un sentiment de ușurare că am ajuns la destinație.

CAPITOLUL PATRU

TABĂRĂ LÂNGĂ O UȘĂ

În care facem cunoștință cu ciupercile și șamanii din La Chorrera.

Cea mai mare parte a bazinului Amazonului este alcătuită din depozite aluviale provenite din Anzi. La Chorrera este diferită. Un râu, Rio Igara-Parana, se îngustează și curge într-o crăpătură. Devine foarte rapid, apoi cade peste o margine - o buză - creând nu chiar o cascadă, ci un canal îngust de apă (*chorro* înseamnă "jgheab"), un șuvoi a cărui revărsare violentă a creat un lac de dimensiuni considerabile.

La Chorrera este un loc paradisiac. Împingi foarte tare și deodată ești acolo. Nu există

insecte care să înțepe sau să muște. Seara, ceața se ridică pe o pășune mare, creând o frumoasă scenă pastorală. Există misiunea, lacul cu spumă de sub el, jungla din jur și, spre surprinderea mea, vite albe.

În după-amiaza următoare sosirii noastre, la marginea pășunii, care fusese curățată de preoții spanioli care au administrat Misiunea La Chorrera încă de la înființarea acesteia în anii 1920, am ținut și am întors în mână exemplare perfecte din aceeași specie de ciuperci pe care le mâncasem lângă Florencia. Pe pășunea din fața mea se aflau zeci de astfel de ciuperci. După ce a examinat mai multe, fratele meu a fost de acord, le-a declarat aceeași *Stropharia cubensis* pe care o găsisem înainte, una dintre cele mai mari, mai puternice și cu siguranță cea mai răspândită dintre toate ciupercile cunoscute care conțin *psilocibină*.

Ce era de făcut? Nu aveam date despre doza potrivită de *psilocibină*. Dosarul subțiat al expediției noastre despre medicamente și plante se referea la plantele cu flori, nu la ciuperci. În mod colectiv, ni s-a părut că ne amintim că în ritualurile de ciuperci din Oaxaca descrise de Gordon Wasson, în revista *Life* din toate locurile, ciupercile erau întotdeauna mâncate în perechi, consumându-se mai multe perechi. Ne-am hotărât să mâncăm câte șase ciuperci fiecare în aceeași seară. Însemnarea din jurnalul meu de a doua zi vorbea clar:

23 februarie 1971.

Suntem oare acum, într-adevăr, într-un anumit fel, campați la marginea unei alte dimensiuni? Ieri după-amiază, Dave a descoperit *Stropharia cubensis* în pășunile umede din spatele casei, unde ne agățasem hamacele. El și cu mine am adunat treizeci de exemplare delicioase, saturate de *psilocybin*, în aproximativ o jumătate de oră. Am mâncat fiecare câte șase și am petrecut noaptea trecută într-o excursie enorm de bogată și vie, dar blândă și evazivă. Între lumini ciudate pe pășune și discuții despre proiectul nostru, am rămas cu sentimentul că, pătrunzând în acest fel în flora psihedelică locală, am făcut un pas uriaș spre o înțelegere mai profundă. Multifațetată și binevoitoare, la fel de complexă ca *mescalina*, la fel de intensă ca *LSD* - ciuperca, așa cum se spune despre *peyote*, învață modul corect de a trăi. Această specie specială de ciupercă nu este revendicată, din câte știu, de niciun popor aborigen de nicăieri și, prin urmare, este un teren neutru în dimensiunea *triptaminei* pe care o explorăm. Prin intermediul acestui învățător vegetal nerevendicat se poate intra în lumea elfilor chimiști. Experiența ciupercii este subtilă, dar poate atinge profunzimea și amploarea unei experiențe psihedelice cu adevărat intense. Cu toate acestea, este extrem de mercurială și dificil de surprins la lucru. Dennis și cu mine, printr-o descriere eșalonată a viziunilor noastre, am observat o similitudine de conținut care părea să sugereze un fenomen telepatic sau un fel de percepție simultană a aceluiași peisaj invizibil. O durere de cap apăsătoare a însoțit experiența în etapele finale, dar aceasta a dispărut rapid, iar tensiunea și epuizarea corpului, întâlnite adesea în cazul drogurilor vegetale *neextracte*, cum ar fi *peyote* și *Datura*, nu au fost prezente.

Această ciupercă este o ușă transdimensională pe care zânele viclene au lăsat-o ușor întredeschisă pentru oricine care găsește cheia și care dorește să folosească această putere - puterea de a vedea - pentru a explora acest complex psihoactiv ciudat și natural.

Ne apropiem la distanță de cel mai profund eveniment pe care o ecologie planetară îl poate întâlni.

Apariția vieții din crisalida întunecată a materiei.

Acestea au fost impresiile mele după doar o singură expunere la tărâmul viziunii asupra căruia ciuperca deține controlul.

Referirea la "*lumini ciudate pe pășune*" ar trebui explicată, deoarece poate că are o anumită legătură cu unele dintre cele ce au urmat. La o oră după ce am mâncat ciupercile și toată lumea se simțea confortabil cu platoul plăcut al imaginilor colorate, în derivă, din spatele pleoapelor, cineva a inițiat o discuție.

A fost Dave sau fratele meu, Dennis; Dennis, cred. Ne-a spus că acum eram împietriți pe teritoriul natal al Secretului și că, prin urmare, nu ar trebui să rămânem în spațiul limitat al colibei

noastre cu paie, ci ar trebui să ieșim în noapte și în ceața caldă și învăluitoare de deasupra pășunii. Nu toți ar trebui să meargă, ci o delegație. Cine ar trebui să fie? Dennis ne-a nominalizat pe Dave și pe mine, spunând că Dave era cel mai puțin sceptic, iar eu cel mai sceptic. Vanessa s-a opus ca eu să fiu "*cel mai sceptic*", sugerând în schimb ca Dave și Dennis să meargă. Am fost de acord din toată inima, fără să doresc de fapt să vizitez eu însumi pășunea întunecată și plină de rouă și fără să am încredere, atât de sceptic eram, în potențialul transcendental al misiunii.

Așa că au pornit, mai întâi proclamând cu voce tare puterea totală de învăluire a ceții de la sol, apoi, într-un timp scurt și absurd de teatral și din afara scenei, au strigat că au văzut o lumină difuză plutind pe pășunea din apropiere. Ancheta a continuat. Strigătul a continuat, dar s-a estompat. Lumina a persistat. Luminozitatea a persistat. Am hotărât că era timpul să intervină un cap mai rece. Am plecat în noaptea umedă și învolburată. Am traversat cu grijă prin sârma ghimpată care înconjura pășunile; era umedă până la degete, dar caldă-aparent chiar și noaptea, atât de aburit este Amazonul. Odată unit cu Dave și Dennis, am constatat că situația era mai aproape de descrierea lor decât mă așteptam. Era o lumină slabă pe pământ la câțiva metri distanță. Părea să se retragă pe măsură ce se mergeam spre ea.

Ne-am deplasat aproximativ treizeci de metri în direcția sa, într-o serie de scurte avansări. Învăluiți într-o ceață densă și în derivă, ne simțeam departe de tovarășii noștri din casă.

"*Putem urmări această lumină, dar ar fi bine să nu mergem prea departe, altfel ne vom pierde, deoarece nu cunoaștem deloc zona*."

Dave pleda pentru o retragere, dar noi am continuat să mergem mai departe. Uneori, lumina părea că plutește deasupra pământului la doar șase metri în față și apoi, sărind și coborând din nou, se îndepărta pe măsură ce ne apropiam. Alergam înainte pentru a o ajunge din urmă, dar ea continua să rămână în fața noastră. Timp de zece minute, am urmărit această lumină care plutea și se îndepărta, dar apoi am decis să nu mergem mai departe. În timp ce ne întorceam să plecăm, mi s-a părut că văd o pâlpâire a luminii difuze care, în mintea mea, sugera că cineva dansa în fața unui foc. Am renunțat momentan la gândurile despre OZN-uri și mi-am amintit în schimb de seria de incidente amenințătoare care au precedat plecarea noastră de la doctorul Guzman și de scena sa din San Jose del Encanto. Era oare un șaman care dansa în jurul unui foc mic? Avea ceva de-a face cu noi? Nu s-a făcut nicio lumină asupra acestui incident, dar caracterul general sinistru al acestuia a anticipat tot ceea ce avea să urmeze.

Cuvintele din jurnalul meu sunt revelatoare. Am scris cu subiect și predicat despre "*intrarea în lumea elfilor chimiști*"; am numit ciuperca o poartă transdimensională și am legat-o de o transformare a vieții pe planetă. Se dezvăluie un eu mai tânăr, mai naiv, mai poetic - un eu mai intuitiv, care se simte în largul său să proclame neverosimilele sălbatice drept adevăr gnostic derivat halucinogen.

Și totuși, aceste idei s-au schimbat foarte puțin în douăzeci de ani; atunci eram dornic să fiu convins prin demonstrație, iar demonstrația a fost dată. M-am schimbat și, evident, eram dornic să fiu schimbat. A fost adevărat pentru mine atunci și este adevărat și acum, căci de la apariția ciupercii totul a fost o transformare continuă. Acum, după ani de zile și cu două decenii de reflecție asupra acestor lucruri, încă pot discerne în acea primă experiență multe dintre motivele care au persistat de-a lungul anilor și au rămas misterioase. La un moment dat, în timpul acelei seri, Dennis și cu mine păream amândoi capabili să vedem și să descriem aceleași viziuni interioare. În mod ocazional, de-a lungul anilor, acest lucru s-a întâmplat de mai multe ori cu *psilocibina*. Minunea rămâne.

În acele prime experiențe cu ciuperci de la La Chorrera exista o aură de animat și ciudat, ideea că ciuperca era cumva mai mult decât o plantă halucinogenă sau chiar un aliat șamanic de tip clasic. Începusem să îmi dau seama că ciuperca era de fapt un fel de entitate inteligentă - nu de pe pământ - extraterestră și capabilă în timpul transei să își comunice personalitatea ca o prezență în percepțiile întoarse spre interior ale celui care o privește.

În zilele care au urmat după acea primă experiență cu ciupercile, viețile mele și ale fratelui meu au suferit o transformare extraordinară și bizară. Abia după ce Jacques Vallee a scris (1975) *The Invisible College* (Colegiul invizibil), notând că un element absurd face invariabil parte din situația în care are loc contactul cu un extraterestru, am găsit curajul de a examina evenimentele de la La Chorrera și de a încerca să le încadrez într-un tipar general. De-a lungul anilor am povestit diverse părți ale poveștii noastre, fără a dezvălui niciodată întreaga structură incredibilă unui singur ascultător, știind foarte bine ce pare să implice despre starea noastră mentală în timpul experiențelor.

Orice poveste despre un contact cu extratereștrii este destul de incredibilă în sine, dar în centrul poveștii noastre se află ciupercile halucinogene cu care făceam experimente. Simplul fapt că am fost implicați cu astfel de plante ar face ca orice poveste despre contactul cu extratereștrii să pară extrem de dubioasă pentru oricine care nu simpatizează cu utilizarea halucinogenelor. Cine nu ar fi reușit să atribuie "*experiența noastră cu OZN-uri*" faptului că ne drogam? Dar aceasta nu este singura dificultate în a spune această poveste. Evenimentele de la La Chorrera au generat o mare controversă și, ulterior, amărăciune între participanți. Au fost reprezentate mai multe idei despre ceea ce s-a întâmplat, fiecare bazându-se pe date indisponibile sau considerate irelevante de către interpretările concurente. Ceea ce unii dintre noi au considerat a fi o metamorfoză spre transcendental, alții au luat-o drept o izbucnire a fanteziei obsesive.

Am fost slab pregătiți pentru evenimentele care ne-au copleșit. Am început ca observatori naivi a ceva - nu știam ce - și pentru că implicarea noastră în acest fenomen a durat mai multe zile, am reușit să observăm unele aspecte ale acestuia. Mă simt mulțumit că metoda de abordare descrisă aici este în general eficientă pentru a declanșa ceea ce numesc eu experiență de contact extraterestru. (Poate fi, de asemenea, periculoasă, așa că nu încercați asta acasă, oameni buni).

Prima noastră excursie cu *Stropharia* la La Chorrera a avut loc pe 22 februarie 1971, la doar puțin mai mult de 24 de ore de la sosirea noastră la La Chorrera și după patru zile de mers prin junglă de la San Jose del Encanto pe Rio Cara-Parana. Însemnarea din jurnalul meu din ziua următoare arată clar că eram vrăjit. A fost ultimul lucru pe care am reușit să îl scriu timp de câteva săptămâni. Toată ziua am fost cuprins de mulțumire. Știam doar că ciuperca era cel mai bun halucinogen pe care îl avusesem vreodată și că avea o calitate a vitalității pe care nu o mai cunoscusem până atunci. Părea să deschidă porți în locuri despre care presupusesem că îmi vor fi întotdeauna închise din cauza insistenței mele asupra analizei și realismului.

Nu mai avusesem niciodată *psilocibină* și am fost uimit de contrastul cu LSD, care părea mai abraziv psihanalitic și personal. În schimb, ciupercile păreau atât de pline de energie elină veselă, încât aruncarea într-o transă vizionară era cu atât mai atrăgătoare. Nu am simțit nimic din amploarea forțelor care se adunau în jurul micii noastre expediții. Mă gândeam doar că era minunat că aceste ciuperci se aflau aici. Chiar dacă nu găseam **oo-koo-he** sau *ayahuasca*, le aveam întotdeauna la dispoziție și cu siguranță erau interesante.

Planul nostru era să petrecem aproximativ trei luni pentru a cunoaște încet-încet mediul botanic și social al Witoto, care trăiau în mod tradițional într-un sat aflat la aproximativ paisprezece kilometri de misiunea din La Chorrera, pe Rio Igara-Parana. Știam că **oo-koo-he** era tabu, așa că nu ne grăbeam. Ziua de după prima noastră experiență cu ciuperci a fost petrecută verificându-ne echipamentul, după rigorile mersului pe uscat, și, în general, relaxându-ne în *casita* în care părintele Jose Maria, capucinul responsabil, ne arătase cu amabilitate. Am cules mai multe ciuperci în acea după-amiază și le-am uscat lângă focul de gătit.

Ne-am hotărât că vom lua din nou ciuperci în acea seară. Le-am pulverizat într-un tutun de prizat, pe care l-am luat cu toții. Era delicios, ca o esență legată de ciocolată, și în general s-a considerat că a fost un succes. M-am simțit exaltat și foarte mulțumit de tot și impresionat de locul extraordinar de frumos în care ajunsesem să ne aflăm.

Dar a fost o experiență diferită. Eram epuizați de la călătoria din noaptea precedentă și, în timp ce stăteam cu toții așteptând să ne drogăm, Vanessa și Dennis s-au certat mult. Se pare că el se săturase de ea și a spus: "*Știi, ești destul de ciudată și am să-ți spun de ce*", moment în care s-a lansat într-un lung monolog cu nemulțumiri acumulate.

Următoarea zi a fost petrecută relaxându-ne, punându-ne la curent cu colectarea de insecte și plante, spălând haine și stând de vorbă cu preotul și cu fratele de la reședință, care făceau amândoi parte dintr-un ordin franciscan auster care făcea muncă misionară. Prin intermediul lor am dat de știre că suntem interesați de persoane care știu lucruri despre plante medicinale.

În acea după-amiază, un tânăr Witoto pe nume Basilio a venit la *casita* și, după ce a auzit de interesul nostru de la preot, s-a oferit să ne ducă să-l vedem pe tatăl său, un șaman cu reputație locală. Basilio a presupus că eram interesați de *ayahuasca*, cel mai cunoscut halucinogen din zonă, care este în general disponibil la cerere.

Oo-koo-he era un subiect mult mai sensibil. A avut loc o crimă la La Chorrera cu o lună sau două înainte de sosirea noastră - de fapt, mai multe crime - și Guzman a susținut că toate aveau legătură cu **oo-koo-he**. Se presupunea că un șaman îl omorâse pe unul dintre cei doi frați șamani, vopsind ultima treaptă a unei scări cu o rășină care conține DMT. Când victima s-a agățat de treaptă, rășina s-a absorbit printre degete și a avut amețeli și a căzut, rupându-și gâtul. Șamanul al cărui frate fusese ucis a ripostat provocând un accident. Soția, fiica și nepotul presupusului ucigaş se aflau într-o canoe deasupra *chorro*-ului și, în mod inexplicabil, nereușind să ajungă la mal, au fost măturați de acesta. S-a presupus în general că au fost victime ale magiei. Doar soția a supraviețuit. Nu era momentul să se bage nasul pe aici și să întrebe despre **oo-koo-he**.

Basilio insista că *ayahuasca* fusese o zi în amonte, la *malloca*, sau casa tatălui său. Avea o canoe mică, așa că doar doi dintre noi puteam merge cu el. După consultări, s-a decis ca Ev și cu mine să mergem. Am plecat imediat spre râu și mi-am luat cu noi cutia mea de film cu tutun de prizat.

Ziua era calmă și cerul albastru. O liniște extraordinară și o seninătate fără profunzime păreau să atingă totul. Era ca și cum întreg pământul își exhala uşor exaltarea. Dacă o astfel de stare de spirit nu s-ar fi dezvoltat mai departe, ar fi trecut în neființă doar ca o amintire plăcută; în lumina evenimentelor ulterioare, privesc acum acea după-amiază de mulțumire tot mai profundă și de relaxare aproape bucolică ca pe prima agitație slabă a unui curent care avea să mă antreneze în scurt timp spre emoții inimaginabil de titanice.

Când am ajuns în satul lui Basilio, târziu în cursul zilei, i-am găsit pe noii noștri cunoscuți Witoto foarte amabili, o specie diferită de cea a Witoto din San Jose del Encanto. Ni s-a arătat o încrengătură de plante de *ayahuasca* cultivate și ni s-au dat butași și un mănunchi de viță de vie pentru a ne putea face propria infuzie. Basilio ne-a descris propria sa experiență unică cu *ayahuasca* atunci când, cu câțiva ani înainte, după zile de febră de la o cauză necunoscută, o luase împreună cu tatăl său. El a descris *ayahuasca* ca fiind o infuzie cu apă rece, rară pentru acea zonă, unde fierberea viguroasă joacă de obicei un rol în preparare. După ce înmoaie *ayahuasca* mărunțită timp de o zi și o noapte, apa nefiertă devine halucinogenă și puternică. Au fost multe "garduri" de trecut în viziunile lui Basilio. Avea senzația de a zbura. Tatăl văzuse că "aerul rău" care îl slăbise pe fiul său venea de la misiune, care era recunoscută ca un loc de rău augur. După această experiență, Basilio și-a recăpătat sănătatea și a fost mai rar la misiune, ne-a spus el. Totul a fost foarte interesant, prima noastră expunere la "*condițiile de pe teren*", și s-a potrivit bine cu datele noastre privind utilizarea *ayahuasca* și credințele din zonă.

În acea seară ne-am agățat hamacele într-o colibă mică, lângă malul principal. Am visat infracțiuni și pășunea de la misiune. În dimineața următoare, devreme, am fost vâsliți înapoi la misiune de către Basilio. Colecțiile noastre de *Banisteriopsis caapi* erau un motiv suficient de mândru, dar din nou am simțit euforia a cărei profunzime nu putea fi găsită.

"*Ciudat*", am murmurat în sinea mea, în timp ce am ajuns în fața misiunii cu vedere la lacul său liniștit, cu un șir de palmieri curmali care se ridicau de la debarcaderul bărcii.

"*Ciudat*."

CAPITOLUL CINCI

O ÎNTÂLNIRE CU CELĂLALT

În care ne mutăm într-o casă nouă, iar Dennis are o experiență bizară în acel grup.

Întorcându-ne la prietenii noștri, am aflat că în ziua în care am fost plecați au apărut în sfârșit niște profesori, profesori care erau așteptați să sosească pentru a preda în școala misiunii. Aceștia fuseseră transportați de un pilot de vânătoare, faimosul George Tsalikas, care servea drept legătură de urgență a La Chorrera cu lumea exterioară și care aducea corespondența o dată pe lună. Acest lucru însemna că aveam nevoie de o nouă locuință, întrucât stăteam în camerele profesorilor. Preotul ne-a oferit să folosim temporar o colibă dărăpănată care stătea pe niște piloni pe o mică ridicătură sub misiune, deși se afla cu mult deasupra lacului larg creat de *chorro*. În această colibă mică, botezată instantaneu "*casa de pe colină*", ne-am propus să locuim până când vom face aranjamentele pentru a ne muta mai departe în jungla din apropiere și departe de atmosfera oarecum îngrăditoare a misiunii. În acea dimineață, ne-am odihnit, am dat un *joint* și ne-am planificat următoarea mutare.

Dave și Vanessa aflaseră din conversațiile cu fratele Luis, un bătrân cu barbă albă care era singurul reprezentant al bisericii, în afară de părintele Jose Maria, că exista o casă Witoto destul de robustă, nefolosită, care se afla în josul potecii spre satul în care se aflau speranțele noastre pentru **oo-koo-he**. În mod normal stătea goală, dar acum era ocupată de oamenii care își aduseseră copiii la misiune pentru începutul anului școlar. Este o practică a Witoto să își lase copiii în grija părinților timp de șase sau mai multe luni pe an; momentele de adunare la misiune, la începutul și la sfârșitul anului școlar, sunt punctele culminante ale vârtejului social al Witoto și un pretext pentru meciuri de fotbal și dansuri de seară, căci Witoto sunt dansatori inveterați. Ne aflam în mijlocul unei astfel de perioade de adunare, dar în câteva zile toate familiile vor pleca și vor exista numeroase locuințe goale în junglă. Dave, Dennis și Vanessa inspectaseră deja un loc și stabiliseră că este ideal, aproape de un loc bun pentru colectarea de insecte și plante și cu siguranță în junglă.

Ne-am transferat echipamentul în casa de pe colină și ne-am întins din nou hamacele. Era înghesuită, dar era de ajuns până când ne puteam muta în pădure. Apoi, aproape într-o mișcare colectivă, am pornit la începutul după-amiezii spre pășunile din spatele misiunii. Să găsim ciupercile. Acesta era gândul pe care îl avea toată lumea în minte. Ne-am întors în acea seară la casă, fiecare cu șase sau opt specimene alese cu grijă. Pe acestea le-am mâncat și apoi, pe măsură ce călătoria de seară se adâncea, am fumat *jointuri* rulate din așchii de *Banisteriopsis caapi* proaspăt culese. Fumul de *caapi* a fost delicios; mirosea ca o tămâie ușoară, iar fiecare fum de *caapi* a sinergizat frumoase rafale cu încetinitorul de halucinații delicate, pe care le-am supranumit imediat "*televiziune vegetală*".

Fiecare izbucnire de imagini dura aproximativ cincisprezece minute și apoi dispărea, după care luam o altă doză de fum de *caapi*. Efectul cumulativ a persistat timp de câteva ore. L-am declanșat în mod repetat și am discutat cu entuziasm despre el ca despre un exemplu al genului de lucru pe care tehnicienii șamanici sofisticați trebuie să îl fi pus la cale pentru uimirea reciprocă încă din paleoliticul târziu.

Pe măsură ce seara se prelungea, conversația noastră s-a îndreptat spre și în jurul posibilității de a încălca fizica normală, discutând despre aceasta în termenii unei viziuni psihologice versus o viziune naivă/realistă a fenomenelor șamanice. Eram interesați în special de lichidele de obsidian pe care se spune că *ayahuasqueros* le produc pe suprafața pielii lor și pe care le folosesc pentru a privi în timp.* Ideea unui fel de fluid alchimic holografic, un glob de cristal lichid autogenerat, mi s-a părut foarte ciudată și cumva convingătoare. Întrebarea dacă astfel de lucruri sunt sau nu posibile este, de fapt, o problemă mai degrabă intestinală deghizată: Ceea ce ne-a mai rămas nouă, modernilor, de învățat despre natura realității este ușor și va necesita doar o ușoară ajustare a

---

* A se vedea Terence McKenna și Dennis McKenna, *The Invisible Landscape* (New York: The Seabury Press, 1975), capitolul șase.

modului nostru actual de a privi lucrurile; sau înțelegem foarte puțin, ratând cu totul esențialul despre natura situației noastre în ființă? M-am trezit susținând că realitatea este făcută din limbaj și că trebuie cumva să ieșim din închisoarea culturală a limbajului pentru a ne confrunta cu o realitate din spatele aparențelor. "*Dacă vrei să lovești, lovește prin mască!*" Genul acesta de lucruri.

Retorica s-a încins și a crescut. Ev, Dennis și cu mine am devenit apărători înfocați ai acestui punct de vedere. Vanessa și Dave au insistat asupra unei abordări psihologice-reducționiste a evenimentelor neobișnuite. Ei susțineau că totul putea fi văzut într-un context de fantezie, iluzie și împlinire a dorințelor. Pentru ei, nimic din ceea ce se întâmpla în timpul halucinațiilor nu se întâmpla în lumea reală; aveau loc doar evenimente mentale. Apoi, uitând de ideologie, ei au denunțat pasiunea angajamentului nostru ca fiind naivă și obsesivă. Le-am replicat că ei reprimă adevărata putere a inconștientului și că, dacă ar fi venit să încerce să justifice o viziune behavioristă/materialistă a omului, atunci ar fi avut o surpriză. Și așa mai departe.

Viața unei expediții este plină de stres și de diferențe agravate, iar tensiunea se manifesta subînțelegând de câteva săptămâni. Dar cred că adevărata cauză a tensiunii chiar și atunci era sentimentul că ceva din experiența cu ciupercile îi trăgea pe toți. Fiecare expunere la ciuperci a fost o experiență de învățare cu o concluzie neașteptată. Trei dintre noi eram pregătiți să devenim copii alchimici, gata să ne dezbrăcăm și să ne urcăm în fântâna *sofică* și să luăm măsura lucrurilor din interior.

Numiți-o faustiană sau obsedată, aceasta a fost poziția noastră. Am considerat că era vorba de continuarea programului de investigații care ne adusese la La Chorrera în primul rând. Pentru Vanessa și Dave, însă, realitatea dimensiunii pe care o exploram sau, mai degrabă, insistența noastră tot mai mare că, într-un fel, era o dimensiune cu elemente mai mult decât pur și simplu psihologice, era văzută ca o amenințare. Așadar, iată-ne acolo, un grup de prieteni care împărtășeau un set comun de simboluri, complet izolați în junglă, luptând cu o problemă epistemologică de a cărei eventuală rezolvare părea să depindă sănătatea noastră mintală.

Și astfel, și pe scurt, Dave și Vanessa s-au retras de la noi, s-au retras din conversațiile speculative entuziaste cu insinuările lor despre posibilitatea de a fi copleșiți de ceea ce nu se vede. Nu au avut loc certuri sau scene, dar după acea noapte a existat o înțelegere tacită și reciprocă că se ajunsese la o bifurcație în drum. Unii dintre noi s-au angajat să aprofundeze sistemele de idei ale transei ciupercilor, iar alții au fost deranjați de profunzimea bruscă a lucrurilor și au preferat doar să fie martori la această ocazie. Casa înghesuită de pe colină și polarizarea celor două abordări ale noastre s-au combinat pentru a o inspira pe Vanessa să își extindă contactele de joc de dame cu garnizoana de poliție formată din trei tineri columbieni cu dor de casele lor andine. După mai multe partide disputate îndeaproape, ea a primit o invitație în toată regula de a ne ușura condițiile de înghesuială, mutându-se cu Dave într-o casă nefolosită de pe malul râului, aflată nominal în grija poliției. Mai târziu, această casă, care se afla la debarcaderul râului La Chorrera, avea să fie locul propriei mele întâlniri cu Celălalt. Vanessa și Dave și-au dat jos hamacele și s-au mutat în liniște în josul dealului în noua „casă de pe malul râului". Plecarea lor a fost prietenoasă. Acum vor petrece mai mult timp în apă, a râs Vanessa.

Era a șasea zi de ședere în La Chorrera. Luasem ciupercile de trei ori. Eram sănătoși, relaxați și încântați de noi înșine pentru că am ajuns atât de departe într-o formă atât de bună. Mai erau insecte și plante de colectat și lacul de sub *chorro* în care puteam înota. Noua mea relație cu Ev părea promițătoare și era bine lansată până atunci. Ne lăsam legănați de soarele cald, tropical, pe cerul albastru fără adâncime. O astfel de inconștiență pare aproape condiția prealabilă pentru schimbare. Evenimentele se agitau la un nivel profund și nevăzut.

În acea dimineață, după plecarea celor doi prieteni ai noștri, Dennis, Ev și cu mine ne-am întins fiecare în propriul hamac, pierduți în gânduri în timp ce căldura și stridența insectelor se apropiau de amiază. Însemnările din jurnalul meu încetaseră, scrisul meu atent fiind acum înlocuit de zboruri lungi de reverie, amețitoare și frumoase, urmele slabe ale contactului tot mai profund cu Celălalt, deși atunci nu-l recunoșteam ca atare. O altă noapte caldă a venit peste noi și am dormit mult și bine. Când cețurile de dimineață de la sol s-au risipit, această nouă zi s-a dovedit a fi la fel de curată și de impecabilă cum păreau să fie întotdeauna zilele în această așezare minunat de

frumoasă, izolată de junglă. Fiecare zi părea ca o perlă alchimică născută din noaptea caldă și înstelată care o preceda.

Am folosit acea zi pentru a explora marginea extraordinară a lacului în direcția *chorro*. Cu îngustarea sa bruscă a Igara-Parana și creșterea bruscă și teribilă a puterii și vitezei, *chorro* este destul de impresionant. Dar lacul în care își varsă apele nu este un simplu bazin de captare pentru prăpăstii; este locul unei catastrofe geologice străvechi care a sfărâmat stratul bazaltic din adâncul suprafeței pământului, desprinzând o mare gaură și așezând mii de fragmente de rocă de mărimea unei case în apropierea falezei, pe partea nordică a lacului. Misiunea este cocoțată pe vârful acestei coline bazaltice și este cel mai înalt punct din imediata vecinătate.

Am urmărit râul și apoi ne-am îndreptat de-a lungul falezei care duce la *chorro*, până când, în cele din urmă, la câteva sute de metri de *chorro*, a fost atât de abrupt încât nu am mai putut merge mai departe. Dar, la acea distanță, pământul tremura din cauza reverberațiilor palpitante ale milioanelor de tone de apă care se prăvăleau în cascadă printre pereții de stâncă ai *chorro*-ului. Plantele neobișnuite care se agață de sol păreau endemice acolo, în acea atmosferă turbulentă de nisip bătut de ceață și zgomot tunător. Sentimentul de a fi atât de mic printre pietre atât de zdrobite și atât de aproape de energia prăpăstiilor era straniu și oarecum tulburător. M-am simțit considerabil ușurat în timp ce am urcat mână în mână pe faleză și ne-am îndreptat înapoi prin pajiștile și pășunile pe care misiunea le curățase de-a lungul anilor cu munca gratuită a enoriașilor săi din Witoto.

Odată ajunși la sol și încă în aura *chorro*-ului, ne-am odihnit. Acolo, punct de pământ care domina întreaga zonă înconjurătoare, misiunea înființase cu mult timp în urmă un mic cimitir. Într-o zonă hexagonală, îngrădită grosolan, poate două duzini de morminte, multe dintre ele evident de copii, se erodau. Roșul șocant al solului lateritic era aici lăsat la vedere. Era un loc atins de o singurătate tristă chiar și într-o zi perfect însorită. După ce ne-am terminat răgazul, ne-am grăbit să ne îndepărtăm de combinația ciudată de goliciune, singurătate și vuietul îndepărtat al apei în mișcare.

Mersul nostru și expunerea la atâta soare și piatră ne-au trimis ca din instinct spre zidul verde neîntrerupt al junglei de peste pășunile din spatele misiunii. Trasee largi de nisip ne-au condus spre sistemul de sate Witoto, Bora și Muinane care reprezintă "componenta indigenă" a Comasaria Amazonas, restul fiind câteva misiuni, poliția și neclasificabili - comercianți în cea mai mare parte - și noi înșine.

Ne-am rătăcit pe potecă, am verificat viitoarea noastră casă și am constatat că era încă ocupată. Întorcându-ne prin pășuni, sub un apus de soare spectaculos, am cules mai multe ciuperci, suficiente pentru ca Ev, Dennis și cu mine să luăm fiecare mai multe decât am luat vreodată, poate douăzeci de ciuperci de fiecare.

În timpul acelei plimbări prin pășune am observat pentru prima dată, sau cel puțin am menționat pentru prima dată, că totul era foarte frumos și că mă simțeam atât de bine încât aveam un sentiment ciudat de a fi într-un film, sau cumva mai mare decât viața. Chiar și cerul părea să aibă un ușor efect de lentilă cu ochi de pește, ca și cum totul ar fi fost exagerat cinematografic. Ce era asta? Să fi fost o ușoară distorsiune a spațiului provocată de nivelurile acumulate de *psilocibină*? *Psilocibina* poate induce astfel de distorsiuni perceptuale. Mă simțeam la trei metri înălțime; doar o atingere de supraom, sau un pic ca Alice, a cărei mâncare de ciuperci o făcea să fie alternativ înaltă și mică. A fost ciudat, dar foarte plăcut.

Înapoi la casa de pe colină am aprins un foc și am fiert orez pentru o cină ușoară. Ploaia cădea cu intermitențe. După cină, am fumat și am așteptat mult timp, gândindu-ne că Vanessa și Dave ne-ar putea vizita. În cele din urmă a început să plouă mai tare, așa că ne-am retras în casă și fiecare dintre noi a mâncat o grămadă mare de ciuperci. Apariția *Stropharia* a fost rapidă, iar halucinațiile foarte vii, dar, în ciuda dozei mai mari, după aproximativ o oră, experiența nu părea să fie deosebit de diferită față de călătoriile anterioare. Ne-am ieșit din reveriile noastre și am conversat încet despre reacțiile noastre.

Dennis s-a plâns că se simțea blocat de o legătură profundă din cauza grijii pentru tatăl nostru din Colorado, pentru că se întreba dacă primise sau nu ultimele noastre mesaje înainte de a porni la drum pe Rio Putumayo. Dennis părea melancolic, ca și cum dorul de casă i-ar fi fost

amplificat de halucinogen. Cel puțin așa am presupus. Am încercat să-l liniștesc și am vorbit încet în întuneric timp de câteva minute. A spus că excursia lui a constat în multe lucruri, o căldură interioară sufocantă și un bâzâit ciudat și inaudibil care îi dădea, așa spunea el, o perspectivă asupra unor fenomene lingvistice asemănătoare *glossolaliei*, pe care eu le experimentasem cu DMT și pe care i le descrisesem înainte. L-am rugat să imite sunetele pe care le auzea, dar părea să creadă că nu este posibil. În timp ce vorbeam, ploaia s-a mai domolit puțin și am putut auzi slab sunetul unui radio cu tranzistori purtat de cineva care alesese răgazul din furtună pentru a se îndrepta spre deal pe o cărare mică ce trecea la câțiva metri de cabana noastră. Conversația noastră s-a oprit în timp ce ascultam sunetul micului radio care se apropia și apoi începea să se estompeze.

Ceea ce s-a întâmplat în continuare nu a fost nimic mai puțin decât o răsturnare de situație care avea să ne propulseze într-o altă lume. Căci odată cu stingerea radioului, Dennis a emis, timp de câteva secunde, un zumzet foarte mașinal, puternic și sec, în timpul căruia corpul său a devenit rigid. După o clipă de tăcere, a izbucnit într-o serie speriată de întrebări emoționate. "*Ce s-a întâmplat?*" și, cel mai memorabil, "*Nu vreau să devin o insectă uriașă!*".

Dennis era în mod clar destul de deranjat de ceea ce se întâmplase, iar atât eu cât și Ev am încercat să-l calmăm. Era evident că ceea ce nouă ni se păruse doar un sunet ciudat avea efecte mult diferite asupra persoanei care îl produsese. I-am înțeles situația lui dificilă pentru că îmi era familiară din experiențele cu DMT, în care un fel de *glosolalie* a gândirii, care mi se păruse însăși întruchiparea sensului pentru mine, părea o simplă bolboroseală atunci când era verbalizată și auzită de alți oameni.

Dennis a spus că sunetul avea o energie extraordinară și că a simțit-o ca pe o forță fizică de un anumit fel. Am discutat câteva minute, apoi Dennis a decis că dorește să încerce din nou acest efect. Acest lucru a făcut-o, dar pentru un timp mult mai scurt, relatând din nou că a simțit o cantitate mare de energie care s-a dezlănțuit. El a spus că a simțit că ar fi putut părăsi pământul dacă și-ar fi îndreptat vocea în jos. Ne-am întrebat dacă s-ar putea produce un sunet capabil să aibă un efect sinergic asupra metabolizării medicamentelor, în timp ce Dennis a sugerat că incantația ar putea face ca unele medicamente să se metabolizeze mai rapid. Potrivit lui Dennis, din interior a simțit că a dobândit un fel de putere șamanică.

A început să se plimbe de colo-colo și să își dorească cu voce tare ca Vanessa să apară din penumbră cu scepticismul ei, care, după părerea lui, se va prăbuși atunci când va fi confruntat cu mărturia lui despre realitatea a ceva ciudat. I-am spus că ea s-ar fi gândit doar la asta ca la un sunet ciudat în combinație cu un halucinogen de care devenea tot mai nesigură.

La un moment dat, Dennis a devenit atât de entuziasmat, încât am ieșit cu toții din cabană și am rămas cu ochii în întunericul beznă. Dennis s-a gândit să se ducă imediat să-i caute pe Vanessa și Dave pentru a discuta cu ei despre ce se întâmplase. În cele din urmă, eu și Ev, dezorientați, l-am convins să se întoarcă la cabană și să lăsăm totul pentru dimineață.

Odată ajunși înapoi în cabană, am încercat din nou să ne dăm seama ce se întâmpla. Mi s-a părut că uimirea lui Dennis era perfect rezonabilă; propria mea întâlnire cu puterile vizionare și lingvistice ale DMT-ului fusese cea care mă trimisese inițial să cercetez halucinogenele și locul lor în natură. Este incredibil să vezi cum tot ceea ce crezi despre realitate este schimbat de acești metaboliți ai plantelor. Excitarea este o reacție rezonabilă la o astfel de experiență edificatoare, chiar terifiantă.

Fratele meu și cu mine am fost apropiați de-a lungul anilor și mai ales de la moartea mamei noastre, dar existau experiențe pe care le avusesem în timpul călătoriilor în Asia și pe care nu le împărtășisem încă. Pentru a ne liniști pe toți și pentru a argumenta universalitatea genului de experiență pe care Dennis tocmai o avusese, mi-a trecut prin cap să spun o poveste.

CAPITOLUL ȘASE

INTERLUDIU ÎN KATHMANDU

În care o retrospectivă a exceselor tantrice din căsuțele de noapte ale Asiei hipiote luminează experiențe ciudate cu ciuperci la La Chorrera.

Cu doi ani înainte, în primăvara și vara anului 1969, trăisem în Nepal și studiasem limba tibetană. Valul de interes pentru studiile budiste era abia la început, așa că aceia dintre noi, cei din Nepal cu interese tibetane, eram un grup strâns unit. Scopul meu în studierea limbii tibetane era diferit de cel al majorității occidentalilor implicați în studiul limbii în Nepal. Aceștia erau aproape toți interesați de un anumit aspect al gândirii budiste Mahayana, în timp ce eu eram interesat de o tradiție religioasă care era anterioară secolului al șaptelea și introducerii budismului în Tibet. Această religie autohtonă pre-budistă din Tibet era un fel de șamanism strâns legat de motivele și cosmologia șamanismului clasic din Siberia. Șamanismul popular tibetan, numit Bon, continuă să fie practicat și astăzi în zona muntoasă a Nepalului care se învecinează cu Tibetul. Practicanții săi sunt, în general, disprețuiți de comunitatea budistă, fiind considerați eretici și, în general, tipuri inferioare.

Interesul meu pentru Bon și pentru practicanții săi, Bon-po, s-a născut din pasiunea pentru pictura tibetană. În acest tip de pictură, este obișnuit ca imaginile cele mai fantastice, extravagante și feroce să fie extrase din substratul pre-budist al imaginii populare. Gardienii terifianți, cu mai multe brațe și mai multe capete ai învățăturii budiste, numiți Dharmapalas, cu aurele lor de flacără și lumină, sunt zeități autohtone Bon, a căror loialitate față de religia budistă, apărută târziu, este menținută doar prin vrăji și ritualuri puternice care leagă și asigură loialitatea acestor demoni puternici.

Mi s-a părut că tradiția șamanică care a generat astfel de imagini stranii și fantastice trebuie să fi avut la un moment dat cunoștință de o plantă halucinogenă. Se știe că în Siberia extazul șamanic era atins prin utilizarea ciupercii *Amanita muscaria*, iar Gordon Wasson a prezentat argumente solide pentru utilizarea aceleiași ciuperci în India vedică. Deoarece Tibetul este situat aproximativ între aceste două zone, nu părea imposibil ca, înainte de apariția budismului, halucinogenele să fi făcut parte din tradiția șamanică indigenă.

Amanita muscaria a fost doar unul dintre cei câțiva candidați care ar fi putut servi drept halucinogen în Tibetul antic. *Pegamum harmala* din familia *Zygophallaceae* este un alt suspect. Acesta, ca și *Banisteriopsis caapi*, conține alcaloidul halucinogen *beta-carbolină harmalină* în cantități considerabile și este probabil halucinogen prin el însuși. Cu siguranță, în combinație cu o plantă care conține DMT, dintre care flora Indiei se mândrește cu mai multe, ar trebui să producă un halucinogen puternic, a cărui compoziție nu ar fi diferită din punct de vedere chimic de cea a *ayahuasca* din Amazon.*

Interesul meu pentru pictura tibetană și șamanismul halucinogen m-a condus în Nepal. Aflasem că existau tabere de refugiați în Nepal și în apropiere de Simla, în India, ale căror populații erau aproape în totalitate Bon-po proscriși, nefiind bineveniți în taberele în care erau găzduiți refugiații budiști. Am vrut să aflu de la Bon-po orice cunoștințe pe care le mai păstrau despre halucinogenele pe care le-ar fi putut cunoaște și folosi cândva. Am dorit, în naivitatea mea, să îmi dovedesc ipoteza privind influența halucinogenelor vegetale asupra picturii tibetane și apoi să scriu o monografie despre aceasta.

Imediat ce am ajuns în Asia, am văzut mai bine proporțiile enorme ale sarcinii și efortul pe care acest proiect le-ar fi cerut. Planul propus de mine era, de fapt, o schiță pentru o viață de cercetare științifică! În mod firesc, am constatat că nu se putea face absolut nimic până când nu eram familiarizat cu limba tibetană, așa că am lăsat deoparte toate ideile mele de cercetare și m-am

---

* De exemplu, trestia uriașă de râu, Arundo donax, se găsește în India, iar rădăcinile sale conțin DMT. A se vedea S. Ghosal, S. K. Dutta, A. K. Sanyal și Bhattacharya, "Arundo donex L. (Graminae), Phytochemical and Pharmacological Evaluation", în Journal of Medical Chemistry, vol. 12 (1969), p. 480.

hotărât să mă dedic învățării cât mai mult din limba tibetană în cele câteva luni pe care circumstanțele mi le-au oferit în Nepal.

M-am mutat din Kathmandu, departe de plăcerile din bârlogurile de hașiș și de vârtejul social al comunității internaționale de călători, contrabandiști și aventurieri care a făcut din acest oraș un oraș al său. M-am mutat la Boudanath, un mic sat de mare vechime, aflat la câțiva kilometri est de Kathmandu și recent inundat de tibetani din Lhasa - oameni care vorbeau dialectul Lhasa, înțeles în toată Himalaya. Oamenii din sat erau budiști și mi-am făcut aranjamentele pentru a studia cu călugării de acolo, fără să menționez interesul meu pentru Bon-po. Am căutat cazare și m-am înțeles cu Den Ba-do, morarul local și un Newari, unul dintre principalele grupuri etnice din Nepal. Acesta a fost de acord să-mi închirieze o cameră la etajul al treilea al casei sale prospere din chirpici, care dădea spre strada principală noroioasă din Boudanath. Am ajuns la un târg cu o localnică care a fost de acord să-mi aducă apă proaspătă în fiecare zi și m-am instalat confortabil. Am văruit cu var pereții din chirpici ai camerei mele, am comandat o plasă de țânțari imensă de pe piața din Kathmandu și mi-am aranjat cărțile și mica bancă de scris tibetană înăuntru. În sfârșit liniștit, m-am apucat să îmi cultiv imaginea de tânăr călător și erudit.

Tashi Gyaltsen Lama a fost profesorul meu. Era un Gelugpa foarte amabil și înțelegător. În ciuda vârstei sale înaintate, sosea în fiecare dimineață la ora șapte pentru lecția noastră de două ore. Eram ca un copil; am început cu caligrafia și alfabetul. În fiecare dimineață, după ce lama pleca, învățam încă câteva ore și apoi restul zilei era al meu. Am explorat sanctuarul de vânat al regelui Nepalului, mai la est de Boudanath, și *ghaturile* de incinerație hinduse din apropiere, la Pashupathinath. De asemenea, am făcut cunoștință cu câțiva occidentali care locuiau în apropiere.

Printre aceștia din urmă se afla un cuplu englez de vârsta mea. Erau fascinanți în mod conștient. El era slab și blond, cu un nas acvilin și o manieră arcuită, tipică pentru produsul model al sistemului de învățământ public britanic. El era arogant și urban, dar excentric și adesea hilar. Ea era mică și nesănătos de slabă - *scrawny* este cuvântul pe care l-am folosit pentru a mi-o descrie. Roșcată, temperamentală și cinică, ea, ca și tovarășul ei, poseda un spirit brici.

Amândoi fuseseră renegați de familiile lor și erau hipioți ambulanți, așa cum eram cu toții pe atunci. Relația lor era bizară - veniseră împreună din Anglia, dar relaxarea tensiunii, pe care o adusese sosirea în bucolicul Nepal, fusese prea mult pentru fragila lor legătură. Acum locuiau separat, el la un capăt al Boudanath-ului, iar ea, singură, la celălalt. Se întâlneau doar cu scopul combinat de a "plăti telefoanele" sau de a-și eroda reciproc nervii.

Din anumite motive, în acel cadru exotic au reușit să mă farmece complet. Fie că erau singuri sau împreună, eram întotdeauna dispus să fac o pauză în timpul studiilor pentru a petrece timpul cu ei. Am devenit rapid prieteni. Bineînțeles că am discutat despre munca mea, întrucât aceasta implica halucinogene; ei erau foarte interesați, fiind familiarizați cu LSD-ul din perioada în care se aflau pe scena londoneză. Am descoperit, de asemenea, că aveam prieteni comuni în India și că ne plăceau toate romanele lui Thomas Hardy. A fost o idilă foarte plăcută.

În acest timp, metoda pe care o dezvoltasem pentru a sonda dimensiunea șamanică era să fumez DMT în punctul culminant al unei experiențe LSD. Făceam asta ori de câte ori luam LSD, ceea ce se întâmpla destul de des. Aceasta îmi permitea să intru în dimensiunea *triptaminei* pentru o perioadă de timp ușor prelungită. Pe măsură ce se apropia solstițiul de vară din 1969, mi-am făcut planuri pentru un alt astfel de experiment.

Aveam de gând să iau LSD în noaptea solstițiului și să stau toată noaptea pe acoperișul meu, să fumez hașiș și să privesc stelele. Le-am menționat planul meu celor doi prieteni englezi ai mei, care și-au exprimat dorința de a mi se alătura. Acest lucru era în regulă pentru mine, dar exista o problemă: nu era suficient LSD de încredere pentru toți. Propria mea mică rezervă ajunsese în Kathmandu, ascunsă profetic în interiorul unei mici ciuperci de ceramică trimise prin poștă din Aspen.

Aproape ca o glumă, le-am sugerat să înlocuiască LSD-ul cu semințe de Datura din Himalaya, *Datura metel*. *Datura* este un arbust anual și sursa unui număr de alcaloizi *tropanici* - *scopalamină*, *hilozamină* și așa mai departe - compuși care produc un efect pseudo-halucinogen. Acestea dau impresia de a zbura sau de a se confrunta cu viziuni vagi și trecătoare, dar totul într-un

domeniu greu de controlat și greu de rememorat ulterior. Semințele de *Datura metel* sunt folosite în Nepal de către *saddhus* (pustnici rătăcitori și oameni sfinți), deci utilizarea lor era cunoscută în zonă. Cu toate acestea, sugestia mea a fost făcută în mod ironic, deoarece dificultatea de a controla *Datura* este legendară. Spre surprinderea mea, prietenii mei au fost de acord că era ceva ce doreau să facă, așa că am stabilit ca ei să ajungă la mine acasă în ziua stabilită, la ora prânzului, pentru a face experimentul.

Când în sfârșit s-a făcut seară, mi-am mutat păturile și țevile pe acoperișul clădirii. De acolo puteam avea o priveliște frumoasă asupra satului din jur, cu enorma sa Stupa, un templu conic cu ochii holbați ai lui Buddha pictați cu foiță de aur pe partea superioară. Nivelurile superioare aurii ale Stupa erau în acel moment acoperite de schele, unde se efectuau reparații necesare în urma unui trăsnet suferit cu câteva luni înainte. Volumetria albă a Stupa dădea satului de lut din chirpici albi din Boudanath o calitate extraterestră și nepământeană. În depărtare, ridicându-se la multe mii de metri, puteam vedea marele lanț Anna-purna Range; în depărtare medie, pământul era un mozaic de orezării de smarald.

A trecut ora șase și prietenii mei nu sosiseră încă. La ora șapte încă nu fuseseră văzuți, așa că mi-am luat prețioasa mea tabletă de Orange Sunshine și m-am așezat să aștept. Zece minute mai târziu, au sosit. Simțeam deja că mă simt înnebunit, așa că am făcut un gest către cele două grămezi de semințe de *Datura* pe care le pregătisem. Le-au dus jos în camera mea și le-au măcinat cu un mojar și un pisălog înainte de a le spăla cu niște ceai. Până să se întoarcă pe acoperiș și să se instaleze confortabil, eu mă avântam prin spațiul mental.

Ore întregi păreau să treacă. Când s-au așezat, eram prea departe pentru a fi conștient de ei. Ea era așezată chiar vizavi de mine, iar el mai în spate și într-o parte, în umbră. El cânta la flaut. I-am trecut pipa de hașiș. Luna răsărea plină și înaltă pe cer. Am căzut în lungi reverii halucinante care durau fiecare câteva minute, dar care păreau a fi vieți întregi. Când am ieșit dintr-o perioadă deosebit de lungă de viziuni, am constatat că prietenul meu se oprise din cântat și plecase, lăsându-mă cu doamna lui.

Le promisesem amândurora că îi voi lăsa să încerce niște DMT în timpul serii. Aveam în fața mea pipa mea de sticlă și o mică rezervă de DMT portocaliu ceroasă. Încet, și cu mișcările fluide ale unui vis, am umplut pipa și i-am dat-o ei. Stelele, tari și sclipitoare, priveau de la o distanță măreață toate acestea. Ea a ținut pipa în mână și a făcut două inhalații adânci, suficiente pentru o persoană atât de fragilă, apoi pipa mi-a fost returnată, iar eu am urmat-o în ea cu patru inhalații uriașe, pe a patra dintre ele am ținut-o până când am pătruns. Pentru mine a fost o cantitate enormă de DMT și am avut imediat senzația că intru într-un vid înalt. Am auzit un vuiet ascuțit și sunetul unui celofan care se rupea în timp ce eram transformat în spiridușul orgasmic de frecvență ultra înaltă care este o ființă umană în extaz cu DMT. Am fost înconjurat de pălăvrăgeala mașinilor elfilor și de spațiile boltite mai mult decât arabe care ar face de rușine o Bibiena. Manifestările unei puteri deopotrivă străine și bizar de frumoase făceau ravagii în jurul meu.

În momentul în care, în mod normal, m-aș fi așteptat ca viziunile să se estompeze, tratamentul prealabil cu LSD mi-a sinergizat starea la un nivel superior. Hoardele de mașinării de elfi cu DMT au dispărut până la un simplu urlet, în timp ce mulțimea elfilor a plecat mai departe. M-am trezit brusc zburând la sute de kilometri deasupra pământului și în compania unor discuri argintii. N-aș putea spune câți sunt. Eram fixat pe spectacolul pământului de dedesubt și mi-am dat seama că mă deplasam spre sud, aparent pe o orbită polară, deasupra Siberiei. În fața mea puteam vedea Marea Câmpie a lui Shang și masa munților Himalaya ridicându-se în fața pustietății roșii-galbene a Indiei. Soarele urma să răsară în aproximativ două ore. Într-o serie de salturi telescopice, am trecut de pe orbită la un punct în care puteam distinge cu precizie depresiunea circulară care este Valea Kathmandu. Apoi, în saltul următor, valea mi-a umplut câmpul vizual. Părea că mă apropii de ea cu mare viteză. Puteam vedea templul hindus și casele din Kathmandu, templul Svayambhunath la vest de oraș și Stupa de la Boudanath, de un alb strălucitor și la câțiva kilometri spre est. Apoi, Boudanath era o *mandala* de case și străzi circulare care îmi umplea viziunea. Printre cele câteva sute de acoperișuri mi-am găsit și eu unul. În clipa următoare m-am trântit în corpul meu și m-am reorientat spre acoperiș și spre femeia din fața mea.

În mod incongruent, venise la eveniment purtând o rochie de seară din satin argintiu, lungă până jos - o moștenire - genul de lucru pe care îl poți găsi într-un magazin de antichități din Notting Hill Gate. Am căzut în față și am crezut că mâna mea era acoperită de un lichid alb și rece. Era țesătura rochiei. Până în acel moment, niciunul dintre noi nu-l considerase pe celălalt un potențial amant. Relația noastră funcționase la un cu totul alt nivel. Dar, dintr-o dată, toate seturile normale de relații au fost anulate. Ne-am întins unul spre celălalt, iar eu am avut impresia clară că trec prin ea, că mă întind fizic dincolo de ea. Ea și-a tras rochia peste cap într-un singur gest. Eu am făcut același lucru cu cămașa mea, care s-a rupt în bucăți în mâinile mele în timp ce mi-o dădeam jos peste cap. Am auzit nasturii zburând, iar undeva ochelarii mei au aterizat și s-au spart.

Apoi am făcut dragoste. Sau, mai degrabă, am avut o experiență care avea o vagă legătură cu a face dragoste, dar care era un lucru în sine. Amândoi urlam și cântam în *glosolalia* DMT-ului, rostogolindu-ne pe pământ, cu totul inundat de halucinații geometrice și târâtoare. Ea era transformată; există cuvinte pentru a descrie ceea ce a devenit - anima pură, Kali, Leucothea, ceva erotic, dar nu uman, ceva adresat speciei și nu individului, strălucind cu posibilitatea canibalismului, a nebuniei, a spațiului și a extincției. Părea pe punctul de a mă devora.

Realitatea a fost spulberată. Acest tip de ***sex*** are loc la limita posibilităților. Totul fusese transformat în orgasm și în oceane vizibile și trăncănitoare de limbaj elfic. Apoi am văzut că acolo unde trupurile noastre erau lipite unul de altul curgea, din ea, peste mine, peste podeaua acoperișului, curgea peste tot, un fel de lichid obsidian, ceva întunecat și strălucitor, cu culoare și lumini în el. După flash-ul de DMT, după crizele de orgasme, după toate astea, acest lucru nou m-a șocat până în măduva oaselor. Ce era acest lichid și ce se întâmpla? M-am uitat la el. M-am uitat direct în el și era suprafața propriei mele minți reflectată în fața mea. Să fi fost materie translin-guistică, excrescența vie opalescentă a abisului alchimic al hiperspațiului, ceva generat de actul sexual efectuat în asemenea condiții nebănuite? M-am uitat din nou în ea și acum îl vedeam în ea pe lama care m-a învățat tibetană, care ar fi adormit la un kilometru distanță. Îl văzusem în fluid, în compania unui călugăr pe care nu-l mai văzusem niciodată; se uitau într-o placă oglindită. Apoi mi-am dat seama că mă priveau pe mine! Nu puteam să înțeleg. Mi-am îndepărtat privirea de la fluid și de la însoțitoarea mea, atât de intensă era aura ei de stranietate.

Apoi mi-am dat seama că am cântat, am jelit și am scos urlete orgasmice sălbatice pentru ceea ce trebuie să fi fost câteva minute pe acoperișul meu! Asta însemna că toată lumea din Boudanath ar fi fost trezită și era pe cale să deschidă ușile și ferestrele și să ceară să știe ce se întâmplă. Și ce se întâmpla? Exponatul preferat al bunicului meu părea potrivit: "*Dumnezeule mare! a spus ciocănitoarea când șoimul a lovit-o*." Această amintire grotesc de nepotrivită mi-a stârnit un râs incontrolabil.

Apoi, gândul descoperirii m-a dezmeticit îndeajuns de mult încât să îmi dau seama că trebuie să plecăm din acest loc expus. Amândoi eram complet dezbrăcați, iar scena din jurul nostru era una de un haos total și inexplicabil. Ea zăcea întinsă, incapabilă să se ridice, așa că am luat-o în brațe și am coborât pe scara îngustă, am trecut pe lângă silozurile de depozitare a cerealelor și am intrat în camera mea. În tot acest timp îmi amintesc că i-am repetat mereu, ei și mie însumi: "*Sunt o ființă umană. Sunt o ființă umană*". A trebuit să mă liniștesc, pentru că în acel moment nu eram sigur.

Am așteptat în camera mea multe minute. Încet-încet ne-am dat seama că, printr-un miracol nu mai puțin ciudat decât tot ceea ce se întâmplase, nimeni nu era treaz și nu cerea să știe ce se întâmplă. Nimeni nu părea nici măcar să fi auzit! Pentru a ne calma, am făcut un ceai și, în timp ce făceam asta, am putut evalua starea de spirit a tovarășei mele. Părea destul de delirantă, destul de incapabilă să discute cu mine despre ceea ce se întâmplase cu doar câteva momente înainte pe acoperiș. Este un efect tipic pentru *Datura* ca tot ceea ce trăiește cineva să fie foarte greu, ba chiar de obicei imposibil, de reținut mai târziu. Se părea că, deși ceea ce se întâmplase implicase cele mai intime acte între două persoane, eu eram totuși singurul martor care își putea aminti ceva din ceea ce se întâmplase.

Meditând la toate acestea, m-am târât înapoi pe acoperiș și mi-am luat ochelarii. În mod incredibil, aceștia erau intacți, deși îi auzisem clar spărgându-se. Lichidele de obsidian,

excrescențele ectoplasmatice ale *jocului* tantric, nu se vedeau nicăieri. Cu ochelarii și hainele noastre, m-am întors în camera mea, unde dormea tovarășa mea. Am fumat puțin hașiș, apoi m-am urcat în plasa de țânțari și m-am întins lângă ea. În ciuda tuturor emoțiilor și a stimulării sistemului meu, am adormit imediat.

Habar nu am cât am dormit. Când m-am trezit a fost cu o tresărire și dintr-un somn adânc. Era încă întuneric. Și nici urmă de prietena mea, am simțit o înțepătură de alarmă; dacă delira, atunci ar fi fost periculos pentru ea să se plimbe singură prin sat noaptea. Am sărit în picioare, mi-am pus haina și am început să caut. Nu era nici pe acoperiș, nici lângă depozitele de cereale. Am găsit-o la parterul clădirii mele. Stătea pe podeaua de pământ și își privea reflexia în rezervorul de benzină al unei motociclete, care aparținea ginerelui morarului. Încă dezorientată în modul tipic pentru *Datura*, avea halucinații cu persoane care nu erau prezente și confunda o persoană cu alta. "*Ești croitorul meu?*", m-a întrebat de mai multe ori în timp ce o conduceam înapoi în camera mea. "*Sunteți croitorul meu?*"

Când am ajuns din nou sus, în apartamentul meu, mi-am dat jos haina și am descoperit amândoi că purtam ceea ce ea a descris delicat ca fiind "chiloții" ei. Erau prea mici pe mine și niciunul dintre noi nu știa cum ajunseseră acolo. Acest mic episod de travesti a pus capac unei seri extraordinare, iar eu am hohotit de râs. I-am returnat chiloții și ne-am dus la culcare, nedumeriți, liniștiți, epuizați și amuzați.

Pe măsură ce această experiență a trecut în urma noastră, fata și cu mine am devenit prieteni și mai apropiați. Nu am mai făcut niciodată dragoste; nu era chiar relația care ni se potrivea. Ea nu-și amintea nimic din evenimentele de pe acoperiș. La aproximativ o săptămână după ce toate acestea se terminaseră, i-am spus impresia mea despre ceea ce se întâmplase. A fost uimită, dar a acceptat. Eu nu știam ce se întâmplase. Am botezat fluidul de obsidian pe care îl generasem "**luv**", ceva mai mult decât iubire, ceva mai puțin decât iubire, poate că nu este deloc iubire, ci un fel de experiență umană potențială neexplorată despre care se știe foarte puțin.

Aceasta este povestea pe care le-am spus-o lui Dennis și Ev în acea noapte la La Chorrera, în timp ce hamacele noastre se legănau în lumina lămpii și ploaia intermitentă bătea pe acoperișul de paie al casei de pe colină. Această întâmplare a fost cea care mi-a aprins interesul pentru fluidele violete pe care se spune că șamanii *ayahuasca* le generează la suprafața pielii lor și le folosesc pentru a diviniza și a vindeca. Ori de câte ori povestesc această întâmplare, ceea ce subliniez este fenomenul lichidului. Este ceea ce am accentuat pentru a-l liniști pe Dennis în acea noapte cețoasă. Nu am povestit partea absurdă despre faptul că m-am trezit purtând chiloții altcuiva. A fost al naibii de jenant și nu a contribuit cu nimic la poveste. La acea vreme nu mai povestisem nimănui acea parte a incidentului; era o amintire personală. Menționez acest lucru pentru că acel incident absurd avea să devină mai târziu punctul central al unui caz de telepatie care a fost cel mai convingător la care am asistat vreodată.

CAPITOLUL ȘAPTE

UN PSIHOFLUID VIOLET

În care Dennis începe să schițeze abordarea sa asupra Opusului Alchimic și se dezbate un psihofluid care poate fi sau nu materie translingvistică.

POVESTEA mea fiind FINALIZATĂ, ne-am culcat cu toții pentru câteva ore agitate. În lumina slabă a zorilor, Ev și cu mine ne-am îndreptat spre un grup de colibe aflate la aproximativ trei sferturi de milă distanță, pe malul Igara-Parana, deasupra *chorroului*. Știam că Witoto, care coborau râul până la misiune pentru a-și duce copiii la școală, urmau să se cazeze în acele case în mod normal goale. Speranța noastră era să cumpărăm niște ouă, papaya sau dovleac pentru a ne suplimenta dieta de orez brun, yucca și *plante*.

Am găsit doar un mic grup de oameni al căror unic obiect de vânzare era un fruct verde, de mărimea unui grapefruit, în formă de inimă, plin de semințe vâscoase și vag dulci, scăldate într-un sirop violet deschis. La acea vreme, acest fruct era necunoscut științei; câțiva ani mai târziu, Schultes avea să-l descrie și să-l numească *Macoubea witotorum*. Încă nu am mai întâlnit acest fruct. Era foarte ieftin și, întrucât venisem cu gândul de a cumpăra ceva, am cheltuit cincisprezece pesos și am obținut aproape cincizeci de kilograme din acest aliment curios. Chiar dacă fusesem treaz aproape toată noaptea cutreierând oceanele halucinogene ale minții, mă simțeam în formă și plin de vitalitate. Am săltat un bagaj voluminos - întreaga noastră achiziție - și am pornit înapoi spre misiune în pas vioi.

Mi-a plăcut această corvoadă. Bagajul mi s-a părut ușor, aproape o plăcere să-l car cu mine. Fără pauză, nici măcar pentru a ne odihni un moment, Ev și cu mine ne-am întors la misiune și la reședința de pe malul râului a Vanessei și a lui Dave pentru micul dejun în comun. Când părăsisem coliba noastră în căutarea hranei, Dennis dormea profund, dar acum se trezise și se pare că se dusese imediat să o trezească pe Vanessa și să-i descrie experiențele trăite cu câteva ore înainte. Zbuciumul interior, senzația de a fi posedat - toate acestea au fost povestite cu entuziasm în timp ce ajungeam la casă și îmi lăsam încărcătura. Pe tot parcursul pregătirii micului dejun au fost discutate și disecate evenimentele din seara trecută. Vanessa și Dave au rămas impasibili la afirmația entuziasmată a lui Dennis că un câmp energetic extrem de ciudat fusese exploatat și verificat. La sfârșitul micului dejun, i-am sugerat lui Dennis că, în loc să se certe cu oamenii despre natura experienței, ar trebui să plece singur și să scrie tot ceea ce gândea despre sunetul ciudat pe care îl produsese. A acceptat acest sfat și s-a întors pe deal spre casa de pe colină pentru a fi singur și a scrie:

28 februarie 1971.

Mă apropii de aceste pagini cu un sentiment deosebit de urgență, așa cum ar face-o un om care s-ar fi confruntat cu un fenomen inexplicabil ca fiind o creație imposibilă a viselor sau un principiu natural inexplicabil. Sarcina cu care s-ar confrunta un astfel de om ar fi una foarte subtilă; și anume, să descrie fenomenul cât mai exact posibil. Sarcina mea este agravată de faptul că fenomenul pe care trebuie să încerc să îl descriu are el însuși de-a face cu însuși instrumentele de descriere; adică, limbajul. Această afirmație destul de ciudată va începe să capete mai mult sens pe măsură ce vom explora conceptul mai pe larg.

Înainte de a merge mai departe, ceva îmi spune că este necesar să mă gândesc la cine sunt. Acum 24 de ore credeam că știu - acum aceasta a devenit cea mai perplexă întrebare cu care m-am confruntat vreodată. Întrebările care decurg din ea vor oferi răspunsurile care ne vor permite să înțelegem și să folosim fenomenul atât de greu de descris. S-ar putea ca acestea să fie ultimele caractere ale unui limbaj rudimentar pe care le voi aplica vreodată la descrierea a ceva; întrucât fenomenul începe la marginea limbajului, acolo unde facultatea de formare a conceptelor bâjbâie, dar nu găsește cuvinte, trebuie să am grijă să evit să nu fac distincție între un simplu limbaj-simbol-metaforă și realitatea căreia încerc să i-l aplic.

Când am citit mai târziu acest prolog, mi s-a părut deopotrivă grandios și alarmant, dar Dennis avea o aură de certitudine calmă care părea să impună respect. Am simțit că Logosul se lupta cu vocabularul celui mai nou vas al său. Părea să aibă din ce în ce mai mult sens, să aibă o idee. Am continuat să citesc:

Deoarece orice fenomen este, până la un punct, descriptibil în termeni empirici, la fel este și acesta. El are legătură cu controlul chimiei corpului în așa fel încât să producă fenomene vocale și audiale foarte specifice: starea devine posibilă atunci când alcaloizi vegetali foarte biodinamici, în special *triptamine* și inhibitori MAO*, sunt introduși în organism în parametri foarte atent

* Inhibitorii MAO sunt compuși chimici a căror activitate în organism încetinește sau interferează cu Mono Amine Oxidaza, un sistem enzimatic care oxidează mulți compuși din alimente și medicamente în subproduse inofensive. În prezența inhibitorilor MAO, compușii care, în mod normal, ar fi metabolizați în subproduse inactive

reglementați. Acest fenomen este aparent posibil doar în prezența *triptaminelor*, deși inhibarea MAO contribuie în mod cert la declanșarea lui, facilitând absorbția *triptaminei*. Fenomenul a fost declanșat acum de două persoane din grupul nostru apropiat: Terence experimentează de câțiva ani fenomene vocale sub influența DMT.[**]

Până aseară, când am declanșat și am experimentat această undă sonoră timp de câteva secunde, sub influența a 19 ciuperci *Stropharia*, Terence era singura persoană pe care o cunoșteam care pretindea capacitatea de a produce acest sunet. Dar noaptea trecută, după ce am ingerat ciupercile, am așteptat în hamacurile noastre; senzația grea de otrăvire care trece de obicei pentru scurt timp peste membre la începutul viziunilor *Stropharia* trecuse deja complet. Făcuse loc, cel puțin la mine, unei suflări calde de mulțumire și de bună dispoziție care părea de fapt să ardă undeva în interiorul meu. Astfel de sentimente am mai avut înainte, atât pe ciuperci, cât și imediat după flash-urile de DMT. Apoi am început să discutăm despre oameni aflați la distanță și despre cum am putea încerca să îi contactăm în a patra dimensiune; din moment ce, aparent, conexiunea magică la distanță este o preocupare a șamanismului, acest lucru nu a fost un prilej atât de ciudat pentru noi. Dar a fost cu siguranță la un moment dat, în apropierea acelei conversații, când am auzit pentru prima dată sunetul, incomensurabil de îndepărtat și slab, în regiunea dintre urechi, nu în afara, dar cu siguranță, incredibil de acolo, perfect distinct la marginea absolută a percepției audibile. Un sunet aproape ca un semnal sau transmisii foarte, foarte slabe de radio care bâzâie de undeva, ceva asemănător cu niște clopoței de furnicături la început, dar care se amplifică treptat într-un sunet electric pocnit, gâlgâit, crăpat. Am încercat să imit aceste zgomote cu corzile vocale, doar experimentând un fel de zumzet, un fel de bâzâit vocal făcut în adâncul gâtului. Dintr-o dată, a fost ca și cum sunetul și vocea mea s-au blocat unul pe celălalt și sunetul era vocea mea - dar ieșea din mine într-un asemenea mod încât nicio voce umană nu ar fi putut să se distorsioneze așa cum o făcea a mea. Sunetul a fost brusc mult intensificat în energie și era ca și cum ar fi fost sunetul unei insecte uriașe.

În timp ce Dennis scria, noi ceilalți înotam indolenți în râu și ne spălam rufele sub un cer amazonian limpede, infinit de albastru și gol. Zbârnâitul de fond al cicadelor se ridica ocazional într-un val coerent și mătura suprafața caldă și strălucitoare a Igara-Parana, care plutea ușor în derivă, căzând ca electricitatea peste pământ în căldura zilei ecuatoriale.

Târziu în acea după-amiază, Dennis s-a întors la marginea râului în căutarea mea. M-a găsit spălându-mi pantofii de tenis pe o stâncă mare și plată pe care înălțimea schimbătoare a râului o expusese în mod convenabil la aproximativ 30 de centimetri deasupra liniei apei. Fără îndoială, de câte ori a fost expusă, a servit ca loc preferat de spălare a rufelor. Era un loc magic, dar magia sa în acel moment era încă paisprezece zile în viitor. Acolo ne-am așezat și am stat de vorbă. Trecuseră aproximativ șaisprezece ore de la episodul din seara precedentă cu sunetul ciudat. Dennis a spus că exercițiul de scriere fusese foarte util.

"*Minunat! Și cu ce te-ai ales?*".

"Nu sunt sigur. Sunt foarte entuziasmat, dar orice ar fi cauza entuziasmului meu dezvoltă și idei în mintea mea aproape mai repede decât pot să le scriu."

"Idei? Ce fel de idei?"

"Idei amuzante. Idei despre cum putem folosi acest efect, sau chestia asta, sau ce-o fi. Intuiția mea este că are legătură cu psihofluidele pe care Michael Harner le-a raportat în numărul din iulie 1969 al revistei Natural History și cu ceea ce vi s-a întâmplat în Boudanath. Îți amintești cum Harner a insinuat că ayahuasqueros au vomitat o substanță magică ce stă la baza capacității lor de a ghici? Asta este ceva de genul acesta, un fel de chestie translingvistică făcută cu vocea."

---

au în schimb durata activității lor fiziologice și psihologice prelungită.

** Experimentele mele au constat în faptul că am observat că *glosolalia* spontană pe care DMT o provoca la mine însumi declanșa uneori un fel de criză de sinestezie în care structurile sintactice, limbajul vorbit, deveneau de fapt vizibile. Este posibil ca un astfel de efect să se fi aflat în spatele experienței mele de pe acoperișul din Nepal. Manifestările lingvistice și vocale neobișnuite par să caracterizeze intoxicația cu DMT.

Am discutat îndelung pe malul râului, analizând opțiunile și posibilitățile. A insistat să facă legătura între experiența mea din Nepal și un fenomen foarte ciudat care a avut loc în șamanismul Jivaro din Ecuador. Oamenii iau *ayahuasca*, după care ei, și oricine altcineva care a luat *ayahuasca*, sunt capabili să vadă o substanță care este descrisă ca fiind violetă sau albastru închis și care bolborosește ca un lichid. Când vomiți după ce ai luat *ayahuasca*, acest lichid violet iese din corp; se formează, de asemenea, la suprafața pielii, ca și transpirația. Jivaro își fac o mare parte din magie cu această substanță ciudată. Aceste chestiuni sunt extrem de secrete. Informatorii insistă asupra faptului că șamanii întind chestia pe pământ în fața lor și că se poate privi acest material și se pot vedea alte timpuri și alte locuri. Potrivit relatărilor lor, natura acestui fluid este complet în afara experienței obișnuite: este făcut din spațiu/timp sau din minte, sau este o halucinație pură exprimată obiectiv, dar care se păstrează întotdeauna în limitele unui lichid.

Munca lui Harrier printre Jivaro nu a fost singura. Încă de la începuturile raportărilor etnografice din Amazon au existat zvonuri și rapoarte neconfirmate despre excremente magice și obiecte psihofizice cu putere magică generate din corpul uman cu ajutorul halucinogenelor și al cântecului. Mi-am amintit observația alchimică potrivit căreia secretul este ascuns în fecale.

"*Materie care este hiperdimensională și, prin urmare, translingvistică? La asta te referi?*" L-am întrebat pe Dennis.

"*Da. Indiferent ce înseamnă asta, dar ceva de genul ăsta, presupun. Măi să fie! De ce nu? Vreau să spun că este destul de nebunesc, dar este și sistemul de simboluri pe care l-am adus cu noi, care se întâlnește cu magia șamanică pe care am venit să o căutăm aici. "Pentru asta ai fost trimis, omule, ca să urmărești Balena Albă pe toate laturile oceanului și pe ambele părți ale pământului, până când va vărsa sânge negru și se va rostogoli cu aripioare". Nu-i așa că asta e povestea ta?*"

Recursul la retorica melvilliană era neașteptat și nu-i stătea în fire. De unde avea el chestiile astea? "*Da, cred că da.*"

"*Dar iată care este chestia: dacă se întâmplă ceva ciudat, atunci ar trebui să observăm și să vedem ce este și să încercăm să îl reducem la un cadru coerent. Este adevărat că nu știm cu ce avem de-a face, dar, pe de altă parte, știm că am venit aici pentru a investiga magia șamanică în general, așa că acum trebuie să ne apucăm de lucru la acest efect, sau orice ar fi, și să sperăm că știm ce facem și că avem suficiente date pentru a-l descifra. Suntem prea izolați pentru a face altceva, iar a ignora acest lucru ar putea însemna să irosim o oportunitate de aur.*"

"*Da, ai dreptate*", am spus eu.

"*Așa că iată-ne aici, foarte aproape de ape adânci. Avem ceva de genul norocului începătorului, știi, găsind "Celălalt" atât de accesibil. Ciuperca face asta, sau ciuperca și fumatul de ayahuasca - e greu de știut. Sunt atât de multe variabile. Există, de asemenea, o mulțime de activități sincronice*."

"*Corect. Mă simt în pragul a ceva extraordinar. Trebuie doar să ne observăm cu atenție fantezia activă și să încercăm să ne dăm seama ce se dezvoltă. Buna și vechea metodă jungiană, asta e tot.*"

"*Da*", am spus eu, "*în mod ideal, toate acestea ar putea fi distilate până la punctul în care s-ar putea stabili cumva un fel de test de validitate a efectului.*"

Mi-am amintit că există un caz în *Învățăturile lui Don Juan* în care entitatea Peyote, Mescalito, își ridică mâna, iar în palmă Carlos Castaneda vede un incident din trecut din viața sa.

Dacă acest fenomen are o oarecare valabilitate empirică, poate că ceea ce se întâmplă este că este prezentă o peliculă foarte subțire din această substanță transdi-mensională sensibilă la proiecție. Iar când te uiți la ea, este ca un feedback perfect. Este o oglindă - nu a reflexiei tale fizice, ci a ceea ce ești. Toate acestea sunt, desigur, de domeniul speculațiilor. Există oare aceste lucruri? Sau este doar o halucinație? Cine poate crede într-un astfel de lucru?

Dennis a simțit cu tărie că are legătură cu sunetul. Cineva ar putea fie să stabilizeze chestia, fie să o facă să apară făcând ceva cu vocea sa. Era o idee ciudată și alunecoasă, pentru că se putea

extrapola la infinit, întrucât, orice ar fi fost, era făcută din însăși materia imaginației. Dacă cineva dădea formă acestei chestii în trei dimensiuni, putea fi orice, însă acest lichid mental ectoplasmatic violet trebuie să existe doar în a patra dimensiune. Părea posibil să presupunem că cineva ar putea străpunge cealaltă dimensiune și acest lichid să iasă clocotind. Flubber pentru capetele de ouă. Chit mental. A vorbit mult despre asta. Eram extaziat; credeam că ideile lui erau minunate. Am simțit că era încă o idee din oceanul de *triptamine* care plutea în plasele noastre. Întrebarea era: Ce am putea face cu ea?

Amintindu-mi acum, după ce am învățat atât de multe în cei douăzeci de ani care au trecut, este greu să fiu sigur de ceea ce am crezut la La Chorrera, de nivelul de sofisticare pe care l-am atins. Starea noastră de spirit era una de lejeritate și încântare, cele câteva experiențe cu ciuperci în acel loc îndepărtat și frumos conducându-ne la o euforie ușor umflată. A fost o perioadă foarte fericită. Eram entuziasmați de perspectiva de a ne confrunta efectiv, în condiții aproape perfecte, cu "Secretul", așa cum îl numeam atunci, adică cu spectrul de efecte întâlnite în extazul indus de *triptamină*. Acestea deveniseră busola și vehiculul căutării noastre: topologiile de tip rozetă ale stupilor galateni ai flash-ului de *di-metiltriptamină*, acel *nexus* de vorbe ieftine și matematică formală în care dorințele deveneau cai și toată lumea ajungea să călărească. Nu eram neobișnuiți cu ideea de Celălalt, dar nu o întrezăream decât în flash-uri scurte și în manifestarea sa ca *lux natura*, strălucirea spirituală din spatele naturii organice. Eram în acel moment fanii zeiței, nu încă iubiții ei.

Toți cei din mica noastră expediție au simțit, cred, sentimentul că ceva se deschide în jurul nostru, că timpul este suspendat, că ne întoarcem și ne întoarcem într-o lume verde care se lărgea, care era ciudat și aproape erotic de vie, înconjurându-ne pe mii de kilometri. Jungla ca minte, lumea atârnând în spațiu ca minte-imagini de ordine și organizare sensibilă veneau înghesuindu-se din toate părțile. Cât de mici eram, știind puține lucruri, dar mândri cu înverșunare de ceea ce știam și simțindu-ne cumva reprezentanții umanității care se întâlneau cu ceva ciudat și cu Altceva, ceva aflat la marginea experienței umane încă de la începuturi. O măreție mândră și stranie părea amestecată cu întreprinderea noastră pe măsură ce treceau acele prime zile la La Chorrera. Ziua următoare, 1 martie, a trecut fără evenimente. Dennis a lucrat la jurnalul său. Eu am colectat insecte, iar Vanessa a fotografiat în jurul misiunii. Seara eram din nou cu toții adunați la marginea colinei unde se afla mica noastră locuință. În comuniune tăcută unul cu celălalt și cu râul, Ev și cu mine stăteam și priveam spre lac.

Ev a fost cel care l-a observat primul. Lacul de sub *chorro* era pătat cu spumă generată de vuietul apei prin canalul îngust. Spuma care plutea pe apa brună servea să marcheze curenții râului, pe măsură ce acesta se lărgea în lac și continua pe partea cealaltă. A fost momentul în care Ev a exclamat. După mai multe minute de privit apa, o schimbare furase brusc peste suprafața mișcătoare și marmorată de la capătul celălalt al râului. Apa de acolo părea să se fi oprit. Doar atât, pur și simplu să se fi oprit din mișcare. Suprafața părea înghețată, însă jumătatea apropiată a râului se vedea că continua ca înainte.

Dennis și Vanessa au fost chemați afară din cabană și au fost de acord că efectul era remarcabil. M-am îndepărtat în timp ce ei au început să speculeze asupra cauzelor - momentul zilei, condițiile de lumină, iluzii optice și toate celelalte. Se pare că nu aveam inimă pentru aceste discuții; de fiecare dată când izbucneau, mă regăseam cu o siguranță interioară și profundă că situația evolua exact așa cum trebuia și că fiecare își juca rolul și îl făcea foarte bine.

Această stare de calm și de resemnare pătrunzătoare era ceva nou pentru mine, poate accentuată de consumul de ciuperci, dar se dezvoltase în timpul lunii petrecute în Columbia înainte de călătoria noastră în junglă. Cu câteva săptămâni mai devreme, aș fi participat la acest tip de discuții; acum le lăsam să își urmeze propriul curs. În timp ce mergeam, am căutat un loc unde să mă așez - Dennis îmi oferise să citesc însemnarea din jurnalul său pentru acea zi:

1 martie 1971

Aseară am declanșat din nou fenomenul după ce am mâncat o ciupercă și am fumat iarbă. A fost aproape identic cu prima experiență - un val de zumzet vocal care se ridica, pulsând, care

creştea foarte repede și care, pe măsură ce creştea, capta energie de şoc. Deşi aş fi putut să prelungesc sunetul dincolo de o scurtă explozie, nu am făcut-o din cauza energiei. Sunt sigur că în curând va deveni posibil să declanşăm sunetul complet fără *triptamine* sau alte medicamente. Devine mai uşor de conectat de fiecare dată şi simt acum că este accesibil în orice moment. Este în mod clar o activitate învățată pe care *triptaminele* o pot iniția și declanșa, dar se poate întâmpla și fără *triptamine*, odată ce este înțeleasă și stăpânită. Până acum am reușit să stabilim existența unor fenomene vocale deosebite la două persoane supuse unor controale experimentale similare. Acum trebuie să încercăm să înțelegem ce ar putea fi acest fenomen. Trebuie să efectuăm experimente cu sunetul și, pe baza rezultatelor noastre, să elaborăm teorii pentru a înțelege procesele care acționează. Terence a experimentat cu aceste sunete mult mai mult decât oricine altcineva (iar eu sunt singurul altcineva pe care îl cunosc) și a descoperit câteva lucruri interesante.

Lucruri cum ar fi faptul că rețeaua sintactică, în mod normal invizibilă, care ține împreună atât limbajul, cât și lumea, se poate condensa sau își poate schimba statutul ontologic și poate deveni vizibilă. Într-adevăr, pare să existe o dimensiune mentală paralelă în care totul este făcut din materialul limbajului vizibil, un fel de univers alăturat, locuit de elfi care se cântă pe ei înșiși în existență și îi invită pe cei care îi întâlnesc să facă același lucru.

Starea inițiată de DMT, care permite explozii prelungite ale acestei energii vocale, este descrisă de el ca fiind una în care vede cum nivelele de sunet devin tot mai dense, până când se materializează în cele din urmă în mici creaturi asemănătoare unor gnomii și mașinării, făcute dintr-un material asemănător spumei de obsidian, care se revarsă din corp, gură și organe sexuale atâta timp cât sunetul continuă. Este efervescentă, fosforescentă și de nedescris. Aici este locul unde metaforele lingvistice devin inutile, deoarece ceea ce este de fapt materialul este o materie supralingvistică; este un limbaj, dar nu este făcut din cuvinte - un limbaj care devine și care este lucrurile pe care le descrie. Este un Logos arhetipal mai perfect. Suntem convinși că prin experimentarea acestor fenomene vocale, cu și fără ajutorul drogurilor, va fi posibil să se înțeleagă și să se folosească materia translingvistică pentru a realiza orice realitate, căci a spune ceva cu această voce înseamnă a face ca acel lucru să se întâmple!

Nefiind noi înșine chimiști la acel moment, am reușit să transformăm condensarea spiritului în ideea de materie translingvistică. Cuvântul, obiectul și cunoașterea deveniseră fuzionate în cea mai bună tradiție a yogăi tantrice superioare. Fratele meu se afla în preajma unei revelații a misterului alchimic în cel mai tradițional sens.

O astfel de afirmație pripită ar fi fost aberantă dacă nu ar fi fost speculațiile noastre lungi și plictisitoare pe această temă. Studiile noastre privind chimia minții, metabolismul *triptaminei*, natura gândirii, a conștiinței, istoria, magia, șamanismul, fizica cuantică și relativistă, metamorfoza la insecte, procesele alchimice etc., împreună cu înțelegerea intuitivă a evenimentelor *acaustice* și sincronice pe care o obținem de la *Stropharia*, ne permit să ne aventurăm într-o presupunere nu cu totul sălbatică cu privire la ceea ce ar putea fi acest sunet care ia formă. Halucinogenele, prin efectul lor asupra matricei neuronale, pot produce modificări ale conștiinței în dimensiunea temporală. În mod evident, conștiința poate produce modificări și în trei dimensiuni. La *triptamine* este posibil, în condiții speciale, să auzim și să vocalizăm un sunet care se transformă printr-o multitudine dimensională superioară și se condensează ca materie translingvistică, adică materie reduplicată asupra ei însăși prin timp, așa cum o hologramă se reduplică prin spațiu. Substanța a cărei apariție o inițiază sunetele este *triptamina* metabolizată de minte printr-o dimensiune spațială superioară. Este o moleculă hiperdimensională care își desfășoară călătoria în afara ei însăși în "această" lume. Natura hiperdimensională a acestei materii este de așa natură încât este vorba de toate materialele, conceptele, evenimentele, cuvintele, oamenii și ideile omogenizate într-un singur lucru prin intermediul alchimiei dimensionale superioare a minții.

Aceasta este ideea misterioasei flegme magice, a cărei legendă supraviețuiește pe afluenții laterali mai puțin circulați ai Amazonului. Acolo, circulă zvonuri persistente despre un material magic, generat din propriul corp de către maeștrii șamani, care permite vindecarea, magia și obținerea de informații inaccesibile prin orice mijloace normale. La fel ca oglinzile magice familiare din basme, fluidele magice ale zvonurilor din pădurile tropicale sunt ferestre către timpuri

și locuri îndepărtate. Sarcina noastră a fost de a crea un model credibil al modului în care un astfel de fenomen ar putea funcționa fără a lăsa mult în urmă legile cunoscute sau bănuite ale fizicii și chimiei. A fost o adevărată provocare. Dennis a speculat în jurnalul său:

Apar multe întrebări cu privire la fenomenologia acestei holograme temporale ca matrice fluidă. Noi speculăm că este vorba de triptamina metabolizată hiperdimensional - un fenomen alchimic care este o uniune corectă a ***triptaminei*** *(un compus aproape omniprezent în natura organică), cu sunetul produs vocal mediat de minte. Mintea este cea care dirijează acest proces, iar această direcție constă într-o unire armonică cu un fenomen audio-lingvistic interiorizat care poate fi un „ton” de rezonanță electron-spin al moleculei de* ***psilocibină****. Atunci când acest ton este blocat în- un proces care constă în imitarea vocală a tonului interior la perfecțiune, se produce* ***triptamina*** *hiperdimensională. Este această substanță mentală așa cum este mentală o idee? Este la fel de reală ca un lichid obișnuit, cum ar fi apa? Harner a insistat asupra faptului că șamanii Jivaro, sub influența* ***triptaminei*** *care inhibă MAO și a infuziilor de* ***Banisteriopsis caapi*** *(ayahuasca), produc un lichid fluorescent cu ajutorul căruia își realizează toată magia. Deși este invizibil pentru percepția obișnuită, se spune că acest lichid este vizibil pentru oricine a ingerat infuzia.*

Ayahuasca *este frecvent asociată cu aure violete și halucinații de un albastru profund. Acest lucru poate indica o plasmă termică, poate doar vizibilă în spectrul UV. Dacă se constată că acest fenomen se încadrează în categoria "mental", indicată mai sus, funcționând așa cum a fost descris, dar cu limitarea de a nu fi tangent la spațiul/timpul obișnuit, el va reprezenta totuși o înțelegere desăvârșită a hiperdimensiunii pe care Jung a numit-o inconștientul colectiv.*

Privind în urmă, din punctul de vedere al celor peste douăzeci de ani, aceste note par atât arcane, cât și naive. Ideea unei posibile metamorfoze unitare a lumilor mentale și fizice este contraintuitivă și dificilă din punct de vedere conceptual, însă credința că în spatele acestui fenomen, sau ideea acestuia, se află ceva real a fost un factor central care ne-a determinat să explorăm șamanismul din bazinul Amazonului. În momentul în care am citit pentru prima dată aceste note, m-am îndoit de ceea ce am citit. Păreau a fi împotriva bunului simț; nu le puteam înțelege cu adevărat. Astăzi, după ani de educație împinsă spre înțelegerea evenimentelor de la La Chorrera, aceste idei par la fel de apropiate în mod magic și totuși la fel de îndepărtate ca atunci. Aveam o teorie și aveam o experiență, iar în scurt timp am decis să încercăm să le legăm prin intermediul unui experiment ale cărui rezultate ar fi fost absurde dacă nu ar fi existat o sământă de adevăr operațional în ideile bizare născute din acea perioadă.

Mai târziu, în aceeași seară, Ev, Dennis și cu mine am fumat un *joint* de Santa Marta Gold înainte de a ne culca. Era o noapte calmă și perfect senină când ne-am așezat și am început acest ritual. Ev a comentat despre claritatea nopții și am privit cu toții pentru un moment în galaxie. Noaptea era inundată de milioane de stele. Am fumat în tăcere uimiți. Au trecut poate cinci minute, fiecare dintre noi trei pierdut în propriile idei. Reveria s-a încheiat cu exclamația lui Dennis.

"*Uite cât de repede s-au schimbat condițiile atmosferice. Acum tocmai se formează o ceață la sol.*"

Era adevărat. Pe o distanță de aproximativ șaptezeci de metri în toate direcțiile era o ceață groasă, de numai câțiva metri adâncime, care îmbrățișa solul. Chiar și în timp ce priveam, starea s-a îngroșat și s-a răspândit spre exterior, devenind în cele din urmă o ceață generală peste întreaga zonă. Ajunsesem de la un cer senin de noapte, fără adâncime, la ceață densă în câteva minute. Am fost sincer uimit. Dennis a fost primul care a oferit o explicație, cu o siguranță care părea la fel de nedumerită ca și lucrul în sine:

"*Este un fel de instabilitate barometrică pe care* ***jointul*** *noastră în flăcări a reușit să o împingă peste un prag critic.*"

"*Cred că mă pui la punct!*" Am spus.

"*Vrei să spui că căldura de la **joint**-ul nostru a început să condenseze apa în ceață vizibilă chiar lângă noi și că asta a fost ca o reacție în lanț la tot aerul suprasaturat din apropiere? Doar nu vorbești serios!*"

"*Nu, nu. Ba da, asta e! Și mai mult, asta se întâmplă cu un motiv, sau mai degrabă ceva, poate ciuperca, o folosește ca exemplu. Este un mod de a ne arăta că mici instabilități într-un sistem pot declanșa mari fluctuații generale*."

"*Hoo-băiete*."

Această lovitură a lui Dennis m-a neliniștit. Nu puteam să-mi imaginez că explicația lui era corectă sau de ce anume credea că are sens.* Mi-a trecut pentru prima dată prin minte că s-ar putea să fie distanțat mental. Nu am folosit niciun jargon psihanalitic când m-am gândit la asta, dar am observat în mine o reacție care includea ideea că s-ar putea ca el să se desfășoare într-o realitate mitopoetică, sau, așa cum m-am gândit atunci, "*să o ia razna*".

În acest moment, ceața era impenetrabilă și ne-am retras cu toții pentru noapte, dar nu înainte ca Ev să povestească că în liniștea dinaintea apariției ceții a avut o halucinație. Cu ochii închiși, a văzut o creatură ciudată, asemănătoare unui spiriduș, care rostogolea un poliedru complicat pe pământ. Fiecare fațetă a acestui poliedru părea, spunea ea, ca o fereastră către un alt loc în timp sau o altă lume.

"*Este piatra!*" Am răsuflat. Aproape că puteam să văd viziunea ei despre *lapis philosophorum* - scopul strălucitor al secolelor de speculații alchimice și hermetice întrezărit în noaptea amazoniană, părând acum o mare bijuterie multidimensională, piatra filozofală, aflată în posesia unui gnom teluric. Puterea imaginii era profundă și emoționantă. Mi se părea că simt visele spirituale ale vechilor alchimiști, ale suflătorilor mari și mici, care căutaseră *lapisul* în vârtejul tulbure al alambicurilor lor. Simțeam lanțul de aur al adepților care se întindea până în îndepărtatul trecut elenistic, Opusul hermetic, un proiect mai vast decât imperiile și secolele; nimic mai puțin decât răscumpărarea omenirii decăzute prin *respiritizarea* materiei. Nu văzusem și nu-mi imaginasem niciodată astfel misterul pietrei, dar ascultând descrierea lui Ev despre ceea ce văzuse, mi s-a format în minte o imagine care mi-a rămas până în ziua de azi. Este imaginea pietrei filozofale ca bijuterie hiperdimensională devenită OZN - sufletul uman ca navă stelară. Este panaceul universal de la sfârșitul timpului, toată istoria fiind unda de șoc a acestei actualizări finale a potențialului din psihicul uman. Aceste gânduri, aceste reverii, mi s-au părut atunci ca fiind agitația a ceva vast, ceva slab intuit care se întindea pe milioane de ani, ceva despre destinul omenirii și întoarcerea sufletului la sursa sa impresionantă și ascunsă. Ce se întâmpla cu noi?

Senzația de ciudat era aproape palpabilă. Oceane întunecate de timp și spațiu păreau să se umfle și să curgă sub picioarele noastre. Imaginea Pământului atârnând în spațiu era pretutindeni suprapusă emoțional peste situația din jurul nostru. Și care era de fapt acea situație? M-am întins în hamac, emoționat și neliniștit, la limita somnului, apoi am căzut într-un somn adânc și în vise profunde din care dimineața nu mai rămânea nimic în afară de senzația de spațiu interstelar care bâjbâia.

---

* Desigur, niciunul dintre noi nu ar fi putut ști că o mare parte din cercetările matematice din deceniile următoare aveau să exploreze astfel de idei sub numele de *teoria și dinamica haosului*.

CAPITOLUL VIII

OPUS CLARIFICAT

În care Dennis își dezvăluie strategia sa pentru începerea Marii Opere.

DIMINEAȚATA zilei de 2 MARTIE 1971 a răsărit cristalină și fierbinte la La Chorrera. Era ziua mult așteptată în care Ev, Dennis și cu mine vom putea, în sfârșit, să intrăm în posesia casei din pădure, care urma să fie în sfârșit eliberată. În această dimineață anume, exista mai mult decât obișnuita cantitate de emoție asociată cu mutările noastre frecvente. Timp de trei zile, încă de la episodul de *glossolalie* din data de douăzeci și șapte, Dennis spusese că energia fenomenului era atât de mare încât nu trebuia să mergem mai departe decât dacă aveam parte de izolarea mai mare pe care o oferea casa din pădure.

Mutarea noastră a început la scurt timp după răsărit, pentru a evita căldura zilei. Drumul pentru a ne muta pe noi înșine și echipamentul nostru către noua casă a implicat trecerea prin pășuni pe care nu le mai văzusem de la experiența cu ciupercile cu trei zile înainte. *Stropharia* părea să fie peste tot. Părea să nu existe nici o vacă fără să nu aibă o floare aurie de ciuperci perfecte. Mi-am promis că, imediat ce vom fi aranjat noua cabană și ne vom fi instalat altfel, vom lua din nou ciuperci.

Cu toate acestea, în tot acest val de speculații recente, intențiile noastre etnobotanice inițiale, căutarea evazivului **Oo-koo-he**, nu fuseseră uitate. Departe de asta. Intenția noastră imediată era să folosim *ayahuasca* ca inhibitor MAO și ca drog de rezolvare a problemelor, și să preparăm și să luăm *Banisteriopsis caapi* pe care Ev și cu mine îl primisem de la Basilio cu câteva zile înainte.

După cum s-a întâmplat, Ev și cu mine ne-am petrecut restul zilei de după mutare curățând terenul din jurul colibei și scoțând rădăcini mari de copac din solul nisipos. Le-am stivuit la soare pentru a se usca, astfel încât să poată servi drept combustibil pentru focul de care aveam nevoie pentru a ne prepara *ayahuasca*. Păream să ne bucurăm de efortul fizic. Energia și lumina păreau să umple totul. Luându-și caietul, Dennis, care fusese mai degrabă retras și irascibil de la experiența sa cu sunetul interior și receptarea sa mixtă de către noi, a rătăcit pe poteca din pădure în direcția satului Witoto, aflat la treisprezece kilometri distanță.

La mijlocul după-amiezii s-a întors, foarte emoționat. Terminase de redactat notele preliminare pentru ceea ce a devenit "*experimentul de la La Chorrera*". Este singura înregistrare scrisă a ideilor sale care a fost făcută la momentul respectiv și, ca atare, este singura dovadă scrisă, primară, pe care o avem despre cum vedeam ceea ce făceam în timp ce o făceam.

Aceste note nu reprezintă, desigur, forma finală a teoriei noastre despre aceste chestiuni și nu trebuie luate deloc ca atare. Rafinarea acestor idei a fost constantă încă de la crearea lor.* Dar cât de completă a fost viziunea și cât de fin lucrat detaliul ei! Teoria reprezentată în notele fratelui meu rămâne baza operațională pentru înțelegerea efectului care s-a declanșat pe 5 martie, la încheierea experimentului. Însemnările lui au fost planul nostru de lucru și au fost foarte eficiente. Ele nu sunt, totuși, pentru cititorii cu inima slabă, deoarece se citesc precum cuvintele unui text alchimic. Alchimia este un test al limitelor limbajului la fel de mult ca un test al limitelor materiei. Mașinăria alchimică funcționează cel mai bine în imaginație. Magicienii vor dori să zăbovească asupra acestor mormăieli alchimice, pe care vă voi ajuta să le descifrați în capitolul următor. Restul cititorilor mei ar putea dori să le treacă cu vederea și să se grăbească să continue ceea ce este, chiar și fără adumbririle teoriei arcane, o poveste extraordinar de bună:

2 martie 1971

Noi experimente cu fenomenul de deformare *psihoaudibilă* au ridicat ieri noi întrebări

---

* Baza științifică a activității noastre este descrisă detaliat în *Peisajul invizibil*. Această lucrare a reprezentat opinia noastră considerată și compozită din 1975. De atunci, aceste idei au fost mult revizuite, pe măsură ce miturile și aberațiile care au stat la baza primei lor concepții au fost separate.

interesante și au sporit înțelegerea noastră actuală. Am ales termenul de "deformare audibilă" deoarece experiența mea de până acum, împreună cu ceea ce mi s-a spus, mă face să cred că totul are legătură cu generarea vocală a unui tip specific de câmp energetic care poate rupe spațiul tridimensional. Nu înțeleg dacă acest câmp este electromagnetic, dar pare să îndoaie spațiul în așa fel încât să îl întoarcă asupra lui însuși printr-o dimensiune superioară. Iată cum se face acest lucru:

*Trebuie să se ia suficientă **psilocibină** pentru a permite ca sunetul să fie audibil. Înțelegem că acest sunet este rezonanța de spin electronic (ESR) a alcaloizilor de **psilocibină** din ciupercă. Prezența **triptaminelor** de mare energie, care se metabolizează rapid, în **ayahuasca** acționează ca o antenă care sensibilizează matricea neuronală la energia de rezonanță de spin a **psilocibinei Stropharia**. Acest principiu este cel care permite ca semnalul să fie făcut audibil. Acesta trebuie apoi amplificat prin intermediul antenei amestecului de **triptamină** până la ceea ce se simte a fi cea mai mare amplitudine a sa. Apoi, prin intermediul sunetului vocal, această energie este plasată în complexul **harminei** din corp și din ciuperca care a fost, într-o mică parte, răcită la zero absolut - temperatura la care vibrația moleculară încetează, prin absorbția impulsurilor ESR ale **psilocibinei**.*

*Odată ce această undă ESR a fost detectată, va fi posibilă amplificarea ei în circuitele neuronale prin canalizarea ei prin complexul de **harmine**: de exemplu, prin imitarea ESR-ului **psilocibinei** cu vocea, ceea ce face ca sunetul amplificat să atingă un ton armonic cu metabolizarea **harminei** în creier și, astfel, să excite ESR-ul de **harmine**. Deoarece complexele de **harmină** sunt pur și simplu mai departe pe aceeași cale bio-sintetică care transformă **triptofanul** în **psilocibină**, este posibil să se considere tonul ESR al **psilocibinei** ca fiind un supraton armonic al **harminei** și viceversa.*

*Utilizând supratonurile armonice, este posibil să sune un ton care va anula una sau mai multe octave reflectate în scalele armonice de deasupra și de dedesubt. Acest lucru este ușor de demonstrat pe un violoncel: Să presupunem că se sună un ton, de exemplu coarda deschisă **La**. Sunetul este o vibrație ondulatorie a moleculelor de aer provocată de coardă, care acționează apoi ca un rezonator. Tonul se aude mai ales cu voce tare în tonalitatea în care a fost pronunțat, dar se aude, de asemenea, în toate celelalte tonalități de "**La**" din octavele de deasupra și de dedesubt. Este posibil să se anuleze tonul original prin atingerea foarte ușoară a coardei în anumite puncte armonice. Când se face acest lucru, supratonurile din registrele superioare și inferioare devin audibile. Dacă se înțelege suficient de bine teoria rezonatorilor armonici, se poate determina ce supratonuri vor fi rezonate dacă se ating anumite puncte de pe coardă.*

*Atunci când această înțelegere este aplicată la rezonanța moleculară ESR, principiul rămâne în esență același. Atunci când tonul ESR al **psilocibinei** este auzit prin intermediul antenei **triptaminei**, acesta va atinge un ton armonic în complexele de **harmine** care sunt metabolizate în cadrul sistemului, determinând ca ESR-ul său să înceapă să rezoneze la un nivel mai ridicat. Conform principiilor fizicii tonale, acest lucru va anula automat tonul original, adică ESR-ul **psilocibinei**, și va face ca molecula să înceteze să mai vibreze; cu toate acestea, tonul ESR care susține coerența moleculară este purtat timp de o microsecundă pe ESR-ul supratonal al complexului de **harmine**. Acest lucru lasă **psilocibina** momentan anulată electric și supraconductoare suspendată într-un câmp electromagnetic de joasă energie generat de ESR-ul **harminei**. Astfel, aceasta își va recăpăta semnalul ESR inițial, dar acum amplificat de supraconductivitate, care o va bloca definitiv în starea supraconductoare.*

*Pe măsură ce acest fenomen avansează, se va declanșa automat inversul procesului inițial. **Psilocibina**, încărcată supraconductiv de minte, va anula armonic rezonanța ESR a **harminei** din creier. Energia ESR a complexului **harmină-psilocibină** va fi absorbită instantaneu în matricea ciupercii. Acest lucru va face ca acele molecule care se metabolizează în organism și sunt legate de ADN-ul neuronal să scadă instantaneu la zero absolut. În mod clar, acest complex **harmină-psilocibină-ADN** trebuie să se separe imediat de matricea celulară. Există un mare pericol în acest moment, dar există căi pentru a face față acestuia. Vom constata că aceste molecule se condensează în afara corpului nostru însoțite de un sunet. Acest sunet va fi tonul armonic ESR al*

*acestui complex amplificat supraconductiv și difuzat și înghețat în matricea supraconductivă a ciupercii. **Psilocibina** încărcată supraconductiv acționează ca o antenă care captează semnalele ESR amplificate ale complexului și condensează semnalele vibraționale într-o matrice supraconductoare.*

Opera poate fi acum rezumată pe scurt:

- Ciuperca trebuie să fie luată și ascultată.
- *Ayahuasca* trebuie să fie luată și încărcată cu ESR supratonal al **psilocibinei** prin intermediul sunetului amplificat, imprimat de voce.
- Rezonanța ESR a **psilocibinei** din ciuperci va fi anulată și va cădea într-o stare supraconductoare; o mică parte din materia fizică a ciupercii va fi obliterată.
- **Psilocibina** încărcată supraconductiv va capta armonica ESR a complexului de *ayahuasca*; această energie va fi instantaneu și complet absorbită de șablonul de **triptamină** supradimensional. Ea va fi transferată la ciupercă sub formă de sunet vocal și va fi condensată pe **psilocibină** sub forma unui complex legat de **harmină** superconductoare-**psilocibină-ADN**.
- -Rezultatul va fi un agregat molecular de materie hiperdimensională, supraconductoare, care primește și trimite mesaje transmise prin gândire, care stochează și recuperează informații în mod holografic în ADN-ul neuronal și care depinde de **harmina** supraconductoare ca sursă de energie transductoare și de ARN-ul supraconductor ca matrice temporală. Acest agregat va fi o parte vie și funcțională a creierului "cântărețului" molecular care îl creează. Acesta va fi compus din materie de dimensiuni superioare, adică materie care a fost transformată prin dimensiunea superioară prin procesul de anulare a sarcinii sale electrice cu o vibrație armonică, de transmitere a acestei vibrații în spațiu (de la emițătorul supraconductor la receptorul supraconductor) și apoi de recondensare a acestei vibrații pe un șablon supraconductor (**psilocibina** încărcată din ciupercă), până când complexul **harmină-psilocibină-ADN** se condensează într-o moleculă supraconductoare. Conform acestei teorii, o moleculă care este materie de dimensiuni superioare ar fi stabilă atâta timp cât rămâne într-o configurație supraconductoare, probabil pentru totdeauna, deoarece este alimentată de propria energie ESR. Ea va răspunde apoi la comenzi prin intermediul **triptaminei** endogene ESR (gânduri), va fi introdusă în ADN-ul nostru colectiv și va conține **harmină** ca emițător-receptor și sursă de energie supraconductoare.

Vorbim despre o curbă de învățare abruptă! Nu-l mai auzisem niciodată pe fratele meu mai mic vorbind așa. În măsura în care am înțeles ce spunea Dennis, el credea, și mi s-a părut un gând magnific, că trupul este ca un instrument muzical și științific nedescoperit, al cărui potențial se află peste tot în jurul și în interiorul nostru, dar de care nu suntem conștienți. El a spus că mintea, printr-un act de voință, ar putea folosi vocea cântată pentru a interacționa cu creierul ca și cum acesta ar fi un organ de culoare și o bibliotecă holografică, toate într-unul singur.

Dennis a arătat calea spre un fel de știință orfică, în care marile progrese vor fi făcute doar prin utilizarea interacțiunii dintre sfertul de voce, mintea, creierul și imaginația cântăreților. Cu toate acestea, se promitea mai mult decât o sinestezie colectivă indusă de cântec. El spunea că legile acusticii și ale fenomenelor bioelectrice de amperaj mic, precum și ale corpului nostru, ar putea fi manipulate pentru a oferi experimentatorului o poartă de acces în explorarea stărilor materiei și a domeniilor fizicii care implică energie înaltă și temperaturi scăzute, care, cel puțin în prezent, se presupune că sunt, cel puțin, domeniul exclusiv al cercetătorilor total dependenți de instrumente extrem de sofisticate și puternice. Pentru o clipă, a devenit posibil să visăm că puterile șamanismului, derivate dintr-o cunoaștere milenară a microfizicii și bioelectronicii, erau mult mai avansate decât ale noastre. Ușa care părea să se deschidă era o ușă care ieșea din timpul istoric, înapoi spre un fel de finalizare arhaică aproape uitată.

Poate că tradițiile șamanice de pe această planetă sunt păstrătoarele unei înțelegeri care folosește corpul/creierul/mintea umană ca vehicul, lăsând pe locul doi, foarte slab, stadiul actual al

artei pe care l-a atins "*metoda noastră științifică*". Aceasta este de fapt o idee veche - cântecul de sirenă al lui Pitagora - conform căreia mintea este mai puternică decât orice accelerator de particule imaginabil, mai sensibilă decât orice receptor radio sau cel mai mare telescop optic, mai completă în înțelegerea informațiilor decât orice computer: că trupul uman - organele sale, vocea sa, puterea sa de locomoție și imaginația sa - este un mijloc mai mult decât suficient pentru explorarea oricărui loc, timp sau nivel energetic din univers. Această idee a fost cea pe care Dennis avea să o demonstreze, să o concretizeze în hardware-ul real al vehiculului lenticular de explorare a dimensiunilor, pe care era convins că poate fi generat din propriul său ADN și din organismele vii prezente la îndemână în mediul amazonian - *ciuperca* și *ayahuasca*.

CAPITOLUL NOUĂ

O CONVERSAȚIE DESPRE FARFURII

În care se repetă pentru fiecare și pentru toți detaliile instalării Corpului de Înviere și se face o testare parțială a teoriei noastre.

Pe măsură ce citeam notele lui DENNIS, simțeam că se cristalizaseră temele locului ciudat în care ajunsesem. Am simțit din nou senzația că ceva din cer, calm și omniscient, dar care ne observa îndeaproape. M-am întors la început și am citit din nou notele, dar nu aveam niciun fel de bază pentru a judeca ceea ce citeam. Speculațiile științifice ale fratelui meu păreau să fi căpătat o viață proprie. Era ca un mare computer atotștiutor.

În jurul focului de tabără, l-am ascultat cu toții explicându-ne ideea experimentului. Era foarte implicat. Ideile îi ieșeau din el ca spaghetele dintr-un raster, mii de cuvinte despre toate aceste lucruri ciudate. A spus: "*Știți ce am putea face?*". Apoi a stabilit **rapul** care este acum consacrat ca doctrină centrală a operei. A numit-o **hipercarbolizare**. Conform teoriei sale, ai putea folosi vocea cântătoare și supraconductivitatea (sau dispariția completă a rezistenței electrice, de obicei posibilă doar la temperaturi de zero absolut) pentru a conduce moleculele compușilor psihedelici în stări de asociere permanentă - sau de lipire - cu ADN-ul uman viu.

Rapul lui Dennis s-a bazat pe teoria sunetului. Dacă ciupiți o coardă, aceasta va suna în octava în care a fost lovită, dar va suna și în octavele de deasupra și de dedesubtul tonalității sale. Are ceea ce se numește supratonuri armonice. Dacă atingeți un acord și apoi îl înăbușiți, puteți auzi în continuare supratonurile armonice, un fenomen care l-a fascinat pe Pitagora. Dennis ne-a atras atenția că se pot folosi două sunete pentru a se anula reciproc dacă cele două sunete sunt exact la fel unul față de celălalt.

Același fenomen care produce supratonuri armonice poate fi folosit pentru a opri mișcările moleculelor. În zone foarte localizate, poate doar câteva mii de angstromi, se pot produce temperaturi scăzute prin anularea sunetului. Mișcarea moleculară este un tip de vibrație și, în prezența unei intrări audio potrivite, o astfel de mișcare moleculară va înceta. Din punct de vedere operațional, atunci când mișcarea moleculară încetează, molecula a atins o temperatură de zero absolut, iar supraconductibilitatea devine posibilă.

Dennis a simțit că a descoperit o modalitate de a arunca în aer ușile încuiate ale paradisului chiar de pe balamale, folosind compuși psihoactivi, **psilocibină**, complexul **triptaminei** și **beta-carbolinele** care apar în *ayahuasca*. El a spus că, dacă te uiți la vibrația moleculelor din familia *beta-carbolinelor*, descoperi că rezonanța de spin al electronilor acestor molecule, trecând de la una la alta, este de fapt o serie de supratonuri armonice. Acest lucru este interesant deoarece psihiatrul Claudio Naranjo raportase în *The Healing Journey* că 50% dintre subiecții săi care au luat **harmină**, o *beta-carbolină* prezentă în *ayahuasca*, au raportat un zumzet în cap. Aceasta nu era asociată cu alte tipuri de psihedelice; părea să fie asociată exclusiv cu acești compuși de **harmină**. Șamanii Jivaro din Ecuador raportează, de asemenea, un bâzâit în cap. Ideea lui Dennis a fost că atunci când

ayahuasca se metabolizează prin matricea neuronală din creierul cuiva, se aude un sunet.

Explicarea modului în care se întâmplă acest lucru este departe de a fi simplă. Rezonanța de spin electronic este un fenomen al structurii moleculare în care energia de înaltă frecvență este introdusă în sistemul molecular, iar semnalele de rezonanță de spin electronic ies din sistem. Dar compușii au o rezonanță de spin de electroni; pentru a prezenta o activitate ESR, o moleculă trebuie să aibă un inel liber de obstacole moleculare. Toți compușii cu un inel liber vor rezona în anumite condiții. Halucinogenele care ne-au interesat au inele libere, la fel ca și ADN-ul, molecula aflată în centrul mașinăriei genetice a întregii vieți.

Atunci când organismul dumneavoastră metabolizează alcaloizii din *ayahuasca*, se formează o relație cu metaboliții **triptaminei** din creier. Se aude un sunet caracteristic interacțiunii. Odată ce sunetul este auzit, poate fi imitat. Atunci ceea ce se obține este un sunet vocal.

În mod normal, nimănui nu i-ar trece prin cap să facă o legătură între acest sunet și semnalele produse de ESR, care apar în domeniul microfizicii. Aici a fost momentul în care Dennis a făcut saltul în iluzie sau iluminare, deoarece a început să insiste că poate face lucruri cu acest sunet. Vocalizând, Dennis a simțit că, de fapt, ar fi emis un semnal de rezonanță de spin amplificat, un sunet amplificat, modulat de ESR, care ar fi provenit de la **psilocibina** care se metaboliza în creierul său. Producerea acestui sunet ar declanșa o serie de vibrații armonice deasupra și dedesubt în alți compuși activi, de asemenea, în creierul său.

Acum, pornind de la această bază teoretică, ne luăm zborul. Dacă el se află în orientarea spațială corectă față de molecula spre care îndreaptă sunetul, atunci când încetează să mai emită sunetul pe care îl aude, molecula va deveni supraconductoare, deoarece vibrația sa a fost anulată. Dintre multele milioane de molecule de acest tip lovite de acest sunet, câteva zeci sau sute se vor afla în orientarea geometrică corectă și mișcarea lor moleculară va fi oprită aproape instantaneu. Acum, o proprietate specifică a temperaturilor scăzute este că între molecule apar energii de legătură foarte mari. O moleculă apropiată de zero absolut se va lega de orice. Pur și simplu își forțează intrarea în structură.

Dennis a încercat să explice:

"*Molecula de **harmină**, care este structurată ca un clopoțel, produce un sunet de clopot și un zumzet. Dacă venim bine și o anulăm și există ADN neuronal activ în creier, configurația electrică a **harminei** este suficient de asemănătoare cu configurația moleculară a **adeninei**, una dintre bazele din ADN, încât o va înlocui. Se va lega în lanț. Iar când este legată în el, inelul său va fi activat. Are aceeași dimensiune ca **adenina**, dar este puțin mai complicat. Are un inel de rezonanță liber.*"

Dennis a făcut o pauză și apoi și-a adunat gândurile pentru a continua.

"*Acum, ESR-ul normal al **herminei** este un semnal simplu, dar configurația de spin al electronilor din ADN este foarte, foarte complicată. Este o bandă largă. Când **harmina** intră acolo, va înceta să mai emită propria rezonanță, deoarece va fi devenit foarte strâns legată în structura macromoleculei. În schimb, va începe să emită rezonanța ESR a ADN-ului. Asta este. Dacă ați urmărit până aici, restul este ușor. ADN-ul este ceea ce sunteți. Forma fizică este doar o mulțime de cristale macrofizice suculente cauzate de expresia genetică, știți voi, rezultatul enzimelor puse în mișcare și codificate de ADN. Se știe că ADN-ul neuronal este nemetabolizant. Acesta nu dispare. Carnea de pe corpul vostru apare și dispare la fiecare câțiva ani. Scheletul tău nu mai este același pe care îl aveai acum cinci ani, dar ADN-ul neuronal este o excepție. Este acolo pentru totdeauna. Vii pe lume cu el. El înregistrează și este o antenă pentru memorie. Nu doar memoria noastră personală, ci și orice entitate sau organism care are ADN în el; există o modalitate de a găsi o conexiune cu acesta. Acesta este modul în care deschidem un pasaj către Imaginația Divină, acesta este modul în care William Blake a înțeles Răscumpărarea. Aceasta este acum la îndemână.*"

"*Așa se face. Puneți un radio în ADN și această rezonanță ESR va începe să vă inunde sistemul, deoarece legătura va fi permanentă; nu va exista nicio modalitate de a o întrerupe. Vă va*

spune totul - tot ceea ce poate fi cunoscut în lumea spațiului și a timpului, deoarece conține înregistrările voastre și ale tuturor celorlalți. Suntem cu toții conectați prin intermediul acestei substanțe magice, care face posibilă viața și care o face să ia nenumărate forme. Tot ADN-ul este același. Setările sunt cele care sunt diferite; în funcție de setări, obții fluturi, mastodonți sau ființe umane."

"*Sau așa zici tu*", a fost răspunsul meu nehotărât. Dar am avut impresia clară că i-am întrezărit sensul. Organismele sunt structuri complexe care au apărut și și-au stabilizat formele de-a lungul a milioane de ani. Ele sunt literalmente modelate de fluxul și refluxul timpului la o scară mai mare decât poate experimenta sau cu care se poate compara orice durată de viață individuală. Organismele au înfășurat în embriologia și morfologia lor un mesaj despre structura universului mai larg. Mistica a insistat întotdeauna asupra acestui lucru. Biologia moleculară, ca moștenitoare a teoriei evoluției, pare să o confirme.

Poate că viața este o strategie de amplificare a nedeterminării mecanice cuantice la un nivel la care un sistem chimic macrofizic, de fapt ființe umane, o poate experimenta și înțelege? Dacă unul dintre noi ar putea reproiecta farmacologic chimia noastră neurocelulară, ar putea exista într-adevăr noi tărâmuri ciudate de percepție și înțelegere care să fie explorate, noi lumi curajoase ale imaginației bazate pe noi rapoarte de neurotransmițători în creierul încă în evoluție al ființelor umane.

M-am gândit: "*Cine sunt eu să judec?*".

Am fost intrigat de precizia cu care a invocat aceste idei, dar pentru moment pur și simplu nu am știut ce să spun. S-a uitat fix la mine, așteptând în mod clar mai mult. Credeam în puterea infinită și autotransformatoare a minții și a speciei umane și puteam presupune că există lumi paralele și dimensiuni alternative. Puteam să-mi imaginez orice număr de posibilități *science-fiction*, cu condiția să nu mi se ceară să cred, să fiu pe cale să asist personal la descoperirea sau dezlănțuirea lor. Dar asta este ceea ce spunea Dennis: Dădusem cumva peste sau fusesem conduși la experiența declanșatoare pentru întreaga lume umană, care va transforma baza ontologică a realității, astfel încât mintea și materia de pretutindeni să devină același lucru și să reflecte perfect voința umană.

Cum ar putea cineva să conceapă așa ceva? Venisem la La Chorrera cu convingerea că, dacă viața și mintea sunt posibile, atunci misterele universului ar putea fi inepuizabile. Și totuși, ceva foarte pasiv, dar mereu prezent, era acolo, elaborând aceste idei în mintea noastră - ceva la care ne gândisem de câteva zile ca fiind "Ciuperca".

Am discutat mai bine de o oră despre aceste idei și ceea ce a reieșit în cele din urmă a fost necesitatea unui test, sau cel puțin Dennis susținea că un test parțial al ideii ar putea fi întreprins pentru a mă convinge pe mine și pe însoțitorii noștri. El credea că, pe măsură ce starea de supraconductibilitate se stabiliza, ar trebui să se producă o scădere accentuată a temperaturii în zona imediată. În discuția noastră, eu și el părăsisem zona cabanei și ne îndepărtasem pe poteca din pădure. Ar fi fost posibil să încercăm să generăm efectul de răcire chiar acolo, la fața locului, presupunea el.

Ne-am așezat pe cărarea de nisip, unul în fața celuilalt, cu soarele de după-amiază pe amândoi. După câteva bâzâituri preliminare joase, mecanice, Dennis a scos un sunet foarte asemănător cu cel pe care îl dezlănțuise în casa de pe colină cu trei zile înainte. Acest sunet avea o calitate extrem de ciudată și, pe măsură ce creștea în intensitate, m-am uitat în jos la părul de pe brațe și l-am văzut ridicându-se în timp ce mi se făcea pielea de găină și un val de frisoane intense mă cuprinsese. Am strigat la Dennis să se oprească. A făcut-o instantaneu și părea foarte obosit de efort. Eram destul de dezorientat. Sincer, nu puteam să îmi dau seama dacă un adevărat val de aer foarte rece mă cuprinsese sau dacă acel sunet anume îmi făcuse cumva corpul să reacționeze ca și cum ar fi fost expus la aer rece. Nu mi-a scăpat din vedere că, dacă efectul generase cu adevărat o rafală de aer rece, atunci încălcase legile cunoscute ale fizicii. Dar nu mă interesa să experimentez mai departe - totul avea o aură stranie și, dacă efectul era real, cine știa ce putea să se întâmple dacă

îl împingeam prea departe? Eram mai încrezător ca niciodată în enigmaticul meu frate și în ideile și abilitățile sale în plină dezvoltare. Totul părea absurd și totuși foarte convingător, ca un joc hipnotic în care ești absorbit în ciuda ta.

"*Acum putem să convocăm conferința de presă?*" a întrebat insistent Dennis în timp ce ne întorceam pe potecă. Dar abia l-am auzit atât de pierdut în așteptarea delicioasă a unor viitoruri de neimaginat anterior.

Ne-am întors în tabăra noastră și am menționat tuturor celor prezenți că Dennis a generat valul de aer rece pe care îl prevăzuse din teorie. Dar totul a fost suficient de ambiguu încât nimeni nu s-a simțit atras să comenteze. După cină, Vanessa și Dave s-au întors la casa de pe malul râului, iar Ev, Dennis și cu mine ne-am instalat în prima noastră noapte în pădure de când am ajuns la La Chorrera.

Dennis se afla într-o continuă activitate, amplificându-și ideile și încercând noi idei pe noi. În acea noapte și în ziua următoare, s-a retras într-o lume de activitate foarte intensă. Își scria ideile la nesfârșit, pașii de urmat și teoria de ce ar trebui să funcționeze. Petrecea mult timp singur scriind, apoi se întorcea și vorbea cu noi.

Avea o idee foarte ciudată; imaginile sale de cuvinte făceau ca realitatea să strălucească și să se încrețească pe margini. El era cu adevărat în contact cu acest fluid obsidian bubuitor al celei de-a patra dimensiuni, pe care noi urma să îl stabilizăm într-un instrument utilizabil. Și să punem capăt istoriei. Și să mergem spre stele.

Atitudinea mea a fost: "*Bine, o să încercăm*". Atmosfera era îmbibată de bizarerie. Ajunsesem acum în centrul Amazonului și simțeam ceva pe cer, care ne privea. La început, fusesem niște capete fericite care încercau să exploreze un ultim basm pentru a putea fi raționaliști pentru totdeauna, iar în schimb am întâlnit ceva enorm. Ceva viu și foarte vechi și foarte ciudat. Ceva deosebit în toate extremele.

Am fost destul de puțin creativ în această perioadă. Luasem ciuperca și eram extaziat tot timpul. A fost singurul moment din viața mea în care am fost cu adevărat mulțumit să fiu pur și simplu. Îmi formasem destul de ușor presupunerea, pe care am presupus că era împărtășită de toți, că nu vom părăsi niciodată La Chorrera. Plecarea părea de neimaginat, deoarece toate lucrurile păreau a fi perfect prezente acolo. Sentimentul de întoarcere acasă și de a fi în sfârșit acolo unde trebuia să fii era uneori copleșitor. În ceea ce privește atmosfera, mi-am imaginat că îl voi asculta pur și simplu pe Dennis delirând. Viziunea lui, în care credulitatea mea se dizolva, depășea tot ceea ce visase vreodată vreun cunoscut de-al meu.

Stabilisem seara următoare, 4 martie, ca fiind ziua în care urma să testăm întreaga teorie a legăturii dintre **harmină** și ADN. Am observat cu o satisfacție neobișnuită că această zi corespundea cu un joc de cuvinte idiot care îmi rămăsese întipărit în minte încă din fragedă copilărie: "*Ce zi din an este o comandă?*". Răspuns: "*4 martie.*"

"*Ce potrivit atunci*", am răbufnit. "*Cât de potrivit că vom încerca să concretizăm sufletul în acea zi.*" În mod absurd, coincidența datei cu acel joc de cuvinte părea să facă parte dintr-un plan secret universal care se derula pentru a ne aduce la momentul culminant al istoriei, când omenirea va mărșălui spre o dimensiune superioară. Propriile mele gânduri nu mi se păreau deloc asemănătoare cu formarea de teorii superștiințifice în care era implicat fratele meu. Eram nedumerit de multe din ceea ce se întâmpla. În acea zi, 3 martie, mă amuzam construind o pipă din fructele ciudate, în formă de inimă, de Macoubea, la care altfel renunțasem ca fiind necomestibile. Dintr-unul din acele fructe, dintr-o trestie goală și un pic de lut de râu, am construit o țeavă de apă care mi-a dat o mare satisfacție.

În timp ce jargonul biofizicianului ESR se învârtea în jurul meu, am contemplat ce am realizat cu două plante și un pic de noroi. Mi s-a părut o minune de ingeniozitate și, pentru că fructul era atât de ciudat, avea ceva vag nepământean. Această pipă ar fi putut fi confecționată dintr-unul dintre fructele pe care blânda Weena i le-a oferit Călătorului în Timp în epopeea lui Wells. Pipa mea era un obiect ciudat și bântuitor, iar atunci când era fumată, bubuitul apei de sub coaja groasă suna foarte asemănător cu bătăile unei mari inimi de mamifer. Chiar și Dennis s-a oprit să admire această pipă și am stabilit că va fi folosită în experimentul nostru atunci când va veni momentul să

fumăm o parte din scoarța de *ayahuasca* pentru a crește nivelul de **harmină** din sângele nostru. Operam într-o lume în care metoda științifică, ritualul și mistica participării erau inseparabil împletite. Propriile noastre minți și corpuri urmau să fie retortele, vasele, ale transformării psiho-alchimice pe care o experimentam.

În după-amiaza aceea am scos cu toții rădăcini și le-am stivuit la soare. Părea cea mai satisfăcătoare activitate imaginabilă. Nimic nu ar fi putut părea mai potrivit. În acea seară am înregistrat pe casetă intențiile noastre, dar, din nefericire, reportofonul nostru nu era în stare bună de funcționare, iar caseta s-a dovedit a fi imposibil de recuperat. Regret foarte mult această pierdere, deoarece conținutul emoțional a ceea ce trăiam ar fi reieșit cel mai clar din propriile noastre cuvinte. Sesiunea de înregistrare a abordat o serie de teme:

Hipercarbolizare: Așa am numit noi procesul de modificare a ADN-ului neuronal și de transformare a omului într-o ființă hiperdimensională eternă. Era un proces pe care ni-l imaginam ca fiind intim asemănător cu generarea sexuală. Vorbeam despre el ca despre "nașterea unei idei", într-un sens a cărui literalitate nu este ușor de transmis minților care nu s-au periat de schizofrenie. Am sperat că mintea, condusă de o voință spre bine, ar putea controla procesul de generare și ar putea ghida acest proces spre producerea corpului de înviere modulat de imaginație atât de drag părinților patristici, alchimiștilor din secolul al XVI-lea și pasionaților moderni de OZN-uri. În această noțiune îl urmam pe Jung, care și-a dat seama de timpuriu că farfuria zburătoare este o imagine a sinelui, totalitatea psihică suprimată care se ascunde în spatele dualismului aparent dintre minte și natură. Ne-am gândit că domeniul minții și voința sa spre bine ar putea fi modelate pe motoarele genetice ale vieții. Speranța era că, din biologie, Tantra ar putea invoca realitatea pietrei vii, unicornul himeric al căutării alchimice, făcut în cele din urmă să își așeze capul în poala fecioarei. Visam, pe scurt, la o uniune a Spiritului și a Materiei.

Moartea: Credeam că *hipercarbolizarea* urma să fie înfrângerea șamanică a morții, că acele porți prin care morții intră zilnic urmau să fie în sfârșit deschise pentru o umanitate *hipercarbolizată*, care ar fi avut libertatea de mișcare către și dinspre o eternitate în care toți membrii speciei existau ca o realitate vie. Prezența giganților din trecutul uman - Carl Jung, Newton și Nabokov, Bruno, Pitagora și Heraclit - era o intuiție copleșitoare și atotcuprinzătoare pe care o împărtășeam și pe care nu o puteam ignora.

Părea să existe o stirpe ideologică, lanțul de aur, a cărei sarcină colectivă era spargerea continuumului istoric prin generarea *lapisului* filosofic viu al umanității *hipercarbolizate*. Toți acești gânditori vizionari își îndepliniseră rolul în acest proiect. Acum, pe măsură ce lucrarea secretă a istoriei umane, generarea corpului cosmic al lui Adam, pierdut încă din paradis, se apropia de finalizare, aceste nuanțe se agitau și se presau aproape de tabăra noastră amazoniană. Se pare că destinul nostru era să fim atomii umani esențiali pentru transformarea lui Homo sapiens în *bodhisattva* care să cutreiere galaxia, punctul culminant și chintesența celor mai înalte aspirații ale umanității care râvnește la stele.

Cei care au o minte psihologică vor recunoaște acest lucru ca fiind o descriere a inflației ego-ului mesianic. Așa este, dar noi am simțit aceste lucruri așa cum le-ar simți oricine dacă ar crede cu adevărat că se află într-un astfel de moment al istoriei.

Ne-am întrebat: "*De ce? De ce noi?*".

La astfel de întrebări, ciuperca a vorbit în mintea mea fără ezitare: "*Pentru că ați căutat cu sârguință binele și pentru că nu ați avut încredere în nicio ființă umană mai mult decât în voi înșivă*".

Impactul emoțional al acestor tipuri de schimburi interioare a fost mai intens decât orice am experimentat vreodată. M-am simțit recunoscător cu umilință până la lacrimi. M-am simțit exaltat. Am vrut să salvăm paradisul pentru umanitate și am mulțumit tuturor zeilor și naturii că excentrica noastră căutare, dintre toate viețile și căile trăite pe pământ, a fost plasată de soartă atât de aproape de vârf. Acolo unde șamanismul bătrânilor eșuase, noi aveam să reușim. Salvarea perlei atemporale

a nemuririi umane din fântâna morții avea să devină, prin actul de *hipercarbohidratare*, o realitate vie pentru fiecare persoană care a trăit vreodată. Toată durerea și suferința, războiul și disperarea ar fi cumva răsplătite și îndreptate prin mijlocirea misterului dimensiunilor superioare și a unei logici a timpului care curge înapoi și care anulează cumva ceea ce s-a întâmplat deja. Valul de înțelegere care se întețise începând cu data de douăzeci și șapte februarie era atât de puternic încât era aproape vizibil în tot ceea ce mă înconjura. Forma lenticulară a pietrei filozofale care se apropia părea să fie pretutindeni unde mă uitam. Fiecare formă și aspect din jurul meu era însărcinată cu adâncimile sale nepământene, opalescente.

CAPITOLUL ZECE

MAI MULTE DESPRE OPUS (OPERĂ)

În care perfecționăm teoria și începem pregătirile pentru zborurile experimentale de testare a Aerolitului Sophie.

ZIUA URMĂTOARE A FOST mult-așteptata zi de 4 martie. După ce am pregătit micul dejun, nu am stins focul, așa cum am fi făcut în mod normal. În schimb, am început să preparăm vița de vie *Banisteriopsis caapi*, mărunțită cu grijă, în câțiva litri de apă de izvor. Focul făcut din rădăcinile noduroase și acum coapte de soare ardea cu furie. Oala a răspuns cu o fierbere uniformă și continuă, care este condiția corectă pentru prepararea infuziei.

Toată după-amiaza am gătit toți trei și am vorbit puțin. Dave și Vanessa au folosit acest timp pentru a vizita și a fotografia vechiul sat La Chorrera, de cealaltă parte a lacului. În acea seară urmau să ni se alăture la o masă ușoară, după care au fost de acord să se retragă din grup și să permită ca administrarea de *ayahuasca* și testul experimental de **hipercarbolizare** să continue fără ei. Sunt sigur că mintea lui Dennis, mult mai mult decât a mea, era preocupată de detaliile testului. În zilele precedente, fusese adesea iritabil, iar acest lucru l-am considerat ca făcând parte din spectrul de efecte care însoțesc orice fel ciudat de desfășurare mentală pe care o experimenta. În timp ce el era astfel preocupat de probleme și perspective interioare, eu eram paznicul cu ochi de șoim al focurilor și procedurilor șamanice.

În ultima vreme s-a discutat mult despre foc și despre rolul pe care acesta trebuie să îl fi jucat în formarea lumii mentale a ființelor umane arhaice. Odată, în timp ce stăteam cu ochii în focul de tabără, Dennis mi-a remarcat că: "*Oamenii se uită la focuri ca acesta de mii și mii de ani. Scârțâitul acestor cărbuni reprezintă eliberarea de plasmă ionizată și, în valurile pâlpâitoare de electroni liberi astfel create, se poate vedea în trecut și în viitor. Focul este locul de unde vin ideile*."

Am rămas tăcut. I-am simțit atunci pe strămoșii noștri, aparent prezenți de cealaltă parte a interfeței reprezentate de flacără. "*Ce se întâmplă cu noi?*" M-am întrebat din nou, dar nu am spus nimic, tăcerea părând mai elocventă.

Dennis, complet ocupat cu crearea unui test care să dezvăluie fenomenul în așa fel încât să răstoarne scepticismul, și-a petrecut o parte din zi scriind cu furie:

4 martie 1971.

Acum este posibil să se reconstruiască ideea fizico-chimică care a evoluat în procesul de înțelegere a acestui fenomen: rotația materiei în a patra dimensiune. Înțeleg, din examinarea modelului lingvistic pe care l-am construit, că forma de undă de interferență ESR care va realiza această lucrare funcționează într-un mod oarecum diferit de cum credeam eu. Ea poate fi explicată astfel: **Psilocibina** care apare în ciupercă acționează ca o antenă pentru a capta și amplifica tonurile armonice ESR ale tuturor compușilor derivați din **triptofan** din toate organismele vii aflate în raza sa de acțiune. Deoarece **psilocibina** aflată în proces de metabolizare este supraconductoare, aceasta

înseamnă că raza sa de recepție este teoretic infinită. Antena captează, într-o oarecare măsură, un semnal a cărui origine ultimă este totalitatea ființelor vii; dar, întrucât metabolismul **psilocibinei** se desfășoară în creier (sau în ciupercă) la un nivel de tensiune foarte scăzut, antena se comportă ca și cum raza sa de acțiune ar fi limitată, chiar dacă este supraconductoare.

Văd această noțiune ca pe un efort de a explica sentimentul foarte real de interconectare informațională care a pătruns în experiența noastră, care a avut loc într-una dintre cele mai dense păduri tropicale de pe planetă. Părea să fim în contact cu mintea vie a pădurii tropicale. Poate că compușii **triptaminei** sunt mediatorii mecanismelor de semnalizare ale structurii de comandă și control care reglează și integrează ecosisteme întregi.

Mai multe de la Dennis:

Prin urmare, pare clar că semnalul care, atunci când suntem intoxicați cu ciuperca în această zonă densă din punct de vedere ecologic, poate fi perceput atât de clar, își are originea în rezonanța ESR a plantei de *ayahuasca*, deși poate că toată biosfera este captată și difuzată, amplificată prin intermediul transductorului supraconductiv de **ayahuasca**. Această înțelegere va clarifica exact ceea ce se va întâmpla în momentul deformării celei de-a patra dimensiuni. Ingerarea **harminei** de **ayahuasca** va accelera procesul de metabolizare suficient de mult pentru a amplifica tonul său ESR la un nivel audibil; acest ton ESR va anula armonic tonul ESR al **psilocibinei** din interiorul ciupercii, determinând-o să-și piardă câmpul electric și să intre într-o configurație supraconductoare. Semnalul ESR al *ayahuasca* va fi transformat **psilocibina** din ciupercă într-o antenă supraconductoare; aceasta este atunci pregătită pentru a avea compusul **psilocibină-harmină-ADN** care este metabolizat în organism condensat pe șablonul său încărcat. La o microsecundă după ce **psilocibina** din ciupercă a fost încărcată supraconductiv, unda sa ESR amplificată va anula apoi semnalele ESR ale **triptaminei** și **harminei** care se metabolizează în organism, precum și materialul genetic. Acest lucru va face ca acești compuși să cadă în configurație supraconductoare și să se lege între ei în momentul exact în care se leagă de șablonul ciupercii care așteaptă.

Acest transfer al compușilor supraconductori încărcați în organism către șablonul supraconductor pregătit în ciupercă nu va avea loc în spațiul tridimensional; nu va fi vizibil niciun transfer fizic real, deoarece materialul supraconductor prelucrat organic se va lega singur de șablonul ciupercii printr-o dimensiune spațială superioară.

În acest punct, raționalistul va dispera, pentru că, într-adevăr, ce abis de ipoteze teoretice netestate și poate fanteziste se ascunde în spatele expresiei "*printr-o dimensiune spațială superioară*"? Cu toate acestea, și la fel ca alchimiștii din vechime, Dennis părea să acționeze pornind de la presupunerea că experimentul, odată reușit, va sancționa teoria. Ca și vocabularul alchimiei, cuvintele sale sunt un amestec de formalisme științifice moderne și aspirații hermetice. El a creat o nouă dispensație alchimică și a ridicat spectrul speranței alchimice, asemenea unei păsări Phoenix, din cenușa modernității.

Rezultatul va fi opera operelor - acea minune care nu poate fi povestită - patru dimensiuni capturate și delimitate în trei. *Piatra* va fi toate lucrurile; dar elementele care sunt legate împreună în hiperspațiu pentru a o forma sunt printre cele mai comune produse naturale, iar funcția și locul fiecăruia în *piatră* pot fi înțelese. *Piatra* este un circuit hiperdimensional în stare solidă care are o structură cvadripartită:

În primul rând, **psilocibina**, încărcată în ciupercă pentru a acționa ca un șablon pe care se condensează restul circuitului. În starea finală, **psilocibina** acționează ca o antenă supraconductoare pentru a capta informația difuzată prin spațiu și timp.

În al doilea rând, complexul de **harmine** încărcate supraconductiv din interiorul *pietrei* va acționa ca transmițător și sursă de energie. Este interesant de observat că aceeași energie care susține circuitele antenei în supraconductivitate va susține întregul dispozitiv.

Cea de-a treia componentă a *pietrei* este ADN-ul legat și rezonând prin intermediul **harminei**. Acesta va constitui memoria hiperdimensională, holografică a dispozitivului și va

conține și explica istoria genetică a tuturor speciilor. Va fi memoria colectivă a dispozitivului, iar toate timpurile, locurile și formele imaginabile vor fi accesibile în matricea sa.

A patra parte a circuitului va fi ARN-ul, care va fi, de asemenea, încărcat supraconductor. [În mod normal, funcția ARN-ului este de a "citi" codul molecular al ADN-ului și de a transcrie genele acestuia în molecule de proteine utilizabile]. Prin funcția sa de autoreplicare întoarsă prin hiperspațiu, ARN-ul va fi capabil să proiecteze o formă de undă, o imagine holografică tridimensională, și astfel va da formă instantaneu oricărei idei. Va îndeplini aceeași funcție pe care a avut-o dintotdeauna - procesul de replicare prin timp. Dar, de acum înainte, replicarea va fi supusă, în parte, capriciului conștiinței.

De ce eu și tovarășii mei am fost selectați pentru a înțelege și a declanșa valul gestaltic de înțelegere care va fi dezlănțuirea *Zeitgeistului* hiperspațial devine mai clar pentru mine cu fiecare clipă, deși știu că nu voi înțelege pe deplin misiunea noastră până când lucrarea nu va fi completă. Vom fi instruiți în utilizarea *pietrei* de către un coleg infinit de înțelept și de adept al comunității hiperspațiale; de asta sunt sigur. Va fi preluarea cheilor cetățeniei *galactariene*. Speculez că noi vom fi primele cinci ființe umane care vor fi instruite în utilizarea ei - misiunea noastră va fi să o răspândim selectiv către restul umanității, dar încet și în așa fel încât să ușurăm șocul cultural. Este, de asemenea, cumva potrivit ca măcar un anumit segment al speciei să aibă o intuiție a implicațiilor și posibilităților acestui ultim artefact cultural.

Și astfel, acum, împotriva tuturor probabilităților, întâmplărilor și circumstanțelor, eu și tovarășii mei am primit privilegiul deosebit de a ști că istoria se va sfârși. Ar fi o poziție ciudată în care să te găsești dacă faptul de a fi în această poziție nu ar aduce cu sine o înțelegere deplină a forțelor care te-au adus acolo. Din fericire, întrucât fenomenul este o accelerare a înțelegerii, se obține o înțelegere mai clară a forțelor care au îndoit spațiul și timpul, gândirea și cultura înapoi asupra lor pentru a se concentra în acest punct.

După cum lasă să se înțeleagă această declarație monumental de insesizabilă, Dennis era în curs de a da un fel de cotitură. Sub influența ideilor și imaginilor sale, viețile noastre deveniseră pur *science fiction*. Această întreagă transformare fusese realizată prin deschiderea imaginației noastre colective. Dar ce se schimbase cu adevărat? Eram pe cale să luăm cârma istoriei în mâinile noastre sau era aceasta încă o încercare tristă și greșită de a ajunge la puterea unui arhetip care trebuie să ne alunece mereu printre degete?

Acum pot să-mi privesc viața întinsă în fața scanerului memoriei și să înțeleg toate acele momente care au prefigurat-o pe aceasta. Este ușor să privești dincolo de istoria personală, spre evenimentele din istoria omenirii și să discerni în ele prefigurarea acestui ultim moment. Ca fenomen, a existat întotdeauna și va continua să existe, deoarece este marginea mobilă a înțelegerii fenomenale care a fost generată în epoca de dinaintea fizicii și care de atunci a luat avânt - o accelerație constantă. Ceea spre ce ne îndreptăm în cele trei dimensiuni este trecerea acestui val de înțelegere într-o dimensiune superioară, tărâmul atemporalului. Așa cum se întâmplă, va face această tranziție prin intermediul unuia dintre noi. Dar nu va exista nicio schimbare în această ordine cosmică și nici măcar o întrerupere a circuitelor cosmice, deoarece fenomenul a căpătat un impuls constant încă de la început și va curge prin și dincolo de toate dimensiunile cu aceeași netezime cu care a intrat până când, în cele din urmă, va trece prin toate ființele din toate dimensiunile. Bucuria sa va fi atunci completă atunci când, într-un timp imens, va fi consfințit înțelegerea deplină în întreaga creație.

Dacă declanșăm escatologia, vom părea că acționăm în rolul lui Antihrist, dar adevăratul Antihrist este reflectarea distorsionată de istorie a lui Hristos la sfârșitul timpului - Adam-antroposul cosmic. Hristosul escatologic este Antihrist doar din perspectivă istorică. Este interesant faptul că, printre *mazatecani* și alte grupuri tribale din zonele înalte ale Mexicului central, ideea de Hristos este legată de ciuperci - este acesta sincretism sau profeție?

Masa colectivă din acea seară cu Dave și Vanessa în tabăra noastră, cu infuzia de *ayahuasca* răcorindu-se în fundal, nu a fost deloc reușită. Până acum, pozițiile referitoare la "fenomen" ne

polarizaseră până la ireconciliabilitate. Dave și Vanessa au ajuns abia la sfârșitul zilei, dar ni s-au alăturat în cabană pentru o țigară. Discuția a dus la o actualizare și la o schiță finală a experimentului propus pentru seara.

Dennis a luat cuvântul:

"*Vom obține o ciupercă vie, metabolizabilă. Dezgropați rahatul din jurul ei și mutați fizic totul în colibă. Vrem să facem legătura în ciupercă, pentru că nu știm cum ar fi dacă ar fi făcută în propriul nostru corp. E o experiență deschisă. Cu vocea voastră, cu mintea voastră și cu o ciupercă, aceste lucruri pot fi făcute. Asta este tot ce este nevoie. Acceleratoare de particule, toate astea, nu! Cu energia care este de sute de ori mai mică decât energia unei baterii obișnuite de lanternă, probabil că se poate rupe spațiul/timpul în bucăți*."

Aerul era plin de ioni încărcați. Dave era plin de îndoieli; în timp ce vorbea, se auzea vuietul unui tunet îndepărtat, departe, deasupra junglei. Obiecțiile lui Dave față de ceea ce făceam erau emoționale și înfricoșătoare, de genul: "*Omul nu a fost menit să cunoască aceste lucruri*". Nu prea era ceea ce ne așteptam de la un coleg. Am încercat să fim liniștitori, dar el a devenit agitat și a ieșit în grabă din cabană, poate, ne-am gândit noi, intenționând să se întoarcă pe jos la casa de la râu. În schimb, am auzit o exclamație de teamă și un fel de geamăt, un țipăt de uimire. Ne-am cățărat cu toții afară din cabană și l-am găsit pe Dave, cu fața albă și cu privirea spre cer, arătând cu degetul. Lumina unui prim sfert de Lună dezvăluia cerul zdrențuit și, chiar deasupra căii care se întorcea spre râu, un enorm cap de tunet negru care își înălța forma contorsionată și încremenită printre mii de metri de aer saturat de umezeală și electricitate. Arăta ca un uriaș miriapod, cu largi lovituri de fulgere care pâlpâiau din porțiunile sale inferioare, mângâind vârfurile coronamentului junglei cu un vuiet care, atunci când a izbucnit deasupra noastră, a fost la fel de asurzitor ca artileria de câmp. Peste urletul vântului care biciuia acum într-o frenezie sălbatică jungla din jurul nostru, l-am auzit pe Dennis țipând:

"*E o izbitură de la o străpungere care se apropie. Îmi spune că acum nu mai există nicio îndoială că vom reuși!*".

Dave gemea în timp ce se afunda, necrezând, în solul nisipos, în timp ce primele picături uriașe începeau să cadă. M-am gândit la Ahab spunând: "*Aș stinge soarele dacă m-ar insulta. Pentru că dacă ar putea face asta, atunci aș putea face și eu cealaltă, de vreme ce există întotdeauna un fel de fair-play*". În urma unei explozii care ne-a spart urechile, am căzut cu toții înapoi în colibă, timp în care Vanessa și-a luxat glezna alunecând de pe bușteanul crestat care servea drept scară. În câteva minute furtuna uriașă s-a îndepărtat, lăsând doar un apus de soare haotic și zbuciumat.

Furtuna electrică bruscă și impactul ei asupra noastră a fost luată ca un semn de bun augur de ambele puncte de vedere. Dennis, Ev și cu mine am presupus că era asociată cu un feedback al efectelor experimentului a cărui desfășurare era cu doar câteva ore înaintea noastră. Dave și Vanessa au crezut că era o doză ușoară de mânie a lui Dumnezeu pentru că aveam asemenea aspirații prometeice. Posibilitatea ca aceasta să nu aibă nicio legătură cu noi a rămas neexaminată.

"*Oare aceasta este vindecarea diviziunii-T pe care astrologul meu a prezis-o pentru această perioadă?*", a întrebat Vanessa *Scorpionul* și pe nimeni în mod special.

Ev și cu mine am împărțit o masă ușoară cu oaspeții noștri, în timp ce Dennis nu a mâncat nimic. Dave și Vanessa ne-au urat noapte bună și noroc, apoi s-au îndepărtat șchiopătând spre râu. Noi trei am rămas singuri și nu ne-a mai rămas decât să facem testul pe care Dennis îl concepuse și a cărui anticipare provocase atâta tensiune în expediția noastră.

Ayahuasca fusese preparată. De atunci, după ce am văzut *ayahuasca* preparată în mod

profesionist de șamanii din Peru, sunt sigur că preparatul nostru era prea slab pentru a fi avut vreun rol major în ceea ce a urmat. Ciuperca a fost agentul cauzal, dacă un agent cauzal a putut fi izolat. Și ciuperci aveam, atât cele culese de noi, cât și un specimen mutat în colibă, *in situ* în baza sa de bălegar. Dennis a afirmat cu încredere că ar trebui să fie prezentă *psilocibina* vie, metabolizând *psilocibina*. Atârnasem crisalida unui Morpho lângă ciupercă, astfel încât țesutul animal în metamorfoză să fie și el reprezentat în tabloul din zona țintă. Ce era știință și ce ritual? Nu știam și nu puteam spune. Toate pariurile erau acoperite. Inspirația poetică și intuiția științifică se contopeau.

CAPITOLUL XI

EXPERIMENTUL DE LA CHORRERA

În care experimentul este încercat, iar frații McKenna sunt înnebuniți de urmările neașteptate ale acestuia.

NOAPTEA DE 4 MARTIE a fost absolut neagră. Apăruse un banc de nori de joasă altitudine, înăbușind mica lume din La Chorrera și învăluind-o într-un bol de întuneric catifelat atotcuprinzător. În urma furtunii, am refăcut focul și am fiert câțiva litri de apă din infuzia noastră de *Banisteriopsis caapi*, astfel încât aceasta era mult mai puternică decât fusese înainte. Am adăugat apoi frunze zdrobite, pe care Dennis le adunase în acea zi lângă *chorro* și pe care le foloseam ca plante de adaos de DMT. Plantele de amestec erau cele care speram că vor furniza DMT-ul necesar pentru a provoca halucinațiile intense pentru care este renumită băutura. Am identificat provizoriu aceste plante ca fiind *Justiciapectoralis var. steno-phylla* - o plantă despre care se credea că este folosită ca amestec de *ayahuasca* în canalul de drenaj Vaupes, la nord de noi. Acum, la ani de zile după acea seară, pun la îndoială nu numai concentrația la care am preparat *Banisteriopsis*, ci și identificarea noastră a plantei de amestec.

Nu există nici o îndoială că a existat o cantitate considerabilă de alcaloid de **harmină** în infuzie, dar, după cum am aflat mai târziu, nu atât de mult cât este necesar pentru a provoca o intoxicație fără echivoc. Alcaloizii de **harmină** prezenți au fost, în opinia mea, potențați de **psilocibina** care se acumulase în sistemele noastre, sau mai degrabă efectul de inhibare a MAO al acestor *beta-carboline* a făcut ca **psilocibina** reziduală să apară în conștiință ca o experiență halucinogenă profundă.

În timp ce eu terminam fierberea, Ev și Dennis s-au dus în hamacele lor și s-au întins pentru a aștepta finalizarea pregătirilor. Am râs împreună și am vorbit încet. Totuși, în ciuda acestui fapt, exista un curent de tensiune subtil, pe măsură ce ne apropiam de experimentul în care ne investisem atâta energie. Pe măsură ce ne apropiam de momentul critic, Ev și Dennis au devenit inexplicabil de neîndemânatici și păreau să se descurce greu cu trupurile lor; asta i-a trimis în hamacuri. Eu păream neafectat și am putut să mă ocup de tot ce avea nevoie de atenție. Întins în hamac, Dennis a mâncat două ciuperci pentru a lansa începutul experimentului; Ev și eu am făcut la fel.

Micuța noastră colibă de paie pe piciorușele sale de lemn părea, în lumina pâlpâitoare a focului, o mică navă spațială aruncată în jungla urlătoare a unei lumi extraterestre. Ne-am simțit cu toții ca și cum ne apropiam de o viteză hiperspațială. Aveam senzația că se acumulează energii imense. Efectul era întărit de hamacele atârnate ca niște praștii de accelerare gata să primească echipajul unei nave spațiale. Dennis stătea întins în hamac, aproape incapabil să țină un creion în mână, dar scria cu furie, în termeni operaționali și strânși, despre experimentul care urma să aibă loc:

Ciuperca se metabolizează în prezent în corpurile noastre; aceasta a fost identificată pe șablonul ***triptaminei*** *din ciuperca vie și a fost sensibilizată pentru condensarea moleculei de* ***harmină-psilocibină-ADN****. Când* ***ayahuasca*** *este ingerată, analogul de* ***harmină*** *va începe să se*

*metabolizeze în organism. ESR-ul circuitului presensibilizat de **psilocibină** va anula imediat ESR-ul **harminei** și va face ca aceasta să se lege superconductiv de complexul ADN-ARN atât în corpul nostru, cât și în ciupercă, simultan, într-o dimensiune superioară. Legătura încheiată, banca de memorie și unitatea de acționare **harmină-ADN** se va condensa în circuitul de **psilocibină** încărcat și în așteptare din ciupercă. Vom vedea această condensare, deoarece ea va apărea în ciupercă în același moment în care legătura este finalizată într-o dimensiune superioară*.

Nu aveam nicio idee despre ce însemna sau la ce ducea totul. Am luat atitudinea că trebuie pur și simplu să fiu un bun martor. Cu siguranță că nu se va întâmpla absolut nimic, sau că se pregătea ceva minunat.

Dennis mi-a explicat că nu se putea deplasa foarte bine din cauza a ceva ce avea legătură cu mersul înapoi al timpului. Constrângerile din ce în ce mai mari asupra setului de viitoare posibile îl făcuseră aproape imobil; doar mintea, planificând și calculând, era liberă.

Am terminat de fiert *ayahuasca*. Am măcinat plantele de adaos și le-am adăugat la infuzia care se răcea. Am mutat *ayahuasca* în colibă, apoi ciuperca. Cu aceste lucruri la locul lor, eram gata să începem.

Dennis a început să ne povestească numărătoarea inversă către un Omega pe care niciunul dintre noi nu-l putea înțelege cu adevărat; eram complet transformați de așteptarea că am putea fi martorii izbucnirii mileniului. El a spus că timpul părea să încetinească pe măsură ce ne apropiam de acest punct. Înainte de asta, nu mai luasem halucinogene de câteva zile, așa că efectele pe care le simțeam nu proveneau din această sursă. Se întâmpla altceva. Ca dovadă a acestei afirmații uimitoare, ne-a atras atenția asupra lumânării pe care o așezasem pe un mic raft care ieșea din peretele colibei. Nesupravegheată, ușoara ei înclinare se exagerase încet-încet, astfel încât acum atârna într-un unghi nebunesc, sfidând gravitația, deoarece, spunea el, timpul trecea atât de încet încât nu puteam vedea că era de fapt în stare să cadă.

M-am apropiat de această apariție și m-am aplecat spre flacără. Focul părea nemișcat, absolut înghețat. Mintea mea a zburat înapoi la momentul de deasupra râului, când și el părea liniștit pentru totdeauna. Flacăra era stranie. Oricât de adânc aș fi vrut să privesc în ea, nu puteam vedea nicio mișcare de particule sau de gaz. Păream să am libertatea mea obișnuită de mișcare, dar lumea din jurul meu se oprea în mod cristalin și straniu.

Dennis a fost cel care a vorbit în cele din urmă:

"*O serie de niveluri energetice discrete trebuie să fie depășite pentru a lega acest lucru. Este în parte mitologie, în parte psihologie, în parte fizică aplicată. Cine știe? Vom face trei încercări înainte de a ieși din modul experimental*."

Am băut cu toții *ayahuasca*. Gustul a fost ascuțit și astringent, ca un sos de piele și cârtiță, dar a dispărut rapid, pe măsură ce lichidul se agita prin intestinele noastre. Dennis a mai luat doar o singură ciupercă pentru a-l ajuta să audă tonul. Întunericul de afară era total și nu aveam niciun ceas; părea că trecuseră ore de când Dave și Vanessa ne părăsiseră. Totul era în sfârșit pregătit: ciuperca vie, preparatul de **harmină** și un amestec de **harmină** pentru fumat, "*pentru orice eventualitate*". După ce am băut fiecare câte o jumătate de cană de infuzie de *ayahuasca*, ne-am așezat să așteptăm.

În ultimele câteva zile, Dennis auzise tonul ESR pe care îl considera *sine qua non* a ceea ce încercam să facem. După aproximativ cincisprezece minute, a anunțat că îl auzea mai clar și că prindea putere. Se simțea pregătit să încerce experimentul în orice moment, a spus el.

Am convenit ca, de fiecare dată, în timpul producerii sunetului, să stingem lumânarea, pentru ca mintea noastră să nu fie împovărată de vederea oricăror distorsiuni faciale induse de **triptamina** pe care le-ar putea provoca țipătul ciudat. Cu ani în urmă, în timpul episoadelor de vârf de DMT din vechea noastră gașcă de la Berkeley, fusesem martori la spasme ale musculaturii faciale care erau de-a dreptul înfiorătoare, invocând entitățile budismului Tantric - ochii bulbucați, limba imposibil de lungă și rostogolită, chestii de genul acesta.

Dennis s-a așezat apoi în hamac. Am stins lumânarea, iar el a scos primul său urlet de **hipercarbohidratare**. A fost mecanic și puternic, ca un răcnet de taur, și s-a terminat cu un spasm convulsiv care i-a străbătut tot corpul și l-a aruncat din hamac și a căzut pe podea.

Am aprins din nou lumânarea doar suficient de mult timp pentru a stabili că toată lumea dorea să continue și am convenit ca următoarea încercare a lui Dennis să fie făcută din poziția șezând pe podeaua colibei. Acest lucru a fost făcut. Din nou a urmat un *urlet* lung și zbârnâitor, ciudat și neașteptat de mecanic de fiecare dată când se auzea.

Am sugerat o pauză înainte de a treia încercare, dar Dennis era destul de agitat și dornic să "*ducă la capăt*", după cum a spus. Ne-am așezat pentru al treilea strigăt, iar când a venit a fost la fel ca celelalte, dar a durat mult mai mult și a devenit mult mai tare. Ca o sirenă electrică care urla peste noaptea liniștită, în junglă, a continuat la nesfârșit, iar când, în cele din urmă, s-a stins, și asta a fost ca stingerea unei sirene. Apoi, în întunericul absolut al colibei noastre amazoniene, s-a făcut liniște, liniștea tranziției de la o lume la alta; liniștea decalajului Ginnunga*, acea ezitare crucială și zâmbitoare dintre o epocă a lumii și următoarea din mitologia nordică.

În acel interval s-a auzit sunetul cocoșului care cânta la misiune. De trei ori a venit chemarea lui, clară, dar din depărtare, părând să ne confirme ca pe niște actori pe o scenă, parte a unui artificiu dramatic. Dennis spusese că, dacă experimentul ar fi reușit, ciuperca ar fi fost ștearsă. Fenomenele de temperatură scăzută ar fi explodat materialul celular și ceea ce ar fi rămas ar fi fost o undă staționară, un inel violet de lumină de mărimea capacului ciupercii. Acesta ar fi modul de menținere a lentilei, sau a pietrei filozofale, sau orice ar fi fost. Apoi, cineva ar prelua comanda - al cărui ADN ar fi, el ar fi. Ar fi ca și cum cineva ar fi dat naștere propriului suflet, propriului ADN exteriorizat ca un fel de fluid viu făcut din limbaj. Ar fi o minte care ar putea fi văzută și ținută în mână. Indestructibilă. Ar fi un univers în miniatură, o monadă, o parte a spațiului și timpului care, în mod magic, are condensat în ea tot spațiul și timpul, inclusiv propria minte, o hartă a cosmosului atât de reală încât este cumva cosmosul, acesta era iepurele pe care spera să-l scoată din pălărie în acea dimineață.

Dennis s-a aplecat spre ciuperca încă întreagă care stătea pe suprafața de experiment ridicată.

"*Privește*!"

În timp ce îi urmăream privirea, el a ridicat brațul și peste pălăria expandată cu volane a ciupercii a căzut umbra hainei sale. În mod clar, dar numai pentru o clipă, când umbra a secționat în două capacul strălucitor al ciupercii, am văzut nu o ciupercă matură, ci o planetă, pământul, strălucitor și viu, albastru și cafeniu și alb orbitor.

"*Este lumea noastră*." Vocea lui Dennis era plină de emoții insondabile. Nu am putut decât să dau din cap. Nu înțelegeam, dar o vedeam clar, deși viziunea mea era doar un lucru de moment.

"*Am reușit.*" a proclamat Dennis.

"*Nu înțeleg*", și nici eu nu am înțeles.

"*Să mergem spre pășune. Trebuie să mă gândesc*."

Ev era epuizată de activitățile din timpul nopții și probabil că se bucura că am lăsat-o în cabană, iar zorii care se apropiau promiteau o nouă zi. În timp ce ne lăsam jos pe scara de bușteni până la sol, am fost impresionat de scena de confuzie totală pe care activitățile noastre o lăsaseră în urmă în ultimele ore frenetice de preparare a berii. Focul nostru uriaș era acum doar cenușă albă. Deșeurile de la prepararea *ayahuasca* erau îngrămădite lângă el, arătând ca un morman de alge marine eșuate. Totul era împrăștiat peste tot. Am trecut prin toate acestea, scuturându-ne rigiditatea din corpuri și oprindu-ne la micul pârâu care traversa poteca pentru a ne stropi cu apă pe față.

Nu am vorbit. Dennis a fost cel care a rupt tăcerea.

"*Vă întrebați dacă am reușit?*".

"*Da. Ce s-a întâmplat? Ești pe urmele acestui efect, deci ce se întâmplă?*".

---

* În mitologia nordică, Ginnungagap (vechea norvegiană: „prăpastie deschisă”, „vid care cască”) este vidul primordial, magic, menționat în trei poeme din Edda Poetică și în Gylfaginning, textul eddaic care consemnează cosmogonia nordică.

"*Ei bine, nu sunt sigur cum, dar știu că am reușit. Lăsați-mă să încerc să înțeleg acest lucru.*"

Deși ciupercile și *ayahuasca* din noaptea precedentă păreau să-și fi pierdut efectul, mintea mea era plină de întrebări. În timp ce mergeam, Dennis făcea comentarii ocazionale care erau, izbucneau în mine, răspunsuri la lucruri la care mă gândeam, dar pe care nu le articulam. M-am oprit din drum. Mi-am format clar o întrebare în minte. Dennis, cu capul aplecat lângă mine, a început să răspundă fără să aștepte ca eu să-mi spun gândul cu voce tare. Am rămas uimit. Oare asta era atunci? am întrebat eu. Dobândise cumva puteri telepatice? Nu, mi-a răspuns el, era mai mult decât atât.

Potrivit lui Dennis, legarea **harminei** în ADN-ul său îi dăduse acces imediat la un fond imens de informații stocate cibernetic. Iar aceste informații erau disponibile în mod gratuit pentru oricine din lume care își privea mintea și își prefața întrebarea cu cuvântul "Dennis". Absurditatea celei de-a doua jumătăți a acestei propoziții mi s-a părut cu totul prea mare. Dar, firește, la insistențele lui, am făcut testul. Am luat o mică plantă care creștea la picioarele mele, am închis ochii și am întrebat:

"*Dennis, cum se numește această plantă?*"

Imediat și fără niciun efort din partea mea, de care să fiu conștient, mi-a venit în minte un nume științific, acum uitat. Am încercat din nou același lucru cu o altă plantă și, spre uimirea mea, am primit un răspuns diferit. Experimentul părea să asigure că ceva dădea răspunsuri în capul meu, dar nu puteam spune dacă erau corecte sau nu. Eram zdruncinat. Când am părăsit cabana, eram sigur că eșuasem și că trebuia să discutăm despre revizuirea abordării noastre. Eram chiar ușurat, deoarece natura obsesivă a lucrurilor fusese o presiune. Dar acum, pe măsură ce mergeam și auzeam o voce în capul meu care răspundea, oricât de aiurea sau inexact, la orice întrebare care i se adresa, eram mai puțin sigur.

Dennis era ciudat de preocupat, însă m-a asigurat că efortul său reușise și că în întreaga lume valul de **hipercarbohidratare** se abătea asupra rasei umane, eliminând distincția dintre individ și comunitate, pe măsură ce toată lumea se descoperea împingându-se spontan într-un ocean telepatic al cărui nume era cel al descoperitorului său: Dennis McKenna.

În timp ce îmi priveam mintea și îl ascultam pe fratele meu delirând, am început să realizez că experimentul declanșase într-adevăr un fel de efect bizar. Mă întreb acum de ce mi-a fost atât de ușor să fac saltul de la presupunerea că aveam o experiență localizată ciudată la ideea că eram părți cheie ale unui fenomen la nivel planetar? Este o întrebare importantă, fără răspuns, care spune multe despre susceptibilitatea mea la inflație și sugestie în acel moment. Eram pur și simplu victima unei halucinații cognitive; adică, mai degrabă decât o experiență vizuală a ceva care nu este prezent de fapt, o halucinație cognitivă este o schimbare totală a celor mai înalte niveluri ale relației noastre intelectuale cu lumea. Halucinația cognitivă indusă de **psilocibină** a făcut ca imposibilul și improbabilul să pară probabil și rezonabil. Am fost inundat de extaz pe măsură ce m-a cuprins conștientizarea faptului că trecusem de punctul *omega*, că acum operam în primele momente ale mileniului. Amândoi am simțit cum ne creștea entuziasmul pe măsură ce eram convinși că, într-un fel, lumea era acum radical, fundamental diferită.

"*Deci asta trebuie să fie*", a spus Dennis. "*Nu am condensat piatra în spațiul vizibil, dar am generat-o în capetele noastre. Ea nu apare imediat ca un vehicul vizibil, ci mai întâi ca o învățătură - învățătura pe care o auzim în capul nostru chiar acum. Mai târziu, cuvintele se vor face trup*".

Nu puteam decât să mă uit la fratele meu. Cine era el și cum de era în stare să știe și să facă aceste lucruri? Nu puteam decât să mă întreb.

"*Acum, mama și, probabil, o mulțime de oameni morți vor apărea în curând. Jung va veni fără îndoială și, pe Dumnezeu, vreau să aud ce are de spus*."

Dennis, spunând asta, s-a uitat peste umărul meu ca și cum și-ar fi întors gâtul pentru a vedea cine se apropia de coliba noastră suspendată în hamac. "*E Nabokov, Sunny Jim, băiatul ăla simpatic al lui Joyce, sau e vorba de enervantul ăla de Nick Cusa?*".

Ne-am îmbrățișat, râzând. Mă simțeam ca și cum aș fi fost condus ca un copil mic. Fără nici un motiv, încetasem să mai pun întrebări; mai degrabă, simțeam nevoia să văd alți oameni și să simt cum se cufundă în cerul nou și pământul nou. Dennis a fost de acord ca eu să mă duc la râu, să-i iau pe Dave și Vanessa și să mă întorc cu ei în pădure. Dennis urma să se întoarcă în tabără și să-i explice lui Ev ce se întâmpla.

În timp ce porneam spre râu, mi se părea că sunt aproape fără greutate. M-am simțit renăscut, plin de energie și plin de sănătate și vitalitate. Într-o perioadă de câteva minute, trecusem de la sceptic obosit și nemulțumit la credincios extaziat. Privind în urmă, cred că, pentru mine, acesta a fost momentul critic. De ce nu l-am interogat mai atent pe Dennis? Eram cumva autohipnotizat? Oare cadrul necunoscut, dieta restrictivă, tensiunea și așteptările m-au împins într-un loc în care nu am putut rezista participării în lumea ideilor bizare ale fratelui meu? De ce am fost incapabil să-mi mențin punctul de vedere detașat și sceptic? Într-un anumit sens, această suspendare voluntară a neîncrederii este miezul problemei - și, cred eu, al multor situații de „întâlnire apropiată”.

Celălalt se joacă cu noi și se apropie de noi prin intermediul imaginației, iar apoi se ajunge la un punct critic. Pentru a depăși acest punct de cotitură este necesară abandonarea vechilor și înrădăcinatelor obiceiuri de gândire și de vedere. În acel moment, lumea se întoarce leneș pe dos și ceea ce era ascuns este dezvăluit: o modalitate magică, un peisaj mental diferit de cel pe care l-a cunoscut vreodată, iar peisajul devine real. Acesta este tărâmul râsului cosmic. OZN-urile, spiridușii și panteonii abundenți ai tuturor religiilor sunt locuitorii acestui peisaj anterior invizibil. Se ajunge până la continentele și oceanele imaginației, lumi capabile să susțină pe oricine vrea doar să se joace, iar apoi se lasă jocul să se adâncească și să se adâncească până când devine o realitate pe care puțini ar îndrăzni să o abordeze.

În timp ce mă plimbam în acea dimineață perfectă, nu-mi veneau gânduri atât de liniștitor de obiective. În schimb, am presupus că trupul meu își metaboliza drumul spre trupul de înviere, "*sufletul făcut vizibil*" al hermeneuticii creștine, pe care ne așteptam să fie parte a succesului experimentului nostru. Nu știam ce se întâmpla în lume sau în depărtări, dar știam că, din momentul în care Dennis declarase experimentul încheiat, simțisem cum un val de energie și de înțelegere în expansiune și în continuă creștere se desfășura prin ființa mea. În timp ce mergeam, m-a cuprins ceea ce părea a fi o realizare profundă. În mintea mea a înflorit înțelegerea faptului că suntem cu toții ființe iluminate și că doar incapacitatea noastră de a ne vedea și de a ne simți pe noi înșine și pe ceilalți așa cum suntem cu adevărat ne împiedică să ne eliberăm de vinovăție și să ne experimentăm ca fiind cu adevărat iluminați. Nu am fost niciodată un iepuraș al fericirii psihedelice, totuși, acolo eram suspendat undeva între clișeu și arhetip.

Mă simțeam beatificat, dar nu-mi venea să cred ce părea să se întâmple. Drumul până la casa lui Dave și a Vanessei a durat cam zece sau cincisprezece minute. Acum era în jur de 7:00 A.M. Soarele era bine sus pe cer și era o zi frumoasă. În timp ce traversam pășunea, mă opream și spuneam: "*Dennis*", iar răspunsul era instantaneu, exact ca la un gând. M-a derutat. Am continuat să mă opresc și să pun întrebări. M-am așezat pe iarbă. "*Este în regulă? Ce se întâmplă? Nu știu. Este în siguranță? Nu pot să înțeleg ce înseamnă asta*."

Am mers mai departe spre râu. În timp ce mergeam, am făcut câteva experimente. Am spus "*Terence. Terence*." Era ca și cum aș fi vorbit cu mine însumi. Apoi am spus "*Dennis*", iar chestia a fost imediat acolo, gata să facă afaceri. Apoi am spus "*McKenna, McKenna*," și era tot acolo. Mi-am dat seama că nu puteam ajunge la el cu numele meu, dar puteam ajunge la el cu numele de familie. M-am simțit în același timp luminat și nedumerit, nu puteam înțelege ce se întâmpla. Mă gândeam la acest gen de lucruri când am ajuns la casa de pe malul râului a Vanessei și a lui Dave. Ei încă dormeau în hamacele lor, dar în jurul ușii se înghesuiau, chiar și la această oră matinală, un grup de copii Witoto cu ochii mari. În timp ce îmi făceam loc printre ei, privirea mi-a căzut pe fiecare și m-am gândit: "*Sunteți iluminați, și voi... și voi...* "

Sosirea mea a fost primul eveniment al zilei pentru Dave și Vanessa. Le-am spus că reușisem și că rodul succesului nostru nu era un hiper-obiect condensat, ci o învățătură. I-am rugat să se îmbrace și să vină cu mine. În timp ce-și strângeau hamacele, mi-au spus că, în cea mai întunecată parte a nopții, Dave se trezise isteric, într-o stare care nu se deosebea de cea indusă în el de furtuna electrică din seara precedentă. Fuseseră foarte agitați și nu puteau atribui acest lucru decât la ceea ce făcusem noi.

Eram interesat de toate acestea, dar mi se părea că le aud ca de la mare distanță. Am vrut să mă întorc în pădure și să văd ce se va întâmpla acolo. În mintea mea îmi aminteam ceva ce Dennis spusese cu câteva minute înainte pe pășune. Spusese că demarcația dintre zi și noapte, linia zorilor, făcea acum o măturare de douăzeci și patru de ore în jurul lumii, o măturare care a început în momentul în care s-a terminat experimentul de la La Chorrera. În întreaga lume, traficul și fabricile se opriseră. Oamenii ieșeau din casele și școlile lor pentru a privi cerul, realizând că cineva, undeva, reușise să pătrundă, că nu era o zi ca oricare alta. Dave și Vanessa m-au urmat înapoi în pădure. Glezna Vanessei nu se îmbunătățise prea mult peste noapte și au mârâit o bună parte din drum.

După ce am trecut puțin peste locul în care eu și Dennis ne despărțisem, am dat peste ceva care nu se putea încadra în niciun set de așteptări. Era vorba de **ruana** (haina) lui Dennis, o pătură scurtă purtată de țăranii sud-americani, și de cămașa lui aruncată în mijlocul potecii. A urmat o pereche de pantaloni și apoi, mai departe, două șosete de trening. Și, deși aveam să aflu acest lucru abia mai târziu, ochelarii și cizmele îi fuseseră, de asemenea, aruncate. Am urmărit această dâră de haine aruncate înapoi la cabana din pădure. Acolo i-am găsit pe Ev și Dennis, amândoi dezbrăcați și stând pe podeaua cabanei, discutând și făcând meditația "*întreabă-l pe Dennis*".

Cu instrucțiunea că nu puteai primi o inițiere adecvată decât dacă erai dezbrăcat, Dennis a insistat să ne dezbrăcăm. Vanessa s-a dezbrăcat, iar eu și Dave am urmat-o. Chiar și scepticismul lor părea să fi fost dat la o parte. Prezența ciupercii era palpabilă și părea că ne spune: "*Dezbrăcați-vă. Aruncați totul la gunoi. Totul se rupe. Toate obiectele nu vă sunt de folos acum. Aruncați totul. Nu mai ai nevoie de ele*".

Ne-am privit cu toții, cu părul pubian lucios și organele genitale secrete care acum străluceau în lumina soarelui. Am rulat un **joint** și ne-am așezat în cerc și am fumat. Le-am spus lui Dave și Vanessei despre învățătură și au încercat-o - cu diferite grade de succes. Dave părea să creadă că a funcționat, Vanessa, sceptică, nu era atât de sigură. Nu am fost surprins de acest rezultat, deoarece o voce în cap este un lucru foarte alunecos și subiectiv. Dacă cineva o are, nu există niciun dubiu; dacă nu o are, pare o chestiune foarte tulbure.

Toată lumea a fost foarte amabilă, cu excepția lui Dennis, care manifesta o tendință de a trece cu vederea comentariile celorlalți, ca și cum aceștia nu ar fi fost prezenți. Părea că se află pe o altă linie temporală decât noi ceilalți, deoarece părea într-adevăr incapabil să-și dea seama când vorbește altcineva.

Ne-am gândit că era logic să ne dezlegăm hamacele din casă, să le luăm pe ele și nimic altceva și să mergem goi în junglă. Am lega hamacele de un copac și ne-am urca în el. Apoi am explora modul, pentru că era clar că puteai face mai mult decât să pui întrebări. Ușa stătea deschisă. Doar experimentul ar fi arătat ce se putea face. După ce ne-am deplasat, am întrebat lucrul din capul meu ce ar trebui făcut și am primit instrucțiuni că ar trebui să ne vizualizăm viața începând din prezent, apoi să ne deplasăm înapoi prin întreaga noastră viață, întâlnindu-ne și îndreptând lucrurile cu fiecare creatură sensibilă căreia i-am greșit vreodată. Când am fi ajuns la finalul acestui proces, ne-am fi părăsit trupurile și am fi intrat cumva în dimensiunea libertății absolute, care acum părea atât de aproape. Am conceput acest lucru ca și cum ar fi fost o derulare rapidă a înregistrării activității karmice. Odată ce karma cuiva ar fi fost derulată, o stare de inocență originară ar fi înflorit în mod natural.

Întinși în hamacele noastre, ne-am propus să medităm pentru a ajunge în hiperspațiu. În ochii minții mele, mă vedeam la La Chorrera și apoi coborând pe poteca spre El Encanto, urcând pe râu până la Leguizamo și înapoi la Bogota, înapoi în Canada. În fiecare punct m-aș fi întâlnit cu oamenii cu care mi-am trăit viața și aș fi spus: "*Am reușit! Îmi pare rău. Sper că nu v-am jignit prea mult în 3-D. Acum totul s-a terminat. Pur și simplu s-a terminat*."

Puteam să văd oameni. Imediat, am întins mâna către toți. "*Suntem pe Amazon*", le-am explicat fiecăruia. "*Și acum ne întoarcem acasă. Sau undeva*." Viziunea avea o calitate cu totul bizară și reală. Lacrimile mi-au izvorât în spatele pleoapelor închise. A fost foarte ciudat.

Vocea profesorului mi-a vorbit în minte. "*Ai găsit-o. Asta este. Totul s-a terminat acum. Nu mai există nimic. În câteva ore, suprastructura civilizației umane, legate de pământ, se va prăbuși, iar specia voastră va pleca. Mai întâi veți merge pe Jupiter și apoi pe Alfa în Săgetător. O zi de mare aventură răsare, în sfârșit, pentru ființele umane*."

La început, imaginile păreau să se adâncească și să devină mai intense, dar după o oră a fost clar că de fapt se estompau. Unul câte unul ne-am scos din stupoarea pe care ne-o induseseră căldura dimineții și faptul că ne aflam în hamacuri. Am început să vorbim și să vorbim, să analizăm și să analizăm. Dennis părea să fie cel mai mult în largul lui. Dave și Vanessa erau nesiguri că se întâmplase "*cu adevărat*" ceva. Ev era distantă, iar eu mă simțeam definitiv drogat și cufundat în percepția suprarealistă care îmi aparținea încă de la deschiderea haotică a zilei.

Apoi mi-am dat seama că ceva nu era în regulă. Preocuparea depășea realitatea, așa cum se întâmplă întotdeauna. Pentru toți ceilalți, nu se întâmplase nimic. În timp ce vorbeam, a reieșit că nimeni nu-l putea auzi pe Dennis în mintea lor, în afară de mine. Și, de fapt, cu toții se întrebau ce se întâmplă, devenind tot mai alarmați pe măsură ce nu puteau să nu tragă concluzia că îmi pierdusem mințile. Intram în ceea ce am ajuns mai târziu să consider că era următoarea fază, care era o perioadă de concesiune pentru toți. Dennis era cu siguranță dezlipit de realitate. Vorbeam cu el și nu-și dădea seama că i se vorbea. A pătruns în conversații pentru că nu știa că vorbește altcineva. Pe măsură ce prăpastia dintre percepțiile noastre devenea evidentă, am simțit cu toții nevoia de a reveni la normalitate, de a atinge lucrurile de bază; a fost sugerată o vizită la dușul în aer liber al preotului și am profitat de ea, întrucât eram cu toții murdari și acoperiți de murdăria produsă de îngrijirea focului din timpul nopții.

Ne-am adunat hainele împrăștiate. În timpul acestui efort, am descoperit că Dennis își aruncase ochelarii împreună cu cizmele și cu tot restul. Dezorientați și descumpăniți, am refăcut drumul spre misiune, căutând fără succes perechea de ochelari pierdută.

Un grup de Witoto ne-a privit în timp ce treceam pe lângă noi și apoi a râs cu poftă. "*Ei știu. Ei știu ce s-a făcut*", m-a asigurat vocea din capul meu. Cu siguranță că radiau și chicoteau despre ceva. Am continuat să mergem spre misiune și spre dușul ei în lumina soarelui.

Dennis nu se mai oprea din vorbit și nu se mai putea comunica cu el. Consensul celorlalți era că aveam o criză pe cap, dar nu scăpase încă de sub control. Am fost de acord cu ei că *ayahuasca* era foarte ciudată și credeau că trecerea câtorva ore va netezi totul. Concluzia mea a fost că se întâmplase ceva real și neanticipat, că Dennis făcuse ceva și că un fel de efect farmacologic ciudat fusese manipulat fără să vrea. Dar efectul se comportase doar în parte așa cum ne așteptasem, așa că am fost aruncați nu se știe unde. Eram calm și puteam cel puțin să particip la situația socială. Deși eram cuprins de emoții care îmi făceau să îmi curgă lacrimi de bucurie pe față, nu eram rupt de realitate.

"*Vom aștepta până mâine. Dennis va coborî*", am încercat să îi liniștesc pe restul grupului.

Toată lumea părea să își găsească drumul înapoi la echilibrul psihic normal, cu excepția mea și a lui Dennis. În timp ce eu eram împovărat de percepții ciudate, dar minunat de extinse, ideile lui rătăcitoare și privirea sălbatică indicau faptul că avea reale dificultăți în a-și pune picioarele pe pământ. După dușul nostru, pe drumul de întoarcere spre pădure, i-am menționat toate aceste lucruri, dar, acționând la fel de șiret ca Hamlet în nebunia sa, mi-a răspuns în ghicitori și cu mimica rudelor moarte. Nu am reușit să scot nimic de la el; am continuat să presupun că o noapte de somn îl va îndrepta. Când ne-am întors în tabără, am insistat să se întindă, ceea ce a și făcut.

"*Acum putem convoca conferința de presă?*", a întrebat el din hamac, în timp ce noi, ceilalți, ne mișcam încercând să restabilim ordinea.

CAPITOLUL DOISPREZECE

ÎN VORTEX

În care descoperim că Universul este mai ciudat decât putem presupune, Dennis face o călătorie șamanică, iar grupul nostru este polarizat și divizat.

Pentru a o scuti pe VANESSA de drumul înapoi la râu, am decis ca ea și Dave să rămână peste noapte la cabana noastră. Cele două hamace ale lor au fost agățate lângă cele trei ale noastre. Era aglomerat, dar am cinat bine în acea seară și, cu excepția comentariilor ocazionale oblice sau de neînțeles ale lui Dennis, suprafața lucrurilor părea să fi fost restabilită. Glezna Vanessei a rămas în continuare în stare proastă și multă atenție a fost îndreptată spre această dificultate, poate datorită naturii sale palpabile în contrast cu majoritatea lucrurilor care se întâmplau. Încă mă simțeam complet schimbat și făcut nou, atât îndepărtat de toată lumea, cât și mulțumit să las evenimentele să se desfășoare așa cum aveau să se desfășoare. Am fost asigurat de noul lucru din interiorul meu că, oricât de ciudat ar fi apărut lucrurile, totul era foarte, foarte bine.

Ultimul delir al acestei zile lungi și uimitoare a venit după cină, la lumina focului. Din hamacul său, Dennis a rupt tăcerea pentru a explica faptul că în această noapte, în visele noastre, vom învăța o serie de lucruri care se vor încheia cu ruperea legăturii cu trupurile noastre cu mult înainte de dimineață. Ne vom reuni din nou în corpurile noastre perfecționate, virtuale, pe puntea unei nave spațiale care se afla pe o orbită geosincronă la douăzeci și două de mii de mile deasupra bazinului Amazonului.

Aceasta a fost a doua profeție autolimitatoare care a fost făcută de la experiment, prima fiind efortul din acea dimineață de a medita înapoi la propria naștere. Privind retrospectiv, văd acum că această "*isterie escatologică*" a fost unul dintre principalele moduri în care gândirea mea părea radical diferită. În săptămânile și anii care au urmat, aveau să apară multe alte profeții de acest gen, multe scenarii despre posibilul mod în care lumea ar putea suferi o transformare eshatologică finală, totală și completă. Asemenea profeților din *Vechiul Testament* sau alchimiștilor elenistici, simțeam că eram prinși într-o dramă cosmică a căderii și răscumpărării.

Patru zile de la experiment, cinci, șapte, zece, șaisprezece, douăzeci și unu, patruzeci, șaizeci și patru - toate au fost momente așteptate cu speranță și cu suspendarea voită a neîncrederii și toate au venit și au trecut, *eschaton*-ul fiind încă atotcuprinzător, dar încă foarte evaziv. Ideea unui vehicul cu lentilă care să se deplaseze prin dimensiuni, odată articulată, nu a fost niciodată departe. A bântuit fantezia mea și a lui Dennis și a mea, speranțele noastre secrete și visele noastre nocturne. Declarația lui Dennis despre nava stelară care îl aștepta a fost, de asemenea, prima apariție a imaginii OZN în gândirea sa de la experiment, o temă care avea să fie articulată în mii de feluri în zilele care au urmat. Ecuația *lapis = sine = OZN* a fost ipoteza de funcționare a lungului voiaj al lui Dennis de autodescoperire și întoarcere. Cu aceste imagini ale morții în somn și ale renașterii în interiorul unei nave stelare răsunând în minte, ne-am culcat, complet epuizați.

Subliniez că baraca era aglomerată, cu hamacele înșirate de fiecare grindă disponibilă. Era dificil să te miști fără să-ți împingi vecinii prin tragerea și răsucirea numeroaselor frânghii. Cred că ne-am retras în jurul orei zece. Am dormit profund până cândva, multe ore mai târziu, ceea ce am considerat că a fost după ora două sau cam așa ceva. M-am ridicat pentru a lua tradiționala pișcătură de la miezul nopții pe care utilizarea laptelui condensat o induce exploratorilor. Așezat în hamac, m-am chinuit să găsesc chibrituri și am aprins o lumânare. În noaptea tăcută am auzit intonarea propriei mele exclamații de uimire. O coroană de lumină intensă, cu trei straturi, strălucea de la flacăra lumânării pe o distanță de aproximativ un metru și jumătate. Un albastru profund, irizat, alterna cu un portocaliu la fel de pur. Mi-am amintit imediat de aura de lumină care înconjoară trupul lui Hristos înviat în tabloul lui Matthias Grunewald. Am înțeles că Grunewald trebuie să fi văzut același lucru pe care îl vedeam eu acum și că l-a încorporat mai târziu în "*învierea*" sa.

În același timp, ca și cum aș fi avut un gând și mai profund, am "înțeles" cumva intuitiv că distorsiunea sau polarizarea luminii flăcării era un efect cauzat de distorsiunea spațiului-timp psihic indusă de experimentul nostru și de prezența în apropiere, omniprezentă, a *lapisului*. Acest gând a fost urmat de un altul: Poate că distanța temporală și spațială față de **piatră** ar putea fi măsurată prin intensitatea culorilor din aura de lumină din jurul unei simple lumânări. Distorsiunea luminii de la o lumânare ar putea acționa ca un detector al *pietrei filozofale*. Mi-am amintit de Diogene care prospecta binele cu o lanternă. Oare asta făcea el? M-am gândit la fraza: "*Este mai bine să aprinzi o lumânare decât să blestemi întunericul*" și am râs.

Am trezit-o pe Ev și ea a confirmat somnoroasă culorile din jurul lumânării, dar nu i-a comunicat nimic din ceea ce mi-a comunicat mie. S-a rostogolit, iar când m-am întors de la ieșirea afară, sforăia încet. Când m-am urcat înapoi în hamac, am numărat capetele și am observat că toată lumea era prezentă și dormea. Am stat treaz mult timp, gândindu-mă. Totul părea liniștit.

Pe măsură ce micul dejun se desfășura în dimineața următoare, pe 6 martie, a devenit clar că somnul liniștit pe care mi-l imaginasem că îl împărtășisem cu toții nu fusese deloc așa. De la Dennis, încă dezorganizat, dar expansiv, au apărut comentarii că avusese, sau își imaginase că avusese, o noapte foarte activă. La o interogare atentă, a reieșit că era complet convins că, la un moment dat, în timpul nopții, se trezise și se îmbrăcase și apoi avusese o serie de aventuri nocturne. Acestea presupuneau să meargă singur în întuneric până la imensitatea tunătoare a *chorro*-ului aflat la peste o milă distanță, apoi să se întoarcă pentru a se cățăra și a petrece ceva timp într-un copac mare de lângă marginea misiunii, apoi să se întoarcă pe pășune și să se întoarcă în hamacul său, înșirat printre toți ceilalți. Gândul că se plimba în timpul nopții pe acele poteci, fără ochelari, intrând și ieșind din extaz șamanic, poate urlând și comportându-se în alt mod paleolitic, era prea mult pentru mine. Era o breșă în răcoarea colectivă. Chiar dacă eram 90 la sută sigur că nu se întâmplase niciodată cu adevărat, eram hotărât să elimin orice posibilitate de astfel de divagații în viitor.

Povestea lui Dennis a fost descrierea clasică a unei călătorii șamanice nocturne. El a spus că a mers la *chorro* și a meditat în cimitirul misiunii pe care îl vizitasem înainte. Începuse să se întoarcă în tabără când s-a confruntat cu un copac Inga deosebit de mare, aproape de locul unde poteca ocolea marginea misiunii. Din impuls, se urcase pe el, conștient fiind că urcarea copacului lumii este motivul central al călătoriei șamanice siberiene. În timp ce urca în copac, simțea polaritățile tremurânde ale multor arhetipuri, iar când a ajuns în punctul cel mai înalt al ascensiunii

sale, ceva ce el numea "vortex" s-a deschis în fața lui - o ușă enormă și turbionară în timp. Putea vedea megaliții ciclopici de la Stonehenge și, dincolo de ei, rotindu-se cu o viteză diferită și pe un plan mai înalt, conturul piramidelor, strălucitoare și cu fațete de marmură cum nu au mai fost de pe vremea Egiptului faraonic. Și încă și mai departe, în gura turbulentă a *vortexului*, a văzut mistere care erau vechi cu mult înainte de apariția omului - forme arhetipale titanice din lumi neimaginate de noi, mașinării arcane ale agențiilor simțitoare care au străbătut această parte a galaxiei când planeta noastră era tânără și suprafața ei abia se răcise. Această mașinărie, aceste abisuri bolborosite, atinse de frigul spațiului interstelar și de timpul consumator de eoni, s-au năpustit asupra lui. A leșinat, și timpul - cine poate spune cât de mult timp - a trecut pe lângă el.

În continuare, s-a trezit pe pășune, la câteva sute de metri de *axis mundi* pe care tocmai îl descoperise. Dacă a căzut din copac, se pare că nu l-a rănit. Uimirea, exaltarea, frica și confuzia erau toate prezente în gândurile sale. Continuumul părea să se sfărâme și să se rupă în bucăți în fața ochilor săi, timpul și spațiul învârtind artefactele a douăzeci de mii de ani de eforturi umane într-un vortex de contradicții apocaliptice. În acea stare de teamă și exaltare, în profunzimea revelației destinului omenirii printre stele, Dennis s-a întors în tabăra noastră și s-a întors fără zgomot în hamacul său, sau s-a trezit acolo dintr-un vis despre același lucru.

Trecuseră 24 de ore de la tentativa de **hipercarbolizare** a ADN-ului uman. Era evident că Dennis nu ieșea din starea de excitare șamanică indusă atât de repede pe cât speram. Era o perioadă prea lungă pentru a fi considerată o reacție normală la ciuperci sau *ayahuasca*. S-au prezentat două opțiuni pentru a explica situația:

Prima a fost poziția spre care înclinau Vanessa și Dave, și spunea că tensiunea călătoriei și recenta călătorie cu *psilocibină* au contribuit la activarea unui arhetip șamanic în Dennis, care fusese latent tot timpul. Acesta era acum evident și purta un puternic potențial de transfer la care eu cedam prin faptul că nu reușeam să recunosc starea fratelui meu ca fiind o stare potențial patologică. Aceasta a fost sursa unei mari părți a diferențelor noastre de opinie cu privire la modul de a proceda.

O a doua explicație, cea spre care Ev și cu mine am înclinat, a avut o abordare biochimică mai degrabă decât psihologică. Aceasta spunea că Dennis, prin dieta sa neobișnuită de alcaloizi și prin experimentul pe care îl făcuse, inhibase un sistem enzimatic care, în mod normal, ar fi trebuit să ne întoarcă de pe culmile unei călătorii halucinogene, dar care, în acest caz, devenise cumva inoperant. Candidatul cel mai probabil ar fi sistemul *monoaminooxidazei* (sau MAO), care este responsabil pentru transformarea multor halucinogene în subproduse inoperante. Fenomenul de inhibiție ireversibilă a MAO este cunoscut ca având loc cu unele medicamente și este o condiție care are nevoie de aproape două săptămâni pentru a se corecta de la sine. Deși se știe că, de obicei, compușii din *Banisteriopsis caapi* își inversează inhibiția MAO în patru până la șase ore, după cum arată evenimentele ulterioare, această explicație a fost, fără îndoială, o parte din poveste, deoarece Dennis avea să rămână în stăpânirea delirului său șamanic timp de aproape două săptămâni.

După ani de gândire, propria mea explicație continuă să se sprijine puternic pe cea de-a doua idee pentru o explicație operațională. Nu cred că Dennis era predispus la o scufundare arhetipală. Cred că, cumva, într-un singur moment, a legat toată MAO din corpul său, iar dereglările sale s-au datorat timpului de decalaj necesar pentru a-și reconstrui nivelul de MAO după o inhibiție completă și bruscă. Cred că această epuizare bruscă a fost cauzată de experimentul său și că anularea prin rezonanță, indusă vocal, a forțelor care operează în mod normal în aceste molecule a provocat schimbări majore în chimia corpului său. Pe scurt, cred că el a indus o inhibiție ireversibilă a MAO în corpul său prin utilizarea *psilocibinei*, a vocii și a voinței sale.

Dacă acest lucru este adevărat, atunci implicațiile pentru omenire ar putea fi la fel de mari pe cât am presupus noi, în starea noastră de spirit umflată, deoarece sugerează o tehnologie farmacologică prin care omenirea ar putea explora continuumul paralel a cărui interacțiune cu propria noastră existență este semnificată de experiența vizionară. Ne-am atins de un efect care într-o zi ar putea deschide o ușă către toate lumile care mișună în visele și imaginația noastră. Cu siguranță este un efect care trebuie studiat și din care trebuie să învățăm. Astăzi, la ani de zile după experiment, pare încă plin de mari promisiuni. Interesul meu continuu în aceste chestiuni se bazează

pe convingerea personală că în experimentul nostru a acționat un efect neobișnuit și încă neconfirmat, ceva asemănător cu principiul de anulare a rezonanței de care Dennis era atât de intrigat.

Micul dejun de pe 7 martie, a doua zi după experiment, s-a încheiat cu o discuție aprinsă dacă Dennis a mers cu adevărat la *chorro* sau doar a visat că a făcut-o. Pe măsură ce retorica s-a epuizat, Vanessa m-a tras afară din colibă și am mers împreună, în timp ce eu mă duceam la izvor după apă. Ea a vrut să aibă o discuție, a cărei esență era că, din moment ce existau diferențe mari în ceea ce privește diagnosticul a ceea ce se întâmpla, la fel existau diferențe mari și în ceea ce privește ceea ce trebuia făcut.

"*Dar, din moment ce Dennis este fratele tău și tu ai opinii puternice pe această temă, mă voi supune în favoarea a ceea ce crezi tu că ar trebui făcut aici. Cel puțin pentru moment*."

Eram recunoscător pentru marja de timp cuprinsă în cursul ales de Vanessa. Întreaga întrebare care se învârtea în jurul stării de spirit a lui Dennis se referea la modul și mai ales la momentul în care se va retrage. Orice diagnostic trebuia să vină cu o predicție operativă asupra acestui punct vital. Am fost asigurat de vocea interioară că totul era în regulă, dar am vrut ca Vanessa să înțeleagă că îi apreciam abordarea, chiar dacă nu eram de acord cu ea.

Am înțeles din comportamentul Vanessei că urma să fim lăsați cam singuri în casa din pădure. Pe ea și pe Dave îi puteam aștepta doar în calitate de vizitatori, și deja posibilitatea de a ne retrage din izolarea din junglă devenea o temă slabă, dar tot mai prezentă.

Astfel, scena era pregătită pentru următoarele cinci zile de haos la La Chorrera, între 7 și 12 martie. Începând din acea zi, Ev a devenit un fel de legătură cu restul lumii misiunii. Ea sosea la sfârșitul după-amiezii și pleca în fiecare dimineață, pregătind o masă seara și una dimineața și fiind foarte jucăușă în legătură cu toate acestea, având în vedere că se alăturase micului nostru grup doar cu trei săptămâni înainte.

În acest timp, Dennis s-a însănătoșit foarte încet. Mintea lui părea să fi fost literalmente întoarsă pe dos. În anumite momente din fiecare zi, când devenea mai coerent, a spus că experiența l-a catapultat la marginea pseudosferei Riemanniene care este universul, în care chiar și liniile paralele se intersectează. Susținea că a trebuit să se întoarcă în spațiul obișnuit și că a regresat spre interior, trecând nivel după nivel după nivel după nivel. Lucruri foarte ciudate s-au petrecut în această perioadă. Îmi putea auzi mintea lucrând. Era telepatic; de acest lucru nu am nicio îndoială. Putea să imite perfect vocea mamei și a tatălui nostru. A devenit mulți oameni, imitându-i perfect. Mă vedea ca pe un fel de șaman sau mesia. Se referea la mine ca la "Învățătorul", nu profesor sau învățător, ci Învățătorul, un fel de ambasador extraterestru personificat, împuternicit să negocieze intrarea speciei umane în consiliile inteligenței superioare.

Și a fost mult mai mult; o viziune a istoriei secolului XX, construirea obiectivului și sfârșitul timpului. El a spus că descoperirea unei dimensiuni fizice superioare era cu câțiva ani înaintea noastră, dar cumva legată de Egipt, de cultele *triptaminei* din Acacia, de Tibet acum opt mii de ani, de magia șamanică Bon-po și de *I Ching*. Toate aceste idei circulau în mod constant în timp ce el vorbea și cânta neîncetat.

Nu există note din această perioadă. Eram atât de pătruns de presupunerea că vom rămâne în veșnicie, încât nu am simțit nevoia să scriu deloc. Pe măsură ce lumea mi se părea din ce în ce mai perfectă, mi-am propus ca la un moment dat să scriu o poezie, dar acel moment nu a venit niciodată. Nimic nu este coerent sau nu rămâne legat de acele cinci zile. Îmi amintesc că a fost cea mai intensă perioadă prin care am trecut vreodată. Nu a existat o coardă emoțională sau intelectuală din registrul uman care să nu fi sunat iar și iar în mii de variante.

În însemnările făcute la câteva săptămâni după acele momente nu am putut rezuma acele cinci zile decât etichetându-le, în mod absurd: foc, apă, pământ, om, pace. Am stat și Dennis a delirat. Fără ochelari, ochii lui erau sălbatici, pătrunzători și era tulburător să te uiți în ei. Încă din noaptea în care se plimbase în mod șamanic, îmi formasem intenția de a nu dormi, ci de a veghea în permanență alături de el zi și noapte. În următoarele nouă zile nu am dormit și nici nu am avut

nevoie de somn. Deși știu că astfel de cazuri sunt consemnate, ani de zile după aceea am considerat că lipsa mea de nevoie de somn timp de nouă zile a fost cel mai solid argument pentru realitatea forțelor cu care experimentam. Nu numai că nu aveam nevoie să dorm, dar gândeam în permanență într-un mod bogat, calm și plin de imagini, care făcea ca procesul meu normal de gândire să pară o umbră palidă și animată sacadat. Această putere mentală a continuat pe toată durata perioadei de insomnie și mult timp după aceea.

Timpul pe care îl parcurgeam părea făcut din reflexiile a ceea ce îl precedase și a ceea ce avea să urmeze. Prima noapte în care am luat decizia de a nu dormi, 6 martie, a trecut într-o reverie profundă și într-o uimire crescândă că, de fapt, funcționam fără să am aparent nevoie de somn. În ultima parte a întunericului dinaintea zorilor, la o oră care mi se părea că se potrivea exact cu momentul în care am efectuat experimentul cu două zile înainte, l-am auzit pe Dennis agitându-se în hamacul său din interiorul cabanei. Apoi l-am auzit scoțând, încet, dar puternic și clar, același urlet ondulat care ne catapultase într-o lume nouă cu patruzeci și opt de ore înainte. A sunat de trei ori, așa cum ceva din mintea mea m-a asigurat că va suna.

Ultimul urlet a fost la fel de prelungit ca și cel de dinainte; a urcat și a coborât timp de un minut. Apoi, în timp ce se stingea, am auzit din nou cântecul cocoșului plutind prin aerul albind dinspre misiune. De ce se întâmplau lucrurile cu atâta simetrie, ca și cum o formă uriașă, ordonată, încerca să iasă la suprafață în însăși organizarea realității din jurul nostru? Răsăritul soarelui a înflăcărat pe cer și a început o altă zi titanică. Lucrul din mintea mea se agita pentru a face față provocărilor la adresa rațiunii care încărcau fiecare nou moment. Tot ce a rămas din acele vremuri sunt imagini și incidente, doar metaforele acționând ca teme susținute. Totul a fost o creație de mituri și de imagini, mercurială, meta-întrecută, mereu curgătoare.

CAPITOLUL TREISPREZECE

LA JOACĂ PE CÂMPURILE DOMNULUI

În care Dennis și cu mine explorăm conținutul iluziilor și iluminărilor noastre reciproce.

ÎN DIMINEAȚA ZILEI A ȘAPTEA, Ev s-a întors cu Dave și Vanessa la râu, iar pentru prima dată după două zile, Dennis și cu mine eram singuri. Atmosfera era una de calm. M-am ocupat de sortarea și aranjarea echipamentului. Locul nostru de campare era din nou curat și ordonat. Dennis alterna între calm și lungi discursuri la o scară supra-cosmică, ca în *Starmakerul* lui Olaf Stapleton. A imitat, personificat, descris și invocat în alt mod imense entități gnostice și maniheiste care se zbăteau la scară cosmică. Lupta veșnică dintre bine și rău era reprezentată ca o bandă desenată în a patra dimensiune în labirintul minții sale. Dar nu era lipsit de umor, gemând din când în când că se simte "*ca un bătrân mandeean*", apoi prăbușindu-se de râs în fața acestei istețimi.

M-am așezat în hamac și am participat verbal cât de mult am putut la toate acestea, deși era clar că Dennis nu avea nicio dificultate în a menține conversația de unul singur. De fapt, părea să fi atins filonul principal al fântânii de versuri izvorâte.

Am închis ochii pentru o clipă și acolo, complet format sub pleoapele mele, era primul din ceea ce am considerat a fi învățături sau mesaje. Era o formă geometrică frumoasă, recursivă, cu patru "petale". Vocea din mintea mea m-a informat că aceasta era "*curba valentinei*". Evident, cele patru petale ale curbei semănau oarecum cu o *valentină* sau cu o inimă sângerândă. M-am gândit pentru o clipă la fructul în formă de inimă pe care îl transformasem într-o țeavă de apă. Nici o legătură evidentă... imaginea a alunecat. Mi-am luat caietul și am desenat *curba valentinei*, la început grosolan, apoi mult mai lin. M-a făcut să mă gândesc la Basil Valentine, un alchimist din secolul al XV-lea și autorul cărții *Carul triumfal al antimoniului*. Citisem cartea, dar nu-mi aminteam practic nimic despre ea. M-am gândit, de asemenea, la Valentinius, gnosticul alexandrin

din secolul al II-lea, și la doctrina sa conform căreia lumea materială era emoția condensată a rătăcitoarei Sophia, care crease în mod egoist un univers fără să treacă prin vreo unire decât cu ea însăși. Concretizarea în lumea fizică a angoasei Sophiei, cel mai de jos dintre arhonți, era o idee strâns legată de eforturile noastre alchimice. Condensarea emoției în materie; această temă era părelnică. Era tema care ne adusese pe Amazon. Alchimia era gnoza transformării materiale. Cleiurile păreau peste tot; totul era împletit într-o țesătură magică de semnificație, afirmare și mister.

În timpul acelei zile și în zilele care au urmat, gânduri și idei de tot felul s-au format în mintea mea fără să fie forțate și aveau să ducă inevitabil la o nouă extindere a setului de teme în jurul cărora ne organizasem viața. Una dintre acele teme de care ne-am apucat și care a fost amplificată, la început încet și apoi mai rapid, în mod radical și inclusiv, a fost setul de idei și relații conținute în *I Ching*, oracolul chinezesc. Aceste comentarii vechi și fragmentare asupra unui set și mai vechi de șaizeci și patru de ideograme oraculare, numite *hexagrame*, mă interesau de mult timp, ca parte a interesului meu general pentru formele non-cauzale de logică. De fapt, aflasem pentru prima dată despre *I Ching* citindu-l pe Jung, care sugera că juxtapunerea semnificativă a unei *hexagrame* cu o situație din lumea exterioară, juxtapunere care permite ca *I Ching* să fie folosit ca un instrument de ghicit, sugera o legătură necauzală între lumea mentală interioară și realitatea exterioară obiectivă. Jung a numit acest fenomen *sincronicitate*.

Timp de mai mulți ani, aveam obiceiul de a arunca *I Ching*, care constă în manipularea a 49 de tulpini de coada-calului sau, în cazul meu, a unor țepușe de bambus ale căror configurații creează hexagrame, la fiecare Lună nouă și Lună plină și de a nota aruncările pe o foaie de hârtie, pe care o păstram în interiorul copertei din spate a exemplarului meu al cărții. În prima zi de după experiment, vocea din capul meu mi-a sugerat să scot registrul cu *hexagramele* pe care le aruncasem. Cu greu îmi puteam imagina atunci intuițiile și concluziile la care această simplă sugestie avea să ducă în cele din urmă. Am parcurs această înregistrare a aruncărilor căutând un caz în care aruncasem prima dintre cele șaizeci și patru de *hexagrame*; după ce am găsit-o, m-am întors la începutul listei și am căutat o înregistrare a celei de-a doua *hexagrame* aruncate, și așa mai departe. Lista mea de aruncări acoperea trei ani și conținea aproximativ optzeci de aruncări și modificările lor.

După o jumătate de oră de exercițiu, am stabilit că, potrivit fișei mele, aruncasem fiecare dintre cele șaizeci și patru de hexagrame cel puțin o dată în cei trei ani care au precedat acel moment. Acest fapt ușor improbabil mi s-a părut încărcat de semnificație. Probabilitatea de apariție pentru fiecare *hexagramă* nu este egală, iar șansele de a obține toate *hexagramele* în atât de puține aruncări păreau neobișnuite. Mi s-a părut ca și cum aș fi avut un fel de identitate secretă pe care eram în curs de a o descoperi. Dovedea că eram cumva o reflectare a microcosmosului și că fusesem ales cumva să mă aflu exact în situația în care mă aflam. Lacrimile veneau ușor la această verificare personală a modelului ordonat al vieții ale cărei desene le descopeream peste tot. M-am liniștit și apoi, la îndemnul puternic al valului interior de înțelegere, am ars în liniște înregistrarea aruncărilor mele *I Ching*. A fost un lucru foarte neobișnuit pentru mine să fac acest lucru.

Dennis a privit toate acestea și apoi a rostit una dintre multele ghicitori pe care avea să le propună în următoarele zile. „*Ce poți face cu o gaură într-un băț și nu poți face cu un băț într-o gaură?*”, a urlat peste întinderea de nisip până la locul unde stăteam lângă foc. Am presupus că acest răspuns presupunea o săpătură la presupunerile vesele și aburinde ale Tantrei în favoarea ideii că o țeavă era vehiculul superior de călătorie interdimensională și că asta era ceea ce puteai face.

Cam o oră mai târziu și după o tăcere lungă și necaracteristică noii sale stări, Dennis și-a ridicat privirea din meditațiile sale și a anunțat că tocmai își dăduse seama că putea face să sune orice telefon prin simpla concentrare asupra unei imagini pe care a refuzat să o divulge. A mers mai departe și a afirmat că putea face să sune telefoanele în orice moment din trecutul în care au existat telefoane. Pentru a demonstra această abilitate, a sunat-o pe mama cândva în toamna anului 1953. A surprins-o în timp ce asculta cum Dizzy Dean anunța un meci din World Series. Și, potrivit lui Dennis, ea a refuzat să creadă că el vorbea la telefon, deoarece putea vedea forma lui de trei anișori dormind în fața ei. I-a spus că o va suna mai devreme și apoi și-a petrecut restul după-amiezii

sunând pe toată lumea la care se putea gândi în diferite momente din trecut, purtând conversații animate și chicotind singur despre mințile pe care le spunea și despre minunile a ceea ce el numea „Ma Bell” (mama clopoțel). Și așa a trecut după-amiaza zilei de 6 martie.

O concluzie rezonabilă ar fi fost să presupunem că Dennis era schizofrenic din punct de vedere toxicologic și că ar fi trebuit să părăsim Amazonul. Ceea ce a tulburat considerabil apele am fost eu. Eram relativ normal, cu excepția unui singur lucru: am insistat că totul era în regulă și că Dennis știa exact ce face.

"*Este în regulă*", am încercat să-i asigur pe ceilalți. "*A făcut ceea ce și-a propus și acum oamenii ar trebui să încerce să se relaxeze până când totul se va rezolva*."

Am simțit acest lucru, deși nu știam nimic despre modul în care a efectuat experimentul sau a descoperit teoria. Știam doar că din acel moment de răsărit, când am privit ciuperca imediat după experiment, mi se întâmplase ceva foarte bizar.

Mă aflam într-un loc foarte ciudat. Mă simțeam ca și cum devenisem eu însumi. Contactul meu cu vocea era ca cel al unui elev cu un profesor. Îmi dădea de înțeles anumite lucruri. Dincolo de orice posibilitate de argumentare, știam lucruri pe care nu le puteam ști în mod normal. Ev trecuse prin experiment, dar nu i se întâmplase absolut nimic. Ceilalți prieteni ai mei păreau foarte distanți.

Nu înțelegeau ce se întâmplă și preferau să ne respingă. Toată lumea credea că toți ceilalți erau nebuni. De fapt, în raport cu comportamentul lor normal, toți se comportau foarte ciudat. Principalul lucru pe care l-a spus profesorul nevăzut a fost: "*Nu vă faceți griji. Nu vă faceți griji, pentru că există ceva ce trebuie să vă lămuriți. Fratele tău își va reveni. Însoțitorii tăi vor avea grijă de el. Nu vă faceți griji, ci ascultați. Trebuie să te lămurești*". La câteva ore după experiment, acest lucru a început să mă afecteze - ceva ce trebuie să înțeleg.

În această dimineață, a șaptea, Dennis mi s-a părut mai cu picioarele pe pământ, dar într-o măsură atât de mică încât era o chestiune de opinie dacă a făcut vreo îmbunătățire. Am observat cu interes că, în timp ce părea dezorientat și ideile sale erau structural la fel de sălbatice și lâncede ca întotdeauna, în conținut se înregistrase un fel de îmbunătățire certă. Cu o zi înainte, părea că se răspândise pe o cantitate atât de mare de timp și spațiu încât nu prea mai era nimic de identificat din agitația cosmică la care era supus. În acea zi, era imposibil să găsească în mintea lui chiar și propria noastră galaxie. În cea de-a doua zi, s-a trezit în interiorul galaxiei, iar viziunile și fanteziile sale au rămas în interiorul acesteia. Dacă acesta ar fi fost singurul caz de telescopare a lui înapoi în el însuși, nu ar fi meritat să fie remarcat, dar adevărul este că fiecare pas al revenirii sale la o stare mentală normală a fost realizat în acest fel. A doua zi după ce a ajuns în limitele galaxiei, a intrat în sistemul solar, condensându-se printre planetele sale timp de câteva zile până când s-a identificat doar cu Pământul. Coalizându-se și condensându-se prin ecologia lumii sale natale, a ajuns să se considere ca fiind întreaga umanitate și a fost capabil să retrăiască în mod viu întreaga sa istorie. Mai târziu încă, a devenit întruchiparea tuturor membrilor vastei și deosebitei noastre familii irlandeze, care se întinde până înainte ca Judecătorii să ne fi dat *Numeri* sau *Leviticul* să fi comis *Deuteronomul*, după cum spunea James Joyce. Erau de toate felurile și el i-a interpretat pe toți: mineri de piatră dură, un cleric din secolul al XVII-lea care transpira sub povara poftei, patriarhi bombastici și femei cu fața subțire la o generație și femei cu umerii ca niște mâini de câmp și limba ca niște tăietori de garduri la următoarea. După o bună bucată de trândăveală în acele împrejurimi, a fost în cele din urmă rezolvat până în familia noastră apropiată și a progresat de acolo pentru a se confrunta și a rezolva întrebarea dacă era Dennis sau Terence. În cele din urmă și din fericire, a ajuns să se odihnească realizând că el era Dennis, întors de la marginea universului minții, restaurat și renăscut, un șaman în cel mai deplin sens al cuvântului.

Dar această reintegrare și recuperare era încă în viitor pentru douăzeci de zile când am mers la pășune în dimineața zilei de 7 martie, la fel ca în dimineața de după experiment. Am mers până în vârful unei mici ridicături pe care creștea un copac tânăr. **Ama**, cuvântul Witoto pentru "frate", devenise una dintre multele forme noi de adresare pe care Dennis le crease pentru mine. Acum, în timp ce mergeam, ne țineam ochii deschiși după ciuperci, așa cum devenise obiceiul nostru, chiar dacă orice gând de a mânca ciuperci era acum în urmă.

Dennis mi-a luat-o înainte și s-a îndreptat spre copac. Aplecându-se și despărțind ierburile de la baza copacului, a arătat spre literele AMA sculptate în scoarță. Era o sculptură veche de cel puțin câțiva ani. Incidentul a fost derutant. De unde știa Dennis că sculptura se afla acolo și ce însemna ea oricum? Mi-a răspuns la întrebări fluturând mâna spre orizontul zorilor și anunțând că aceasta era planeta Venus sau lumea arhetipală a lui Venus, nu am idee care dintre ele. Aceste afirmații care zburau complet în fața rațiunii au fost foarte greu de acceptat și au aprins în mine scurte lovituri de disperare pentru starea lui de spirit, deși de cele mai multe ori am reușit să mă conving că se îmbunătățea și se întorcea din lumile nevăzute care erau atât de vii pentru el încât nu mai vedea nimic altceva.

Am încercat să regizez fantezia în dezvoltare a fratelui meu - am folosit ideea că re-crearea sinelui împrăștiat era ca un act alchimic cu o imensă semnificație personală și istorică. În fiecare dimineață, timp de câteva zile după 5 martie, mergeam la pășune și îi ceream "*piatra*". Nici unul dintre noi nu percepea aceste întâmplări prin nimic asemănător cu lumina conștiinței normale. Lumea părea plină de o minune și de o putere aproape copleșitoare, care mă asigurau că toate lucrurile erau posibile și că, în această lumină, cursul lucrurilor se îndrepta în direcția cea bună.

"*Nu vă mirați de nimic; veți primi regalitatea tatălui*", a spus vocea liniștită din hiperspațiu. "*Misterul izvorului și al palmierului de date se va desfășura*."

Am văzut cum propria mea înțelegere a legăturilor dintre ceea ce înseamnă alchimia clasică s-a mutat prin salturi intuitive vaste pentru a-i implica pe Gerhard Dorn, Robert Fludd și contele Michael Maier, nume asociate cu cea mai bună înflorire literară a minții alchimice. Și în egală măsură asociate cu o viziune asupra omului și a naturii care a pierit odată cu apariția chimiei moderne.

Cu toate acestea, am fost bântuit de imaginile lor alchimice. Cea de-a treizeci și șasea emblemă din *Atlanta Fugiens* a lui Maier este un joc de cuvinte vizual minunat care leagă cubul de *Stropharia cubensis* de OZN, hiper-obiectul văzut pe cer. A fost o imagine care a fost în mod constant în fața mea prin acele vremuri. John Dee, cu piatra sa de *skrying* bântuită de îngeri și cu geometria ocultă a operei sale criptice *The Hieroglyphic Monad*, este amestecat în același set de imagini. De ce? A pătruns acest cerc de adepți ai alchimiei în misterul unui secret nemaivăzut de contemporanii și concurența lor?

În fața ochilor minții îmi treceau imagini: Nicholas Flamel și soția sa, Pemelle, relația lor de dragoste legendară și sfârșitul lor necunoscut. *Mutus Liber* ("cartea tăcută") înfățișează un cuplu care lucrează la un cuptor; aproape că pare că usucă ciuperci. Cât de sofisticată a devenit alchimia înainte ca știința iluministă să-i împrăștie pe adepți și să le facă inoperant limbajul de control?

Pe pășune, în fiecare dimineață cețoasă, când îi ceream lui Dennis să-mi dea *piatra filozofală*, era atât o presiune asupra lui pentru a-și reformula conștiința într-o unitate, cât și ceva care servea la concentrarea potențialului de transfer care era atât de intens încât amenința din nou și din nou să ne înghită. Neadormind, fiind treaz în permanență, mă aflam atât în lumea situației în curs de dezvoltare de la La Chorrera, cât și în lumea în care fratele meu se încurcase psiho-topologic - un vortex dimensional dincolo de care păreau să fie eternitatea, tărâmul morților, întreaga istorie umană și OZN-urile. Era o lume ai cărei cronicari cibernetici nevăzuți ne vorbeau telepatic în mințile noastre și ne dezvăluiau că noi și întreaga umanitate eram în stare să devenim din nou capabili să trecem între aceste dimensiuni extraterestre și a noastră pentru a restabili șamanismul eshatologic pierdut cu zeci de milenii în urmă.

La un moment dat, am luat un băț și am zgâriat în solul nisipos din zona noastră de locuit simbolul stenografic pentru "**și**". L-am numit "**ampersandă**". Am găsit că pliul său de legare într-un colț al unei structuri cuaternare era foarte satisfăcător. Am început să-mi imaginez acest simbol ca fiind simbolul condensării *lapisului* alchimic. Mi s-a părut a fi simbolul natural pentru un univers cvadridimensional legat cumva într-o matrice tridimensională. Am vorbit despre el ca despre *ampersandă* timp de câteva zile, apoi l-am numit "*eschaton*". Mi l-am imaginat ca pe o unitate de bază a timpului; combinația și rezonanța dintre setul de *eschatoni* din univers determinau care dintre

lumile posibile permise de fizică va fi supusă efectiv formalității de a se produce. "*Formalitatea de a avea loc efectiv*" era o frază din Whitehead care îmi răsuna în gânduri ca refrenul unui cântec pe jumătate uitat. Mi-am imaginat că, la sfârșitul timpului, toate *eschatonurile* vor rezona împreună ca o unitate și vor crea astfel o transformare ontologică a realității - sfârșitul timpului ca un fel de grădină a deliciilor pământești*.

Din când în când mi se părea că surprind în acțiune mecanismul a ceea ce ni se întâmpla. Replici din filme pe jumătate uitate și fragmente din vechiul SF, consumate cândva ca popcornul, reapăruseră în colaje de asociații pe jumătate înțelese. Replici din glume vechi și vise vag amintite spiralau într-o galaxie lentă de amintiri și anticipări intercalate. Din astfel de experiențe am ajuns la concluzia că, indiferent ce se întâmpla, o parte din ea implica toate informațiile pe care le acumulasem vreodată, până la cele mai banale detalii. Impresia copleșitoare era că ceva, posibil din spațiul cosmic sau dintr-o altă dimensiune, ne contacta. Făcea acest lucru prin mijloacele ciudate de a se folosi de fiecare gând din capul nostru pentru a ne conduce în scenarii induse telepatic de închipuiri extravagante, sau de înțelegeri teoretice profunde, sau de scanări în profunzime ale unor timpuri, locuri și lumi ciudate. Sursa acestui contact nepământean a fost *Stropharia cubensis* și experimentul nostru.

Inteligența noastră colectivă nu a fost compromisă, dar ceea ce a fost compromisă a fost capacitatea rațiunii de a da o explicație coerentă a ceea ce se întâmpla, deoarece paradoxul, coincidența și ciudățenia sincronistică generală au început să crească exponențial. În vidul lăsat de prăbușirea rațiunii a pătruns o serie uluitoare de intuiții exotice despre motivul pentru care lucrurile erau așa cum erau.

La scurt timp după micul dejun, în dimineața zilei a șaptea, a treia zi după experiment, Dennis a anunțat o nouă învățătură. El a spus că se poate vedea orice punct în timp închizând ochii, vizualizând un opt, întorcându-l pe o parte astfel încât să se apropie de semnul pentru infinit, apoi glisând mental cele două inele închise unul peste celălalt pentru a forma un cerc, micșorând cercul până la un punct și gândindu-se la cuvântul „*te rog*” și la punctul țintă în spațiu-timp. De obicei, nu știam de unde îi veneau aceste imagini; de data aceasta însă, am fost uimit. Mi-am amintit cu o claritate perfectă că, cu șase săptămâni înainte, cu puțin timp înainte de a pleca din Vancouver, Columbia Britanică, mersesem la un dentist, ca parte a reglajului standard dinaintea călătoriei. În timp ce mă aflam în sala de așteptare, citisem o revistă veche de câteva luni a unei asociații canadiene de educație. În acea revistă, despre care nu am discutat cu nimeni, era un articol foarte scurt despre mașinile didactice și copiii foarte mici. Scenariul „*Imaginează-ți asta*” cu care se deschidea articolul era cel al unui copil care se uita la o cifră opt de pe un ecran de televizor, o rostogolea pe o parte, o strângea, etc., etc. A fost o bucată de resturi mediatice pe care fratele meu, sau ceva care a lucrat prin intermediul fratelui meu, a reușit să mi le scoată din minte la câteva săptămâni după ce le uitasem. Ceva a fost capabil să remodeleze și să folosească amintirile noastre în orice mod absurd dorea.

„*Acum putem să organizăm conferința de presă, frate?*” a întrebat din nou Dennis din hamacul său care se legăna hipnotic în umbră.

---

* Acestea au fost primele gânduri vagi care aveau să ducă în cele din urmă la dezvoltarea propriei mele teorii a timpului descrise în *Peisajul invizibil*. Aceste intuiții timpurii nu semănau deloc cu teoria finală; și este foarte bine că nu au semănat, pentru că la acea vreme aș fi fost complet incapabil să înțeleg teoria pe care aveam să o dezvolt în cele din urmă. A fost nevoie de ani de zile de lectură și autoeducație pentru a putea urmări lucrurile pe care vocea interioară le spunea. Prezența și persistența ei de-a lungul anilor de la La Chorrera au fost uimitoare. În acea zi de la La Chorrera, vocea avea o abordare holistică și orientată spre sistem a unor lucruri care păreau într-adevăr să fie ușor de alt ordin - nu suficient de mult pentru a fi alarmantă, dar suficient pentru a-mi reaminti în mod repetat că ideile pe care le produceam veneau complet organizate din altă parte, iar eu nu eram decât un descifrator de mesaje, greu încercat să țin pasul cu un cod dificil, care intra în joc.

CAPITOLUL PAISPREZECE

PRIVIND ÎNAPOI

În care sunt povestite mai multe miracole, nu în ultimul rând apariția lui James și Nora Joyce deghizați în păsări de curte.

La două luni după TOATE aceste experiențe, pe la mijlocul lunii mai 1971, am fost determinat să încerc să rezum incidentele deosebit de bizare și posibil compromițătoare pentru fizică pe care mi le puteam aminti atunci. Iată ce am scris la acea vreme - un moment în care eram preocupat să resping ideea că schizofrenia era un cuvânt magic care explica tot ceea ce trăisem:

12 mai 1971

Am o perspectivă de aproape două luni asupra evenimentelor din jurul experienței noastre de la La Chorrera și pot recunoaște clar că atât eu, cât și fratele meu am manifestat simptomele clasice ale celor două categorii de schizofrenie procesuală care se disting în general. El părea să manifeste caracteristicile de retragere ale schizofreniei esențiale, în timp ce comportamentul meu a fost de un tip mai exterior și paranoic. Cu toate acestea, nu pot face ipoteza că experimentul nostru nu a fost, prin urmare, "*nimic altceva decât*" două cazuri de schizofrenie care au apărut simultan. Conștient de faptul că o astfel de poziție susține că este posibil ca eu să mă confrunt în continuare cu simptome reziduale ale bolii, susțin că, de fapt, aveam de-a face cu un fenomen obiectiv care, deși de o natură extrem de particulară, legată inexorabil de procesele psihice, își are baza în ideile moleculare pe care eram în curs de investigare. Ca dovadă empirică a acestui punct de vedere, menționez următoarele puncte, care mi se pare că plasează experiența noastră în afara tărâmului bolilor mintale:

- Bruschețea cu care au apărut simptomele în urma experimentului nostru real: La câteva minute după ce am finalizat procedurile experimentale planificate în prealabil, fratele meu a început să se deconecteze de la continuumul de percepții comune și, în același timp, eu am suferit o suspendare voluntară a neîncrederii și am început să experimentez unitatea cibernetică despre care am prezis că va face parte din efectul pe care îl vom provoca dacă vom reuși în încercarea noastră de a genera o matrice genetică supraconductoare și o legătură de **harmină**.
- Aspectul integrat sau de "coadă de porumbel" al disociației noastre comune: ceea ce înseamnă că, deși amândoi prezentam simptomele tipurilor de schizofrenie, fantezia, ideile și înțelegerea pe care le trăiam erau comune. În timp ce fratele meu mă vedea pe mine ca pe mesia șamanul în toate manifestările, eu îl percepeam ca pe lentila condensată a minții care făcea o călătorie de întoarcere prin univers, care ar fi putut fi un rezultat logic al experimentului nostru. Fiecare dintre noi, de unul singur, ar fi dat o aparență clară de amăgire; cu toate acestea, fiecare dintre noi părea să ofere o dovadă evazivă a corectitudinii poziției celuilalt. Aş putea adăuga că, deși nimeni altcineva nu putea înțelege procesele mentale ciudate ale fratelui meu, eu credeam că puteam discerne profunzimea și o înțelegere integrată care părea să se afle în spatele lor - dar, în același timp, am înțeles că aparenta lui lipsă de integrare se datora faptului că gândirea lui se mișca înapoi într-un mod fundamental. În același mod în care un film care rulează în sens invers pare să prezinte un spectacol de confuzie sălbatică și irațională, dar reușește în final să aibă lucrurile la locul lor, ideile și mișcările fizice ale fratelui meu mi se păreau a fi pur și simplu exact inversul așteptărilor logice.

Dennis părea să aibă capacitatea de a-mi auzi mintea lucrând în perioada imediat următoare experimentului. Ilustrez acest lucru amintindu-mi de un incident în care stăteam în fața colibei

noastre din junglă, ascultându-i asocierea liberă, după ce observasem cu câteva momente înainte că mușchii lui erau aproape rigizi, cu energia fizică enormă asociată cu unele tipuri de schizofrenie. M-am îngrijorat că ar putea, într-un viitor, să reziste eforturilor mele de a-l împiedica să se îndepărteze în misiunile arhetipale care îl motivau în mod constant să încerce să părăsească zona noastră de locuit imediată. M-am gândit că, cu o asemenea forță, ar putea cu ușurință să mă rănească sau poate să evadeze. În timp ce mă gândeam pentru prima dată la această posibilitate tulburătoare, am observat că Dennis își părăsise hamacul și stătea în pragul ușii colibei; într-o imitație perfectă a vocii tatălui nostru, m-a consolat cu gândul rostit că "*Dennis este un băiat bun și nu ar face niciodată așa ceva*".

Un alt incident a avut loc la șapte zile după ce a început inversarea, pe 12 martie. Dennis a anunțat că la ora unsprezece în acea noapte va apărea "*rahatul cel bun*". Aceasta era o referire la un fel de hașiș îmbogățit cu *psilocibină* pe care Dennis a afirmat că îl întâlnise cu câteva luni înainte de a părăsi Statele Unite, dar care ar fi fost imposibil de găsit în Amazon. Această prezicere a unei transmutări materiale nu este atât de ciudată atunci când sunt reamintite preocupările și ideile alchimice care ne-au condus în acest experiment. La urma urmei, citisem și discutam idei alchimice încă de când descoperisem *Psihologia și Alchimia* lui Jung, la vârsta de paisprezece ani. Ni se păruse atunci că, în proiecția fantasmelor inconștientului pe materie, alchimiștii atingeau un fel de stare psihedelică de înțelegere. Și, la urma urmei, nu este credința alchimică de fapt o credință că lumea este făcută din limbaj? Că poezia poate fi cumva arbitrul final al ființei autentice?

După această conversație, Ev și cu mine ne-am întors prin întunericul ploios la casa din pădure pentru noapte, iar Dennis a rămas la casa de pe râu cu Vanessa și Dave, unde se mutase până atunci. Așa cum era obiceiul nostru, am fumat puțin din Santa Marta Gold înainte de a ne culca. În timpul acestui proces, un mic fragment a căzut, încă arzând, din pipă. Când l-am ridicat pentru a-l readuce în pipă, mirosul caracteristic de hașiș asiatic a fost foarte vizibil. Am examinat cu mare atenție bolul pipei și, deși nu se produsese nicio schimbare în aspectul fizic al amestecului de fumat, acum, spre satisfacția mea și a scepticei Ev, acesta se comporta cu siguranță exact ca hașișul - un lux absolut necunoscut în Amazon în 1971.

Acest fenomen a persistat timp de aproximativ cinci minute și apoi s-a estompat încet, revenind la continuumul rațional al comportamentului normal pentru materiale. Este de regretat că această transmutare s-a produs cu o substanță în care orice sceptic se va simți în largul său să-și descarce disprețul. Suntem cu toții familiarizați cu părerea facilă conform căreia "*cei care consumă iarbă nu pot gândi limpede*", dar pentru oricine are o implicare în profunzime cu aceste două substanțe, diferența este inconfundabilă. Această experiență conținea o serie de paralele cu mișcarea Nijuli din rândul populației Lawangan din Borneo, care, la începutul anilor 1920, promulga idei centrate în jurul afirmației că o bucată de rășină a devenit brusc mai lungă sub influența unui flaut cântat în apropiere și că alungirea rășinii prefigura nemurirea umană.

La fel de absurd și chiar mai inexplicabil a fost un incident care a avut loc în dimineața celei de-a cincea zile, sau a noua zi de martie. Dennis stătea și delira cu nimeni anume, în jurul lui desfășurându-se viața normală din tabără. Eu stăteam lângă focul de gătit și ascuțeam cuțitul de vânătoare al expediției. Am ascultat în timp ce Dennis delira, scanându-i divagațiile în căutarea unui indiciu de mesaj. Dintr-o dată m-am oprit din lucru.

"*Tu ești croitorul meu?*" A întrebat, cu un puternic accent englezesc.

Mi se părea cunoscut de undeva.

"*Toate aceste reflecții. Vedeți. Sunt eu. Uh, dar unde este croitorul meu, prostuțul meu? Uite, uită-te la tine, cor, de ce mi-ai pus chiloții!*".

Am roșit profund. M-am uitat la pământ și nu am spus nimic. Mă simțeam foarte îngrădit. Dennis imita conversația pe care o avusesem cu prietena mea englezoaică din Nepal, după ce venisem să o caut și mă întorsesem cu ea delirând în camera mea, în timpul călătoriei noastre cu

LSD și DMT, cu mai bine de un an înainte! Această conversație nebunească, pe care nu o discutasem niciodată cu nimeni în afară de ea, răsuna acum peste luminișul nostru amazonian cu vocea nebună a fratelui meu.

Nu era deloc genul de situație în care să vreau să exalt probele fratelui meu ca telepat. Nu am spus nimic și am așteptat, contorsionat, ca delirul lui să se stingă în incoerență. Dar eram impresionat și convins că îmi pătrunsese cumva nu numai gândurile imediate, ci și amintirile mele private.

Cel mai important dintre factorii care pledează pentru mai mult decât un simplu caz de schizofrenie simultană este durabilitatea surprinzătoare a modelului pe care l-am creat din observarea atentă a lucrurilor care ni s-au întâmplat. Nimeni nu poate nega faptul că teoria despre natura hiperspațială a stărilor de droguri halucinogene și experimentul pe care fratele meu l-a conceput pentru a testa această teorie au dat rezultate spectaculoase. Dar eu am luat roadele revelației vizionare și le-am dus mai departe, deconstruindu-le pentru a descoperi o foarte elegantă teorie a undelor/particulelor despre natura timpului. În mod cu totul neașteptat, ceea ce propun acum, pe baza acestor experiențe inițiale, este o revizuire a descrierii matematice a timpului folosită în fizică. Conform acestei teorii, vechea noțiune de timp ca durată pură, vizualizată ca un plan sau o linie dreaptă netedă, trebuie înlocuită cu ideea că timpul este un fenomen fractal foarte complex, cu multe urcușuri și coborâșuri de multe mărimi, peste care universul probabilistic al devenirii trebuie să curgă precum apa pe albia unui râu plin de bolovani. Descoperisem dimensiunea fractală a timpului însuși, o constantă matematică care înlocuiește teoria probabilităților cu un set complex, dar elegant - de fapt, aproape magic - de constrângeri asupra exprimării noutății.

După prima experiență cu ciuperci de la La Chorrera, Dennis și cu mine am fost implicați în două idei în special. Acestea au fost motivele "profesorului" și al insectei. Simțeam prezența copleșitoare a unei entități nevăzute, inteligente, care părea să observe și, uneori, să exercite o influență pentru a ne face să ne mișcăm ușor spre o descoperire. Din cauza naturii bizare a flash-ului DMT, cu accentul pe care părea să îl pună pe teme extraterestre, insectile și interstelare, am fost îndemnați să speculăm că acest profesor era cumva un diplomat-antropolog, venit să ne dea cheile cetățeniei galactice. Am discutat despre această entitate în termenii unei insecte gigantice și, prin trilul de insecte din jungla amazoniană la amiază, părea că putem discerne un zumzet armonic mai profund care era semnalul care ne dădea cheia către entitatea din hiperspațiu.

Această senzație a prezenței unei terțe părți extraterestre a fost uneori foarte intensă, mai ales între 5 și 10 martie, după care s-a estompat treptat. Imaginea profesorului-insectă a dat naștere la numeroase speculații entomologice:

Ne-am gândit atunci că procesul în care eram implicați era asemănător cu nașterea unui copil, dar și cu metamorfoza care are loc în ciclul de viață al insectelor, în special al gândacilor, moliilor și fluturilor. Noi "știam" că *triptamina* era cumva o parte importantă a soluției pentru misterele enzimatice din jurul metamorfozei. Ne-am amintit de anumite rapoarte neconfirmate despre larvele unui gândac consumate de indienii din estul Braziliei pentru efectul său halucinant. Difracția luminii care apare în fenomene naturale precum curcubeul, penele de păun, anumite insecte și culorile care apar pe suprafețele unor metale în timpul încălzirii sunt motive persistente în cadrul unei etape particulare a operei alchimice. *Cauda pavonis* (coada păunului) este scurta etapă care anunță albirea finală; printr-o intuiție exotică am "știut" că apariția unor astfel de irizații în natură indică prezența unor compuși legați de *triptamină*. Mergând mai departe, am "știut" că genul de fluturi din Lumea Nouă, *Morphoea*, care se caracterizează printr-o suprafață mare a aripilor, de obicei exprimată în întregime în irizații de un albastru strălucitor, ar fi un grup ideal pe care să efectuez cercetări pentru a ilumina acest domeniu nestudiat.

"Știam" că enzimele active în metamorfoza insectelor au primit reglajul și controlul molecular prin rezonanța indusă de zdrăngănitul armonic al acelor insecte de pădure cu *triptoamină* psihoactivă în corp. *Triptamina* a acționat pentru ele ca o antenă la semnalul de rezonanță de spin electronic al ADN-ului colectiv, așa cum a făcut-o și pentru noi în experiment. Acest semnal menține cumva întreaga clasă *Insecta* în cheie într-un punct de echilibru stabil în fluxul evolutiv. Această noțiune ciudată a explicat durabilitatea remarcabilă a adaptării insectelor, care, este

adevărat, și-a stabilizat strategia evolutivă de bază cu câteva sute de milioane de ani în urmă. Astfel de viziuni improbabile asupra naturii au fost livrate destul de conversațional de către vocea din mintea mea.

În acest timp, o strălucire neagră irizată a ciupercilor mi-a atras atenția în mod deosebit. Acest efect a apărut atunci când *Stropharia cubensis* a crescut în grupuri, iar ciupercile mai mari au vărsat spori pe capacele tovarășelor mai mici. În mod interesant, același luciu negru-albastru metalic era destul de vizibil prezent pe carapacea unui gândac mare și strident, membru al genului *Buprestidae*, pe care l-am capturat în pădure în căldura după-amiezii. Se știe că materialul chitinos care formează învelișul exterior al insectelor și al sporilor este unul dintre cele mai dense în electroni din natura organică, fiind, prin această proprietate, asemănător cu metalul. Profesorul interior a cerut insistent ca acest specimen să fie analizat pentru a se depista prezența *triptaminei* psihoactive. Dacă ar fi fost găsite, ar fi tins să confirme ideea că unele specii responsabile de zumzetul pădurii ar fi fost descoperite că ar conține *triptamine*. *Triptaminele* sunt antena unui sistem bioelectronic care permite insectelor să se conecteze la **harmina** prezentă în lianele *Banisteriopsis* locale și, prin intermediul acestora, să se conecteze la rețeaua colectivă de ADN. Am presupus că, dacă câteva dintre aceste specii au rezonat, atunci alte specii de strigăte ar putea să se acordeze la semnalul molecular - amplificându-l astfel și susținându-l prin pădure timp de câteva ore din fiecare zi. Reacțiile chimice acustice sunt bine cunoscute; am fost sigur că unele dintre procesele vitale ale *Insecta* trebuie să fie reglementate acustic de câteva specii în acest fel.

Aceste idei improbabile și bizare s-au desfășurat pe parcursul acelor zile lungi și fierbinți, în timp ce Dennis stătea închis în hamacul său, iar eu stăteam ghemuit pe pământul din apropiere. În a treia sau a patra zi de la experiment, învățasem suficient de mult din noul și deosebitul limbaj simbolic pe care îl vorbea, încât eram din ce în ce mai convins că prin intermediul acestuia puteam să-l observ cum realizează o integrare treptată, dar progresivă. Adesea, atunci, se lăsau tăceri lungi între deliruri și fiecare dintre noi se îndepărta într-o lume a reveriilor private. De câteva ori, în astfel de ocazii, am privit în jos și am observat cu un fior ciudat că degetele mele inconștiente se ocupaseră cu strângerea unor crenguțe mici și aranjarea lor în modele ca și cum ar fi urmat să fie focuri în miniatură. Această așezare inconștientă a unor mici focuri de către degetele mele ocupate mi s-a părut extrem de extraordinară - am interpretat-o atunci ca pe o revărsare la propriu a energiilor organizatoare care se revărsau în mine de la o sursă necunoscută, aceeași sursă care mă alimenta cu energie astfel încât puteam de fapt să stau fără somn.

Din când în când, Dennis mă întrerupea pentru a mă ruga ca eu sau Ev să fumăm o țigară pentru el. Chestionarea a scos la iveală convingerea lui că în hiperspațiu topologia tuturor corpurilor umane este continuă și că, astfel, putea absorbi fără efort ceea ce avea nevoie direct din corpurile noastre. Timp de cinci zile, viața a continuat în acest mod, un vis treaz de exagerare prin palindrom și joc de cuvinte. Am trimis uimitor de puține valuri de interacțiune în "lumea reală" din jurul nostru. Nimeni nu s-a oprit să se holbeze la noi sau la tabăra noastră; părea că am devenit invizibili. Dimineața zilei de 10 martie a schimbat asta.

Abia dacă mai fusesem departe de cabană și de scurta porțiune de potecă ce o despărțea de marginea pășunii timp de cinci zile; așa că, după micul dejun din acea dimineață deosebit de impecabilă, am stat de vorbă cu Dennis și l-am găsit mai calm și mai lucid decât fusese în orice moment de la experiment. Atât de liniștit și de relaxat părea, încât am făcut inevitabila greșeală de a lua situația ca fiind de la sine înțeleasă. M-am strecurat cu Ev și plasa de fluturi pentru o plimbare relaxată pe potecă și mai adânc în junglă.

Poteca era de nisip alb, spălat, adânc de câțiva centimetri pe alocuri, moale și primitor. Abia am mers un sfert de milă când pofta a pus stăpânire pe interesul nostru pentru lepidoptere. La entuziasmul nostru s-a adăugat riscul de a fi descoperiți de utilizatorii de poteci Witoto. Am aruncat prudența în vânt și ne-am pierdut curând unul în celălalt. A fost plăcut ca în acel cadru plin de verdeață să ne despărțim și să pângărim bogățiile zvelte și alunecoase ale sexului lui Ev. M-am gândit la asta ca la "*Făcând-o pentru Vladimir*". Pofta de verdeață și fluturii se împleteau mereu în mintea de invidiat a lui Nabokov.

Am fost plecați abia patruzeci de minute, dar când ne-am întors la cabană și la luminiș, am

găsit un aer de pustietate și de gol. Nu-mi mai era teamă că Dennis se va rătăci prin pădure și se va pierde. Eram convins că, oricare ar fi fost starea lui de spirit, aceasta nu includea așa ceva. Ceea ce mă temeam era că ar putea atrage atenția celorlalți asupra noastră și a zonei de frontieră pe care o investigam.

Lăsând-o pe Ev în tabără, în caz că Dennis ar fi apărut, am fugit spre pășune și am traversat-o până la misiunea de pe partea cealaltă. În timp ce alergam, eram ocupat să-mi spun că probabil tocmai se dusese jos să-i vadă pe Dave și Vanessa și că îl voi găsi acolo. Eram prea preocupat ca să observ că clopotele misiunii, tăcute în mod normal cu excepția duminicilor, sunau de ceva vreme. Când am trecut de ridicătura care îmi dădea o vedere clară asupra casei de la râu și a lacului de sub *chorro*, am văzut-o pe Vanessa conducându-l pe Dennis spre casa de la râu. Am simțit, în timp ce ajungeam, că situația era mai dificilă decât speram.

Vanessa era supărată și profitase de situație pentru a-și expune punctul de vedere. Se părea că Dennis trebuie să fi fugit din hamac în momentul în care Ev și cu mine am dispărut din peisaj. Se dusese direct la misiune, localizase frânghia clopotului folosit pentru a chema oamenii la slujbă și îl sunase cu furie până când preotul îi găsise pe Vanessa și pe Dave și aceștia îi convinseseră nu prea blând pe Dennis să renunțe la năzbâtiile sale. Cu toate acestea, zvonul care circula deja, potrivit căruia un membru al expediției noastre ar fi luat-o puțin razna, nu a fost erodat de această scandal brusc și total public. Echilibrul politic delicat pe care îl stabilisem și care îmi permitea să fac ce vreau în ceea ce privește modul în care trebuia tratat Dennis era acum distrus. Ideea Vanessei ca el să fie mutat în casa de la râu a fost prezentată și aprobată de preoți și, mi s-a spus, de poliție. Călăuzindu-mă pe asigurarea interioară că îngrijorarea ar fi absurdă și recunoscând că pierdusem complet controlul situației, am fost de acord cu toate sugestiile.

Vanessa avea mai multe vești. Un avion urma să vină. Nu venea să ne scoată de aici, dar ne-ar fi permis să începem retragerea, deoarece ar fi permis unuia dintre noi să ne ducă pe o sută de kilometri de junglă până la San Raphael, unde lăsasem depozitul de echipament înainte de a porni în marșul terestru spre La Chorrera. Aceasta era singura ocazie de a zbura, în loc să mergem pe jos, pentru a ne întoarce la acele provizii, iar Vanessa a insistat să profităm de ea. Am fost de acord cu totul. Presupuneam că erupția mileniului avea să înlăture în curând toate aceste preocupări lumești, dar acesta era un fapt pe care îi lăsam pe alții să-l descopere singuri, pe măsură ce-și croiau drum în dimensiunea tot mai adâncă a viitorului.

Dave s-a oferit voluntar să meargă cu avionul - decizia a fost luată aproape instantaneu. Urma să ajungă la proviziile noastre și, de unul singur, să se ocupe de transportul lor și al lui însuși pe Rio Putumayo și apoi înapoi la Bogota. Ne-am fi întâlnit cu el acolo când și dacă am fi reușit să ieșim prin mijloace încă neclare. O geantă a fost împachetată în grabă. Avionul a pornit în zbor, apoi a dispărut din nou și, cu o bruschețe șocantă, am fost patru.

Dennis a fost mutat în casa de pe râu, iar Vanessa și Ev au devenit asistentele lui. Eu am preferat să locuiesc în continuare în casa din junglă pentru a evita aglomerația. A continuat dezbaterea dacă direcția în delirul lui era spre îmbunătățire sau dacă nu făcea decât să plutească și mai mult în derivă în lumea în care se pierduse. Ca locuitori ai orașului Berkeley, cu toții întâlnisem victime ale acidului; comparația stării lui Dennis cu acele suflete pierdute nu era deloc liniștitoare. Mutarea lui Dennis la râu a fost un punct de cotitură, pentru că de atunci încolo efectele pe care fenomenul le declanșase erau mai puțin în mintea noastră și mai mult în lume.

În tot acest timp, chiar și după mutare, el și cu mine eram în continuare în căutarea obiectului în formă de lentilă. Ceea ce mi-a spus profesorul în primele zile de după experiment a fost: "*Aproape că ai reușit; nu ai reușit să o faci*". Sau, mai degrabă, a folosit metafora condensării: "*Se condensează*".

A fost ca o metaforă alchimică perfectă. **Piatra** este pretutindeni. Este aici.
Dennis spunea: "*Pot vedea **lapisul**. Este la două sute cincizeci de metri în stânga; este jos, lângă ochiul de apă, plutind deasupra apei*". Am continuat să îl întreb în fiecare zi de *piatră* și în fiecare zi *Sophie hydrolith* - alias, panaceul universal - se apropia mai mult. Au fost furtuni cu fulgere ciudate. Încet-încet am observat că fenomenele meteorologice tindeau să se concentreze în sud-est. Am început să mă uit acolo și, de fiecare dată când o făceam, vedeam curcubee.

Intuițiile noastre cu privire la ceea ce se întâmpla variau de la cele profund religioase la cele absolut absurde. În după-amiaza zilei de 12 martie, Dennis a trecut prin câteva ore în care a reușit să răspundă, oricât de criptic, la întrebările pe care i le-am adresat cu privire la modul în care îi apăreau lucrurile. Această conversație a avut loc în casa de la râu, sub care locuiau un cocoș frumos și perechea lui. Era poate chiar cocoșul pe care l-am auzit cântând în zori în ziua experimentului și din nou două zile mai târziu. Acest cocoș și această găină aveau o vigilență vioaie care fusese comentată printre noi înainte. În această după-amiază anume, Dennis ne-a atras atenția asupra găinii, spunând că, dacă ne gândeam la ea ca la o artă, atunci realizarea pe care o reprezenta era imensă. Cine ar fi putut face o astfel de găină? Doar cel care ar fi putut modela lumea ciudată în care căzusem noi. Și care era? A privit în jur așteptând cu nerăbdare, dar, nefiind găsit niciun doritor, și-a livrat propria poantă:

"*James Joyce*."

În următoarele câteva minute, a continuat să-și expună cazul: Finnegans Wake reprezenta cea mai completă înțelegere realizată până acum a relației dintre mintea umană și timp și spațiu și, prin urmare, Joyce, la moartea sa, a primit cumva responsabilitatea de a supraveghea acest colț al universului lui Dumnezeu. În acest sens, Dennis nu făcea decât să-l urmeze pe Wyndham Lewis, care a făcut din ascensiunea lui Joyce spre eminența lumii de dincolo subiectul romanului său *The Human Age*.

"*Jim și Nora*", așa cum îi numea Dennis pe divinitatea nou revelată și pe consoarta sa, erau amândoi în și acționau prin tot ceea ce se întâmpla la La Chorrera, în special în lucrurile pe care Joyce le iubise. Micuța găină ca simbol al Annei Livia Plurabelle din *Deșteptarea* era unul dintre aceste lucruri. Era umorul joycean care iradia în exterior din toate lucrurile din Edenul nostru din junglă. Aceste idei erau absurde, dar încântătoare, și m-au determinat, în cele din urmă, să-l recitesc pe Joyce și să-l accept ca pe unul dintre adevărații pionieri în cartografierea hiperspațiului. Cu toate acestea, ele nu au aruncat prea multă lumină asupra situației noastre dificile de la acea vreme.

Din punctul de vedere al vieții ca literatură, Dennis a trecut mai departe. Mi-a reamintit că una dintre analogiile noastre alchimice pentru *piatra filozofală*, pe care o împărtășeam în codul nostru privat de asociații din copilărie, era o anumită cheie mică, de argint, de la o cutie din lemn încrustat cu un compartiment secret care aparținuse bunicului nostru. I-am reamintit că acea cheie fusese pierdută încă din copilăria noastră. I-am spus că abilitatea de a produce acea cheie chiar atunci ar dovedi realitatea puterilor șamanice ale lui Dennis și capacitatea de a transcende spațiul și timpul normal. Conversația a luat forma unei sesiuni de întrebări și răspunsuri care s-a încheiat cu Dennis cerându-mi să întind mâna, iar apoi, lovindu-și mâna închisă în cea deschisă, a scos un chițăit puternic și ridicol și a depus în palma mea o cheie mică, de argint.

La momentul respectiv, am fost uimit. Eram la sute de kilometri de orice loc. El era practic dezbrăcat, dar cheia din fața mea nu se deosebea de cheia din amintirile mele din copilărie. Oare păstrase acea cheie în toți acei ani pentru a o produce acum, în mijlocul Amazonului, pentru a-mi distorsiona complet noțiunea de realitate? Sau era doar o cheie asemănătoare pe care Dennis o avea asupra sa când a ajuns în America de Sud, dar pe care eu nu o observasem cumva până când a produs-o? Acest lucru părea puțin probabil. Era izolat într-o cameră departe de echipamentul nostru depozitat și era greu de conceput că ar fi putut deveni suficient de calm și de organizat pentru a se duce la bagaje și a le sorta cu grijă pentru a găsi cheia secretă. Și oricum, eu fusesem cel care concepuse să ceară cheia; oare mă păcălise cumva să cer singurul obiect pe care îl adusese cu el pentru a mă înșela? Această chestiune a cheii de argint, indiferent dacă era cheia originală sau nu, nu a fost niciodată rezolvată în mod satisfăcător. Cutia originală a fost pierdută cu mult timp în urmă, așa că cheia nu a fost niciodată testată. O ultimă notă ironică este adăugată episodului prin faptul că atât Dennis, cât și eu suntem fani ai povestirilor lui H. P. Lovecraft și, prin urmare, eram la curent cu povestea sa "*Prin porțile cheii de argint*", o poveste care fierbe cu multe dimensiuni, ființe ciudate, o scară temporală cosmică și aventurieri temerari și ciudați ca noi.

După ce Dennis a fost mutat în casa de pe râu, nu a mai fost nevoie să stau de veghe noaptea. Dar lipsa nevoii de a dormi a prevalat. Chiar așteptam cu nerăbdare, în fiecare seară, momentul în care toată lumea se retrăgea și aveam în fața mea ore lungi de gândire delicioasă și

tăcută. Asemenea spiritului vulpii din I Ching care rătăcește veșnic printre ierburile prețioase, nocturne, am rătăcit pe pășunile și pe potecile din jurul La Chorrera. Uneori stăteam ore întregi sub copacul inițiat de AMA, privind vaste *mandale* ale timpului și spațiului care se roteau și străluceau în jurul meu. Alteori, mergeam cu pași lungi, aproape clătinându-mă, cu capul aruncat pe spate, privind stelele de toate culorile. Fără efort, acel ceva mai adânc care îmi împărțea mintea conecta constelațiile pentru mine și îmi arăta uriașa mașinărie zodiacală a destinului stelar care trebuie să fi ajuns la antici cu aceeași forță sugestivă.

M-am cufundat în milioane de imagini ale omenirii în toate timpurile și locurile, înțelegând și totuși luptând cu enigmele insolubile ale ființei și destinului uman. În timpul acelor nopți de catifea, pline de stele și de junglă, m-am simțit cel mai aproape de a înțelege misterul tripartit al *pietrei filozofale*, al Celuilalt extraterestru și al sufletului uman. Există ceva uman care transcende individul și care transcende și viața și moartea. Are voință, motiv și o putere enormă. Și este cu noi acum.

Am ajuns să cred că, în anumite condiții, puterea de manipulare a conștiinței trece dincolo de corp și ajunge în lume. Lumea se supune atunci voinței conștiinței în măsura în care inerția legilor fizice preexistente poate fi depășită. Această inerție este depășită prin determinarea de către conștiință a rezultatului evenimentelor microfizice, în mod normal aleatorii. În timp, devierea micro-evenimentelor de la caracterul aleatoriu este cumulativă, astfel încât, în cele din urmă, efectele acestor devieri sunt de a schimba cursul evenimentelor și în sistemele fizice mai mari. Aparent, atunci când se dorește ca dorințele să se împlinească, răbdarea este totul.

Este doar o fantezie, un om matur care încearcă să-și explice cum dorințele pot deveni realitate? Eu nu cred că da. Am trăit-o și știu că, cu cât conștiința are mai mult timp la dispoziție pentru a-și face simțite efectele, cu atât mai mare devine posibilitatea ca evenimentul dorit să se realizeze. Este ca și cum o presiune subtilă spre un anumit scop realizează o serie de micro-devieri care duc la o situație nealeatorie și anti-entropică - o dorință devenită realitate. Și mărturisesc că dorința de a realiza dorințele a fost un vânt care mi-a suflat mereu în spate. Îmi amintesc că eram atât de mic încât mama mă putea legăna în brațe și se apleca asupra mea și îmi șoptea vechea rimă de grădiniță: "*Dacă dorințele ar fi cai, cerșetorii ar călări*". Puteam să o spun înainte de a o înțelege. De fapt, încă încerc să o înțeleg.

Acum mi se pare că acesta trebuie să fie modul în care funcționează conștiința în creier, unde materia și energia sunt într-o stare mai liberă și mai dinamică decât în restul naturii. Este ușor pentru conștiință să dirijeze fluxul electric din sistemul nervos central (deși nu avem nicio idee despre cum se face acest lucru); este mai puțin ușor pentru ea să miște, nu electronii, ci întregul sistem atomic răspândit în timp și spațiu. Acest lucru poate explica de ce este ușor să formezi un gând, dar ca dorințele să se împlinească durează mai mult.

Am meditat la aceste lucruri în timpul nopților lungi și înstelate de la La Chorrera, când însăși inima misterului ființei părea pe cale să mi se dăruiască. Aurul alchimic îmi curgea mereu printre degete; eram sigur că, dacă îl puteam alia cu speranță și imaginație, nu va trece.

Am văzut că există o fază intermediară între conștiința activă în lume și conștiința activă în sistemul nervos central, al cărei intermediar este corpul. Această interfază este limbajul. Pentru a folosi limbajul, conștiința informează creierul să informeze corpul să dea coerență mișcării aleatorii a moleculelor de aer din apropierea, dar din afara corpului. Această coerență este furnizată de conștiință sub forma unui cuvânt. Niciuna dintre legile fizice care acționează asupra moleculelor de aer nu a fost încălcată, deoarece modelul coerent de comportament al moleculelor se datorează unui aport de energie - un aport de energie a cărui eliberare a fost inițiată de un act de voință conștientă. Voința nu este un element din trusa de instrumente a explicației științifice.

Astfel, limbajul este văzut ca un fel de abilitate parapsihologică, deoarece implică acțiune la distanță și telekinezie, chiar dacă este transmisă prin voce. Poate că, sub influența *psilocibinei*, o imensă energizare a voinței ar putea fi transpusă vocal în lume, unde ar putea face mai mult decât să imprime un semnal pe mișcarea aleatorie a moleculelor de aer. Poate că, în schimb, un cuvânt, vizibil, ar putea fi transpus și ar putea apărea prin schimbări corespunzătoare de refracție în aceleași molecule de aer din apropiere.

Uneori se observă că vorbirea normală în sine afectează indicele de refracție al aerului din fața gurii vorbitorului. Privit din profil, un vorbitor poate genera uneori o ondulație a aerului din fața gurii, asemănătoare cu strălucirea unui miraj deasupra unei autostrăzi fierbinți. Poate că acesta este un indiciu al potențialului ascuns al vorbirii de a depăși funcția sa normală de simbolizare a realității pentru a o semnifica efectiv. Un Logos mai perfect ar părea să fie rezultatul - un Logos capabil să reglementeze activitatea egoului așa cum există el în suma totală a indivizilor care trăiesc în orice moment. Este ca un zeu; este zeul uman. Este ceva ce se va întâmpla destinului uman cândva în viitor și, pentru că se va întâmpla, se întâmplă. Nimic nu este neanunțat. Modul ontologic al dimensiunilor superioare în care este propulsată umanitatea este anticipat de singularitatea pe care o numim în totalitate Celălalt sau extraterestru. Extraterestrul ne învață ceva prin programul său de întărire: Ne pregătește să ne confruntăm cu fațeta lui Dumnezeu din noi înșine, pe care explorările noastre în natura vieții și a materiei sunt pe cale să o dezvăluie.

Aceasta a fost discuția de la masă a grupului nostru de aventurieri în dificultate. Cât de demult părea atunci sosirea noastră la La Chorrera!

CAPITOLUL CINCISPREZECE

O FARFURIE PLINĂ DE SECRETE

În care ne plănuim plecarea, întâlnesc o farfurie zburătoare, iar teoriile răsar ca ciupercile în timp ce ne întoarcem la Berkeley.

În ziua de 11 martie era Lună plină. A trecut destul de fără evenimente după aventura lui Dennis și a clopotului misiunii, ceea ce înseamnă că acum îmi amintesc foarte puțin din ceea ce s-a întâmplat. Am rămas extaziat, sigur că totul era spre bine, sigur că urma să aibă loc o înclinare definitivă a mâinii de către lucrul cu care aveam de-a face.

A doua zi, la sfârșitul după-amiezii, Ev a ieșit din casa de la râu ca să mă vadă. M-a invitat să mă întorc cu ea la râu și să luăm cina împreună. Ea a arătat tensiunea prin care trecusem cu toții. Nu exista nicio îndoială că orice se întâmplase ne împingea la limita a ceea ce puteam asimila fără să vrem să ne mișcăm împotriva ei. În timp ce ne întorceam pe pășune, atmosfera părea să fie și mai vie și mai activă decât de obicei, cu nori înmiresmați și ceață în derivă. Ev a arătat cu degetul spre sud-est, unde o masă neagră de stratocumulus clocotea și fierbea până la altitudini mari. Am privit-o câteva momente, iar aceasta a devenit ca un imens nor ciupercă - urmarea unei explozii termonucleare. Impresia a fost foarte surprinzătoare, iar Ev mi-a reamintit cuvintele lui Dennis cu privire la *Stropharia cubensis*. El a spus că era ciuperca de la sfârșitul istoriei. Pentru el, forma norului atomic era un joc de cuvinte fizic și biofizic despre puterile transformatoare ale *Strophariadei* și despre erupția ei în istoria omenirii.

În timp ce ne uitam, deodată Ev a tresărit. De la baza clocotitoare a norului a apărut ceea ce părea a fi o coloană de lumină. Coloana era susținută, nu doar un simplu fulger. Era greu de înțeles cum ar fi putut fi o coloană de lumină solară, din moment ce era după-amiaza târziu și soarele se afla în vest, în timp ce norul se afla în sud-est. Am privit-o timp de poate un minut. Apoi s-a oprit brusc. Ev a fost destul de zguduită. Chiar mai mult decât aspectul înghețat al râului, această întâmplare era de un ordin empiric diferit de tot ceea ce experimentase la La Chorrera.

Ajunși la focul de tabără de pe malul râului, am aflat că Vanessa fusese la misiune cu părintele Jose Maria, vorbind la radio cu pilotul de vânătoare care îl luase pe Dave din mijlocul nostru. Pilotul era dispus să urmeze intenția Vanessei și să ne considere o urgență de grad mic. A promis că se va întoarce în câteva zile pentru a ne scoate de aici. Eram nemulțumit de aceste aranjamente. Știam că noi, străinii *gringo*, ne vom pierde reputația în fața localnicilor atunci când se va afla că avem nevoie de acest transport aerian. De asemenea, nu aveam credința Vanessei că tot ce avea nevoie Dennis pentru a reveni la normal era să se înscrie în lumea psihiatriei moderne. Dar nu

era nimic de făcut pentru el, așa că am luat cina în tăcere, fiecare pierdut în gânduri neîmpărtășite.

A doua zi trebuia să ne împachetăm tot echipamentul și să-l mutăm la râu, în vederea pregătirii pentru un zbor care putea veni neanunțat în orice moment. Deja ne pregăteam să ne retragem din vâltoarea de la La Chorrera.

Singurul moment de umor al serii a fost oferit de descrierea animată a lui Ev despre cum Dennis s-a sustras de la supravegherea Vanessei și s-a strecurat din casa de la râu cândva în noaptea precedentă pentru a merge și a sta liniștit în casa unor coloniști columbieni, care s-au trezit să-l găsească acolo la fel de modest ca o piesă de mobilier. Pe măsură ce povestea se stingea, dimensiunile nespuse ale acesteia au revenit să se miște în mintea fiecăruia dintre noi.

A doua zi a fost 13 martie. Tabăra din pădure, locul sfânt unde avusese loc experimentul transformator, a fost demontată. Toate artefactele care o deosebeau de zecile de alte colibe Witoto au fost puse deoparte, iar tabăra a fost readusă în anonimatul său nativ. Afară, într-o grămadă, am lăsat în urma noastră o încărcătură destul de mare, deoarece evacuarea noastră forțată cu avionul a lăsat foarte puțin loc pentru orice echipament; câteva specimene de insecte și plante vor pleca cu noi, aparatele de fotografiat, caietele de notițe despre experiment - asta a fost tot. Lucrurile pe care le-am lăsat urmau să fie asimilate rapid de către toleranții Witotos care dețineau locul unde am încercat să sondăm hiperspațiul.

Eram cu toții instalați în casa de la râu, gata să plecăm cu avionul ori de câte ori acesta ar fi apărut. Totul părea să avanseze de la sine. Am înotat în râu și ne-am așezat pe stânci, scrutând cerul și ascultând zumzetul micului amfibian. Așa a trecut după-amiaza, chiar și Dennis fiind liniștit după un episod din prima parte a dimineții în care aruncase metodic pe fereastră conținutul camerei sale, până la a smulge rama ferestrei și a o arunca după toate celelalte.

În jurul orei patru, eram întins pe malul râului, la vreo șase metri de marginea acestuia. Mă gândeam la o plimbare la râu pe care o făcusem cu două zile înainte, când fiecare pas mai aproape de apă părea să aducă mai multă rimă și ritm în gândurile mele. Din senin mi-am amintit o veche zicală celtică despre care discută Robert Graves: "*Poezia se face la marginea apei curgătoare*". Experiența mea recentă la marginea apei avea ceva de-a face cu asta, credeam eu, și meditam la asta. Vanessa și Ev se spălau în fața mea pe malul râului. Chiar vizavi de râu se afla cerul de sud-est pe care Ev și cu mine văzusem norul cu raza de lumină cu doar douăzeci și patru de ore mai devreme.

Priveam în acea direcție când am observat ceea ce am crezut că este începutul slab al unui curcubeu, un loc jos pe cer, aproape de orizont, unde părea să fie o atingere slabă a unui spectru. După câteva secunde, le-am strigat pe cele două femei și le-am întrebat dacă au văzut un curcubeu peste râu. Ele au privit peste râu doar pentru o clipă și au spus că nu au văzut nimic. Nu am insistat, ci am privit în schimb cerul din acel loc. În acest moment, încetasem să-mi mai impun părerile asupra oamenilor. Eram deja considerat nebun, nu chiar incoerent, dar nu eram demn de încredere sau de urmat pentru că credeam lucruri atât de ciudate. Acesta era defectul meu.

Am continuat să privesc dincolo de râu și am văzut cum se intensifica lucrul. Am devenit extraordinar de interesat. În acest cadru pastoral, mi s-a părut că se pregătea o mare revelație. Am privit și am văzut cum culorile se adânceau; arcul curcubeului nu se forma niciodată, dar adâncirea culorilor într-un singur loc era foarte clară. Iarăși am întrebat femeile dacă au văzut curcubeul de peste râu. Din nou privirea de lumină. Și? Minunat!

"*Da, îl vedem. Nu e prea mare, nu-i așa?*"

Partea de explorare a indicilor din imaginația mea hiperactivă a fost la acest detaliu într-o clipă. Da, mai întâi un nor cu un fascicul de lumină; acum o pată de culoare *spectrogramatică* în același loc pe cer. Am avut senzația puternică a ochiului din cer care se apropia de gândurile mele și privea cu satisfacție cum înțelegeam importanța sud-estului, precum și a urmăririi și concentrării atenției mele asupra acelui punct. În mintea mea, profesorul a spus: "*Acesta este locul. Acesta este semnul. Privește aici*".

Nu am spus nimic nimănui, dar mi-am format hotărârea de a nu-mi petrece acea noapte nedormit așa cum mi le petrecusem pe celelalte: rătăcind pe câmpuri ca spiridușul vulpe sau meditând la *chorro*. Mai degrabă aveam să stau aici, unde lacul se goli și Igara-Parana își reluă

cursul lânced. Aici, la debarcaderul bărcii, la șaptezeci de metri de la casa de pe râu, pe un mal abrupt de noroi, stăteam toată noaptea și priveam.

Și astfel, toată noaptea, am stat să trec în revistă lucrurile care trecuseră, părând să-mi împart conștiința și să o trimit atât înapoi prin arborele meu genealogic, cât și înainte, în viitor. Mi se părea că văd toți anii care încă mai erau de parcurs; am văzut o tehnică care să apară în urma acestui contact, carierele noastre urmărite în spațiu și timp și, în cele din urmă, o justificare, pe măsură ce lumea realiza adevărul naturii transdimensionale a viziunilor *Stropharia* și adevărata apropiere a lumilor pe care acestea le deschiseseră. Pentru că devenise convingerea mea că contactul cu o specie inteligentă și absolut extraterestră era începutul pentru omenire. Se părea că din lunga noapte a timpului cosmic începea noutatea noutăților, momentul contactului între minți aflate pe planuri complet diferite.

Am fost printre primii care au intrat în contact cu această altă specie. A fost ceva real. Venisem în jungla ecuatorială pentru a explora dimensiunile întrevăzute în extazul *triptaminei*, iar acolo, în întunericul din inima Amazonului, am fost găsiți și atinși de această formă de viață bizară și străveche care se trezea acum la potențialul global al unei relații simbiotice cu umanitatea tehnică. Pe tot parcursul nopții, perspective și intuiții ciudate s-au revărsat prin mine. Am văzut mașinării gigantice și lumi de forme vegetale și mecanice la scări de o imensitate de neconceput. Timpul, agitat și strălucitor, părea să se reverse pe lângă mine ca niște superfluide vii care locuiau în regiuni de vis cu o presiune teribilă și super frig. Și am văzut planul, mărețul plan. În sfârșit. A fost un extaz, un extaz care a durat ore întregi și a pus pecetea desăvârșirii întregii mele vieți anterioare. La sfârșit m-am simțit renăscut, dar ca ceea ce nu știam.

În cenușiul unei zări false, valul de imagini interioare s-a stins. M-am ridicat din locul în care stăteam de ore întregi și m-am întins. Cerul era senin, dar era încă foarte devreme și stelele încă străluceau slab în vest. În sud-est, direcția spre care îmi concentrasem atenția, cerul era senin, cu excepția unei linii de ceață sau de ceață la sol, situată paralel cu orizontul, la doar câțiva metri deasupra vârfurilor copacilor de pe cealaltă parte a râului, poate la o jumătate de milă distanță. În timp ce m-am întins și m-am ridicat pe piatra plată pe care stătusem, am observat că linia de ceață părea să se fi întunecat, iar acum părea să se agite sau să se rostogolească pe loc. Am urmărit cu mare atenție cum linia de rulare a ceții care se întuneca se despărțea în două părți și fiecare dintre acești nori mai mici se despărțea și el. Nu a durat decât un minut sau cam așa ceva pentru ca aceste schimbări să se execute, iar acum mă uitam la patru nori în formă de lentilă de aceeași mărime, așezați la rând și ușor deasupra orizontului, la doar o jumătate de milă sau cam așa ceva distanță. Un val de entuziasm m-a cuprins, urmat de un val de teamă certă. Eram lipit de locul respectiv, incapabil să mă mișc, ca într-un vis.

În timp ce mă uitam, norii s-au adunat din nou în același mod în care se despărțiseră, ducând încă câteva minute. Simetria acestei divizări și alăturări, precum și faptul că norii mai mici aveau toți aceeași dimensiune, au conferit spectacolului un aer straniu, ca și cum natura însăși ar fi fost brusc instrumentul unei agenții organizatoare nevăzute. Pe măsură ce norii se regrupau, păreau să devină și mai întunecați și mai opaci. Pe măsură ce deveneau unul singur, norii păreau să se învârtă înăuntru ca o tornadă sau ca o trombă de apă, și mi-a trecut prin minte că poate era o trombă de apă - ceva ce încă nu am văzut niciodată. Dar chiar în timp ce gândul se forma, am auzit un vuiet ascuțit și uluitor venind în derivă peste vârfurile copacilor din junglă, evident din direcția lucrului pe care îl priveam.

M-am întors și am aruncat o privire spre casa de la râu, la șaptezeci de metri în spatele meu și pe dealul abrupt, măsurând dacă aveam timp să fug și să trezesc pe cineva pentru a obține confirmarea a ceea ce se întâmpla. Ca să trezesc pe cineva ar fi trebuit să urc panta cu ajutorul mâinilor și, în consecință, să-mi iau ochii de la lucrul pe care îl priveam. În decurs de o clipă, am decis că nu puteam înceta să observ. Am încercat un strigăt, dar niciun sunet nu a ieșit din gâtul meu constrâns de frică.

Sunetul sirenei creștea rapid în intensitate și, de fapt, totul părea să se accelereze. Cu siguranță norul în mișcare se mărea rapid, îndreptându-se direct spre locul în care mă aflam. Am simțit cum picioarele mi se transformă în apă și m-am așezat, tremurând îngrozitor. Pentru prima

dată, credeam cu adevărat în tot ceea ce ni se întâmplase și știam că acum concrescența zburătoare era pe cale să mă ia. Detaliile sale păreau să se solidifice pe măsură ce se apropia. Apoi a trecut direct pe deasupra mea la o altitudine de aproximativ două sute de picioare, s-a înclinat brusc în sus și s-a pierdut din vedere peste marginea pantei din spatele meu. În ultima clipă înainte de a fi pierdut, mi-am deschis complet simțurile și l-am văzut foarte clar. Era o mașină în formă de farfurie care se rotea încet, cu lumini discrete, blânde, albastre și portocalii. În timp ce trecea pe deasupra mea, am putut vedea adâncituri simetrice pe partea inferioară. Făcea sunetul whee, whee, whee, al farfuriilor zburătoare din filme științifico-fantastice.

Toate emoțiile mele erau confuze. La început am fost îngrozită, dar în momentul în care am știut că ceea ce era pe cer nu mă va lua, am simțit dezamăgire. Eram uimit și încercam să-mi amintesc cât mai clar ce văzusem. Era real în sensul naiv în care se pune această întrebare despre OZN-uri, mese și scaune? Nimeni altcineva nu a mai văzut acest lucru, din câte știu eu. Doar eu am fost observatorul său. Cred că dacă ar fi existat alți observatori, aceștia ar fi văzut în esență ceea ce am relatat eu, dar în ceea ce privește "real", cine poate spune? Am văzut cum acest lucru a trecut de la a fi un nor la a fi un fel de aeronavă cu nituri. A fost mai fidel ca nor sau ca avion? A fost o halucinație? Împotriva mărturiei mele poate fi pusă lipsa mea recunoscută de somn și implicarea noastră în plante psihedelice. Totuși, în mod curios, acest ultim punct poate fi interpretat în favoarea mea. Sunt familiarizat, prin experiență directă, cu toate clasele cunoscute de halucinogene. Ceea ce am văzut în acea dimineață nu se încadrează în niciuna dintre categoriile de imagini halucinante cu care sunt familiarizat.

Și totuși, tot împotriva mărturiei mele se opune inevitabilul detaliu incongruent care pare să facă absurdă întreaga întâmplare. Este vorba de faptul că, în timp ce farfuria trecea pe deasupra mea, am văzut-o suficient de clar pentru a judeca că era identică cu OZN-ul cu trei semisfere pe partea inferioară, care apare într-o fotografie infamă a lui George Adamski, considerată pe scară largă ca fiind o farsă. Nu am urmărit îndeaproape chestiunea, dar am acceptat opinia experților că ceea ce fotografiase Adamski era un capăt trucat al unui aspirator Hoover. Dar am văzut același obiect pe cer deasupra La Chorrera. Să fi fost un fapt pe care l-am învățat în copilărie, ca pasionat de OZN-uri? Ceva la fel de ușor de scos din mintea mea ca și alte amintiri? Ideea mea stereotipă, dar deja demitizată, despre un OZN apare brusc pe cer. Apărând sub o formă care pune la îndoială propria sa imagine, ea obține o disonanță cognitivă mai completă decât dacă aparenta sa stranietate ar fi fost complet convingătoare.

A fost, dacă mă întrebați pe mine - și nu există cu adevărat altcineva pe care să îl putem întreba - fie un miraj holografic al unei perfecțiuni tehnice imposibile pe Pământ în prezent, fie a fost manifestarea a ceva care, în acel caz, a ales să înceapă ca ceață și să se termine ca mașină, dar care ar fi putut să apară sub orice formă, o manifestare a controlului omniscient al unui ceva plin de umor asupra lumii formei și materiei.

Nu era un miraj de tip convențional. Ani mai târziu mi-am dat seama că poate a fost un fel de miraj încă necunoscut nouă - un miraj temporal. Mirajul obișnuit este o imagine inversată a apei sau a unui loc îndepărtat. Cauza este distorsionarea luminii de către niveluri alternative de aer cald și rece. În afara orașului Benares, în India, am văzut o imagine triplă a orașului suspendată pe suprafața râului Gange. Dar un miraj temporal este o altă problemă; este o imagine lenticulară a unui timp și a unui loc îndepărtat. Cauză necunoscută. Ceea ce face ca mirajele obișnuite și cele temporale să fie membre ale aceleiași clase este faptul că ambele tipuri de miraje necesită intervenția minții umane pentru a exista. Anumite zone ale lumii au condiții locale care le fac predispuse la miraje; ar putea fi același lucru valabil și pentru mirajele temporale? Sau poate că mirajul temporal este un fenomen natural, iar OZN-ul este un artefact care rezultă din mirajul temporal folosit sau experimentat de o tehnologie viitoare?

Cred că aceasta din urmă se apropie de adevăr. OZN-ul este o reflectare a unui eveniment ființial care promite o eventuală stăpânire a umanității asupra timpului, spațiului și materiei. Noi, în încercarea noastră neîndemânatică de a cerceta aceste mistere, am reușit să convingem natura să arunce această mare și arzătoare scânteie de contradicție pură din retorta întunecată în care lucrează la chimia mileniului. Faptul că am reușit să facem acest lucru este plin de importanță. A însemnat

pentru mine că eram pe drumul cel bun; ciuperca *Stropharia cubensis* este o bancă de memorie a istoriei galactice. Extraterestră, dar plină de promisiuni, ea deschide un potențial de înțelegere care va mătura preocupările mărunte ale omenirii legate de pământ și de istorie.

La La Chorrera aveam doar convingerea personală izolată că demersul nostru va fi justificat; acum, când ideile noastre găsesc o mică comunitate care împărtășește aceste intuiții, sunt și mai sigur că răspunsul la toate misterele care ne dezechilibrează viziunea asupra lumii trebuie să fie înțeles căutând în noi înșine. Atunci când privim în interiorul nostru cu *psilocibină*, descoperim că nu trebuie să privim în exterior spre promisiunea zadarnică a vieții care se învârte în jurul stelelor îndepărtate pentru a ne liniști singurătatea cosmică. Ar trebui să privim în interior; căile inimii duc spre universuri apropiate, pline de viață și afecțiune pentru umanitate.

Întâlnirea cu OZN-ul a marcat pentru mine punctul culminant al muncii noastre la La Chorrera. Contactul meu cu farfuria a avut loc în zorii zilei de 14 martie. În dimineața următoare, la ora unsprezece, 15 martie, avionul a sosit, neanunțat, dar nu neașteptat. Vanessa îl anticipase de trei zile. A fost o chestiune de câteva clipe pentru a ne urca la bord după ce ne-am luat rămas bun de la preoți și de la poliție, care cu toții fuseseră foarte răbdători cu petrecerea noastră colorată și cu preocupările ei neobișnuite. Doar în viziuni îmi poposisem recent ochii pe lucruri precum cele din care era făcut micul avion - suprafețele acrilice, foarte lustruite, ale mașinilor și lucrurilor impermeabile la radiațiile dure, ultraviolete; ceea ce oamenii din Amazonas numesc "*piele de macetă*". Era o reamintire a tot ceea ce ne urmărea să ne întoarcem.

Dennis s-a comportat cât se poate de bine. În afară de comentariul său, în timp ce ne urcam la bord, că un avion era o condensare parțială a unei farfurii zburătoare, a spus puține lucruri. Un vuiet al motorului, o apăsare puternică pe manșă, și noi și legendarul nostru pilot de vânătoare eram în aer. Am înconjurat misiunea o dată înainte de a ne așeza pentru a urma Rio Igara-Parana înapoi spre Rio Putumayo și spre versiunea de civilizație pe care ne-o permitea orașul Leticia. Ce lume minusculă este La Chorrera, lăsată în urmă în jungla fără urme, după ce am zărit doar clădiri și vitele Zebu care se odihnesc pe pășunile verzi, arătând ca niște bucăți de înghețată de vanilie care se topesc. Mi-am imaginat că tot ceea ce am atins și am fost atinși, se prăbușește acum în urma noastră.

Am stat două zile în Leticia, zile în care Dennis a arătat o îmbunătățire marcantă, în timp ce noi ceilalți am alunecat în diverse poziții de distanțare unul față de celălalt. Aceasta părea a fi o compensație pentru intimitatea excesivă pe care expediția noastră izolată o făcuse necesară. Cel mai ciudat lucru la Leticia a fost că abia coborâsem din avion când ne-am întâlnit cu Jack și Ruby, un cuplu de americani care închiriase apartamentul lui Ev din Bogota pentru câteva săptămâni. Combinația de nume mi se păruse ciudată când îi întâlnisem cu șase săptămâni înainte, iar acum faptul că practic ne așteptau în Leticia sporea ciudățenia. Nu reușeam să-mi dau seama de asta.

Când am ajuns la Bogota, Dennis revenise aproape complet la normal, ceea ce dădea greutate ideii că o formă de dezechilibru chimic temporar a fost responsabilă pentru reacția sa, mai degrabă decât apariția unei structuri de personalitate dezechilibrată cronic. Era foarte agitat și foarte deranjat de orice mențiune despre legături supraconductoare în a patra dimensiune, *ayahuasca* sau șamanism. A spus: "*Uite, m-am săturat*". Și el o suferise.

El era aproape normal, dar eu mă aflam la începutul unei perioade de ani de zile de ideație neobișnuită - starea de neîncredere suspendată care a dat naștere ideilor despre timp expuse în *Peisajul invizibil*.

Pe 20 martie, a existat un acord general că Dennis se întorsese cu totul la noi. A fost un prilej de mare fericire și am sărbătorit la unul dintre cele mai bune restaurante din Bogota. A fost o realizare imensă faptul că am putut permite ca reversul să se rezolve de la sine fără influența agravantă a procedurilor moderne de îngrijire a sănătății mintale. Încercarea în sălbăticie pe care toți șamanii trebuie să o înfrunte fusese îndurată. Se făcuse un pas pe calea cunoașterii.

Pe 21 martie, am făcut o însemnare în jurnal - prima după săptămâni și singura pe care am putut să o fac timp de încă două luni. Am spus următoarele:

21 martie 1971

Au trecut șaptesprezece zile de la 4 martie și de la concretizarea *ampersand*-ului*. Dacă am înțeles mai mult sau mai puțin corect acest fenomen, atunci mâine, a optsprezecea zi, va marca un fel de punct intermediar în această experiență. Prevăd că mâine Dennis se va întoarce la setul psihologic pe care l-a experimentat înainte de 1 martie, deși este posibil ca, în loc de o amnezie reziduală cu privire la evenimentele de la La Chorrera, să aibă în schimb o înțelegere tot mai mare a experimentului al cărui creator a fost. Ultimele săptămâni au fost chinuitoare și aparent alcătuite din atât de multe momente, locuri și minți, încât o cronică rațională a fost imposibilă. Doar Finnegans Wake oferă o idee despre realitatea paradoxului așa cum l-am trăit în virtutea faptului că am reușit să străpungem dincolo de dubla față a timpului. În ciuda neînțelegerilor și a proiecțiilor greșite de mai devreme cu privire la ciclurile de timp și de număr care operează în cadrul fenomenului, acum cred că în aceste șaptesprezece zile am experimentat, deși uneori în sens invers și cu siguranță enorm de condensat, suficient de mult dintr-un ciclu complet pentru a începe să prevedem într-un sens vag evenimentele din următoarele douăzeci și ceva de zile și să avem o idee despre natura și direcția aproximativă a opusului.

Această însemnare din jurnal arată clar că, în timp ce Dennis își revenea după scufundarea sa în lupta titanică, eu eram în mijlocul unei lupte proprii. Eram prins într-o imersiune obsesivă, aproape o meditație forțată, asupra naturii timpului. Preocupările obișnuite ale vieții obișnuite au încetat să mai conteze pentru mine. Atenția mea era în întregime acaparată de eforturile mele de a construi un nou model despre ceea ce este cu adevărat timpul. Rezonanțele, recurențele și ideea că evenimentele erau modele de interferență cauzate de alte evenimente aflate la distanță temporală și cauzală mi-au acaparat atenția. În acele prime speculații, mi-am imaginat un ciclu mitic care avea nevoie de patruzeci de zile pentru a fi dus la bun sfârșit. Abia mai târziu, când am început să fiu impresionat de natura calendaristică și legată de ADN a ciclurilor temporale, mi-am îndreptat atenția către ciclurile cu durata de șaizeci și patru de zile. Această speculație m-a determinat în cele din urmă să mă îndrept spre *I Ching*. În acele noțiuni timpurii ale unui ciclu de patruzeci de zile de răscumpărare alchimică există doar cea mai mică aluzie la teoria finală în detaliile sale operaționale; totuși, intenția este în mod clar aceeași. Rezonanțele, modelele de interferență și regresiile fractale de timpuri în timpuri - acestea au fost materialele cu care am început să construiesc. În cele din urmă, după câțiva ani de muncă, rezultatul avea să aibă o anumită eleganță. Cu toate acestea, această eleganță era rezervată pentru viitor; concepția timpurie era rudimentară, autoreferențială și idiosincratică. Doar credința mea că ar putea fi făcută coerentă și rațională pentru alții m-a făcut să continui să lucrez în acei ani, transformând intuiția inițială într-un set de propoziții formale.

Sfârșitul lunii martie a fost petrecut în mare parte în Bogota, o perioadă mohorâtă. Frenezia urbană a unui oraș plin de viață și modem nu s-a odihnit ușor pe percepțiile noastre sensibile la junglă. Dennis părea destul de normal, deși slăbit și abătut. Nu am primit niciun mesaj de la Dave, iar Vanessa s-a întors în cele din urmă în State. În ziua de 29, Dennis i-a urmat exemplul și a zburat spre Colorado. Am insistat ca Ev și cu mine să mergem în sudul Columbiei, pentru a avea timp de reflecție. Asta am făcut. Am trecut în revistă întregul incident de la La Chorrera, fără să am noi perspective și am ajuns la concluzia că un fel de gravitație psihică ne trăgea acasă. Pe 13 aprilie, la o zi mai puțin de o lună de la întâlnirea mea cu OZN-ul, am ajuns în Berkeley.

A fost o vizită scurtă și dificilă. Începusem să văd contururile vagi ale ceea ce avea să devină *teoria undelor temporale I Ching*. Primele hărți ale ierarhiei de hexagrame *I Ching*, care a fost transformată în cele din urmă într-un program de calculator pe care l-am numit **Timewave Zero**, au fost realizate la acea vreme. M-am ținut departe de oameni. Eram cufundat total în munca mea; nu aveam interes sau răbdare pentru nimic altceva. Eram cuprins de o manie creativă mai extremă decât oricare alta pe care o crezusem posibilă. Fiecare conversație cu cineva pe aceste teme părea să deschidă imense golfuri de neînțelegere.

Cel mai grotesc dintre aceste incidente a implicat efortul meu de a obține *feedback* referitor la ideile noastre de la ceea ce eu consideram a fi "adevărați experți". Această noțiune greșită m-a găsit, într-o zi perfectă din luna mai, în interiorul Laboratorului Donnor de Virologie și

* semnul &

Bacteriologie din campusul Universității California din Berkeley. Mai devreme îmi făcusem o programare pentru a-l vedea pe Dr. Gunther Stent, genetician molecular de talie mondială și autor al cărții *The Molecular Chemistry of the Gene* (Chimia moleculară a genei). Nu știam atunci că Stent era o legendă pentru rectitudinea sa scandinavă sau că se considera un adevărat om al Renașterii și un filosof social. Un an sau doi mai târziu avea să publice o carte în care pleda pentru o reformă a societății globale având ca obiectiv ideal modelele sociale tradiționale din Samoa.

L-am găsit pe marele om în albul lui de laborator, într-o cameră plină de sticlărie care bolborosea și de studenți adoratori. Am fost alungat din laborator, iar un subaltern m-a condus în biroul său privat, cu vedere spre vest peste campus, spre podul Golden Gate, aflat la kilometri distanță. Din acel punct de observație de la etajul nouă, recolta de primăvară a studenților era redusă la o alergătură de furnici pe spațiul verde de dedesubt. Gunther Stent mi s-a alăturat câteva minute mai târziu.

Auster și chel, s-a așezat pe scaunul său în timp ce eu mă lansam în ideile din spatele experimentului de la La Chorrera. Am încercat să încep cu blândețe, dar eram copleșit și foarte nervos. După câteva minute, am simțit că poate își calcula șansele ca eu să-l atac fizic. Spre lauda lui, a părut să lupte împotriva acestui roi alarmant de gânduri, permițându-mi să divaghez la nesfârșit. Fața lui a devenit complet impasibilă pe măsură ce eu deveneam din ce în ce mai nesigur de direcția în care se îndrepta conversația. În cele din urmă, după o izbucnire deosebit de lungă și ciudată de speculații prin care el a rămas complet ilizibil, am decis să încerc să aduc problema la un punct.

"*Dr. Stent, preocuparea mea de a veni aici pentru a discuta cu dumneavoastră este pur și simplu că aș vrea să știu dacă această teorie are vreo valabilitate sau este pur și simplu falsă*."

A părut să se înmoaie ușor și și-a părăsit poziția din spatele biroului pentru a se alătura mie și a privi spre vest prin geamul gros și fumuriu. Cu un oftat de resemnare care i-a coborât inima vizitatorului său, s-a întors spre mine și a vorbit.

"*Dragul meu tânăr prieten, aceste idei nu sunt nici măcar eronate*."

Supărarea mea era fără fund și am fugit, amețit de jenă. Cam atât despre eforturile mele de a construi punți de legătură cu știința normală.

Întâlniri ca aceea m-au convins că trebuia să reînvăț epistemologia, genetica, filosofia științei - întreaga gamă de subiecte necesare pentru a discuta domeniile pentru care aveam acum o preocupare atât de convingătoare. Pe măsură ce studiul meu asupra *I Ching*, sau Cartea Schimbării, avansase, rafinasem ideea că structura sa era baza unei unde temporale sau a unor unde. Aceste valuri sunt perioade discrete de schimbare care se succed, precum și se înconjoară reciproc. Am ajuns să realizez că logica internă a undelor temporale implica puternic o încetare a timpului normal și un sfârșit al istoriei obișnuite. În acel moment, ideea de psiho-materie concrescătoare și OZN-ul pe care îl întâlnisem la La Chorrera s-au identificat în mintea mea unul cu celălalt și cu scenariile de sfârșit al timpului din tradițiile religioase occidentale.

Prima diagramă timpurie necalificată a fost plină de coincidențe legate de viața mea personală. În special, punctele de terminare a fiecărei secțiuni componente a valului păreau să aibă o semnificație specială pentru mine. Poziționarea unuia dintre aceste puncte pe experimentul de la La Chorrera părea să dea o importanță deosebită altor puncte din trecut (moartea mamei mele și întâlnirea mea cu Ev) și punctelor de atunci din viitor (a douăzeci și cincea mea aniversare). Am văzut că evenimentele importante din propria mea viață păreau să aibă loc la fiecare șaizeci și patru de zile cu o regularitate stranie. A fost necesar să lucrez singur la aceste idei, deoarece intensitatea mea în ceea ce le privește și natura lor paradoxală păreau absurde în ochii altor persoane. Înțelegeam că, indiferent dacă efectul pe care îl exploram era sau nu un fenomen general în natură sau o idiosincrasie unică, era în mod evident de o importanță vitală pentru mine, personal, să las forțele cu care mă încurcasem să se desfășoare până la capăt.

Oricât de bizar ar fi părut planul celorlalți, m-am hotărât să mă întorc la La Chorrera, la singurătatea și ciudățenia ei, și să-mi petrec timpul acolo, pur și simplu și calm, observând ceea ce se întâmplase cu mine. Ev și cu mine cumpărasem smaralde ca unul dintre ultimele noastre gesturi înainte de a părăsi Columbia, iar vânzarea acestora era mai mult decât suficientă pentru a ne finanța întoarcerea în domeniul suprarealist de lumină solară, păduri și râuri care îmi generase obsesia. Odată întors la La Chorrera, am fost hotărât să scriu tot ceea ce ne cuprinsese; aceasta a fost hotărârea mea, iar o mare parte din prima schiță a *Peisajului invizibil* a fost rezultatul. Această decizie de a părăsi California a fost salutată de cercul meu din Berkeley. Îngrijorarea pentru starea mea mentală era răspândită printre prietenii mei, iar la noi ajunsese zvonul că FBI-ul știa că mă aflam undeva în interiorul țării și începuse să mă caute. Mă prindea tristețea hașișului de la Bombay la Aspen. Era, așa cum se spune, timpul să fac o mișcare.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

ÎNTOARCEREA

În care Ev și cu mine ne întoarcem singuri în La Chorrera și o nouă cometă se îndreaptă spre pământ.

În data de 15 iulie, Ev și cu mine ne aflam din nou la marginea interiorului Amazonului. Intenția mea de a mă întoarce la La Chorrera devenea repede realitate. Jurnalul meu se reia în timp ce porneam în jos pe Rio Putumayo, un nume care pe atunci îmi sugera o etimologie asemănătoare cu "târfa iluziei":

15 iulie 1971.

După ce am plecat din vecinătatea Puerto Leguizamo cu câteva ore în urmă cu încărcătura noastră de bere și vite, Ev și cu mine suntem din nou înconjurați și ne deplasăm prin visul pe care îl reprezintă pădurile și râurile din bazinul Amazonului. Această întoarcere pentru a continua contemplarea fenomenului în mediul pur al naturii tropicale în care l-am descoperit marchează o dedicare și o imersiune în fenomen pe care, îmi imaginez, oricine este familiarizat cu evenimentele care ne-au surprins în martie le găsește incredibile și poate chiar nu lipsite de un element de risc.

Nu mă refer la pericolul inerent în junglă sau la greutățile inevitabile care însoțesc călătoriile în zone îndepărtate, ci mai degrabă la stresul psihologic inerent confruntării cu fenomenul - în mod ciudat atât de mult o parte din sine și totuși vast și diferit - departe de lumea atenuantă a prietenilor și de o lume care nu este conștientă sau este sceptică în ceea ce privește întâlnirea noastră cu fenomenul și înțelegerea ulterioară pe care am derivat-o din el. Prima mea considerație în acest domeniu este să fac tot ce îmi stă în putință pentru a elimina neprevăzutul. În această privință, în mintea mea se află mereu în minte inversarea cripto-schizofrenică a fraților mei. Cred că avem de-a face cu ceva la care nu aderă nicio neclaritate sau incertitudine a dinamicii interioare. O gândire și un studiu atent pot elimina posibilitatea ca fenomenul de contact să se "*întoarcă brusc împotriva noastră*" sau să se comporte în alt mod neașteptat.

Abordarea corectă a acestor lucruri rămâne evazivă. În repetate rânduri, "*vocea interioară*" a fenomenului a insistat asupra faptului că, de la opera de **hipercarbohidratare** a fratelui meu, nu mai rămâne absolut nimic de făcut și că, dacă este necesar ceva în materie de activitate, atunci, în virtutea naturii înseși a contactului, acel ceva va fi tocmai ceea ce facem noi.

Ev și cu mine am trăit liniștiți la La Chorrera din august până la jumătatea lunii noiembrie 1971. Au existat momente de mare ilaritate frecventă. Și în acest timp am putut să mă las complet în voie subjugat de procesele interioare pe care le trăiam. Zilele mele erau pline de plimbări lungi și pline de reflecție pe potecile din jurul La Chorrera și de ore ghemuite deasupra tabletelor de hârtie

grafică pe care le adusesem cu mine. Acolo, în mijlocul vegetației amazoniene, îmi elaboram teoriile despre timp și acopeream foaie după foaie de hârtie cu fanteziile mele de mecanică ondulatorie. Când nu citeam sau nu visam cu ochii deschiși, Ev și cu mine ne lăsam pradă unor lungi conversații în care noua viziune asupra ființei în lume părea aproape la îndemână.

În timpul acestei a doua rezidențe la La Chorrera, tema *oo-koo-he* s-a repetat. Am făcut cunoștință cu câțiva dintre oamenii Witoto care mergeau cu regularitate pe poteca din apropierea propriei noastre cabane, care se afla la câteva sute de metri mai jos pe aceeași potecă pe care avusese loc experimentul inițial. Printre acei Witoto care se opreau să schimbe o vorbă sau să mă privească cum colectam insecte se număra un bărbat mai în vârstă și robust, pe nume Demetrius. Era o nevăstuică bătrână cu ochi tulburi care emana în mod pozitiv duhoarea gardianului cosmic. În starea mea de entuziasm, literele D, M, T păreau să iasă în evidență în numele lui ca un far. De îndată ce am reușit să-l prind singur, i-am pus cu ezitare întrebarea.

"*Oo-koo-he?*"

"*Oo-koo-he!*" Abia îi venea să creadă ce auzea. Trebuie să i se fi părut incredibil că această creatură ciudată și slabă, ca ceva din altă lume, se interesa direct de o tradiție secretă a poporului său. Habar nu am câte convenții culturale au fost trecute cu vederea, dar după încă un pic de conversație, sau ceea ce trece drept conversație între oameni care nu au o limbă comună, am fost sigur că va încerca să mă ajute. Câteva zile mai târziu, în ziua în care împlineam douăzeci și cinci de ani, mi s-a adus o mâzgă gudronată învelită în mici pachețele de frunze. Nu am reușit niciodată să obțin o experiență halucinogenă de pe urma acestui material, dar analizele efectuate mai târziu de către chimiștii de la Institutul Karolinska din Stockholm au confirmat prezența *di-metiltriptaminei*. Demetrius fusese la fel de bun ca și numele său.

Ceea ce era important la cea de-a doua călătorie la La Chorrera era că învățătura Logosului era mai mult sau mai puțin continuă. Iar ceea ce a învățat în timpul acelor luni și după aceea a fost o idee despre timp. Este o idee foarte concretă și care are o rigoare matematică. Logosul m-a învățat cum să fac cu *I Ching* ceva ce poate nimeni nu știa cum să facă înainte. Poate că chinezii au știut cum să o facă odată și apoi au pierdut acest lucru cu mii de ani în urmă. M-a învățat un mod hipertemporal de a vedea. Cărțile mele, viața mea publică, visele mele private, toate au devenit o parte a efortului de a simți și de a înțelege noul timp care a fost dezvăluit la La Chorrera. O revoluție în înțelegerea umană nu este ceva ce poate fi înghesuit în limitele unei conversații.

Acest nou model de timp permite să se dețină cât mai multe cunoștințe despre ființă. Viitorul nu este absolut determinat; cu alte cuvinte, nu există un viitor pe care să-l "vedem" și în care fiecare eveniment să fie deja determinat. Nu așa este alcătuit universul. Viitorul nu este încă finalizat, dar este condiționat. În mod misterios, din ansamblul tuturor evenimentelor posibile, anumite evenimente sunt selectate, după expresia lui Whitehead, pentru a fi supuse formalității de a se produce efectiv. Logosul a fost preocupat să dezvăluie mecanismul acestui proces și l-a dezvăluit sub forma ideii de *undă temporală*.

Ceea ce m-a determinat inițial să mă uit la *I Ching* a fost modul ciudat în care noțiunea mea timpurie și simplistă de cicluri de șaizeci și patru de zile a funcționat foarte bine în viața mea de atunci. Moartea mamei mele a fost primul dintre aceste puncte în timp pe care l-am izolat. Apoi am observat că relația mea cu Ev, formată din întâmplare, începuse la șaizeci și patru de zile după aceea și că punctul culminant al experimentului de la La Chorrera avusese loc alte șaizeci și patru de zile mai târziu. Noțiunea de an lunar bazat pe hexagrame s-a născut din ideea a șase cicluri de șaizeci și patru de zile fiecare, un an format din șase părți, la fel cum o hexagramă *I Ching* are șase linii. Valoarea personală a ideii mi-a fost confirmată atunci când am observat că un astfel de an de trei sute optzeci și patru de zile, dacă ar fi început în momentul morții mamei mele, s-ar fi încheiat în ziua în care am împlinit eu însumi douăzeci și cinci de ani, la 16 noiembrie 1971. Am văzut atunci că existau cicluri și că existau cicluri de cicluri: Mi-am imaginat un an lunar de trei sute optzeci și patru de zile și apoi lucrul mai mare din care făcea parte, un ciclu de șaizeci și patru de ori trei sute optzeci și patru de zile, și așa mai departe. Hărțile pe care le-am construit și eventuala calificare a

acestora pe care am obținut-o sunt descrise în *Peisajul invizibil*. Dar ceea ce nu a fost povestit acolo au fost experiențele de la La Chorrera și modul în care aceste coincidențe și mintea mea inconștientă - sau ceva din mintea mea - m-au ghidat să descopăr aceste proprietăți mult timp ascunse ale *I Ching*-ului.

Ce să înțelegem din oceanul de rezonanțe pe care unda timpului părea să-l arate, conectând fiecare moment al timpului cu fiecare alt moment printr-o schemă de conexiune care nu cunoștea nimic din aleatoriu sau cauzalitate? Și ce să înțelegem din faptul că anumite detalii din matematica undei păreau să implice faptul că timpul în care trăim a fost în centrul unui efort de veacuri și teribil de important? Acestea erau imagini inflaționiste - și le-am recunoscut ca atare - dar puterea și farmecul lor ca formă de divertisment privat erau de-a dreptul irezistibile.

Unda temporală părea a fi o imagine din inconștientul colectiv care căuta să demonstreze, cel puțin în termenii săi, că punctul culminant al tuturor proceselor din univers va avea loc în timpul vieții noastre. Pentru fiecare dintre noi, acest lucru este evident adevărat: propriile noastre vieți ni se par, încorporați cum suntem în corpurile noastre și în mediile noastre istorice, a fi cumva expresia scopului final al lucrurilor.

Unda temporală și-a prezis propriul sfârșit în timpul vieții noastre; de fapt, la numai un deceniu după începutul secolului, un moment de o asemenea noutate încât dincolo de el nu putea fi nimic mai puțin decât sfârșitul timpului însuși. Aceasta era cea mai derutantă dintre toate, mai derutantă decât latura sa personală, idiosincratică, acest "*sfârșit al timpului*" implicit: o perioadă în care va avea loc o tranziție de regimuri care va transforma complet modalitățile realității.

Eram familiarizat cu ideea de escatologie - sfârșitul timpului - într-un context religios, dar nu-mi trecuse niciodată prin cap că regimurile din natură ar putea suferi schimbări bruște care să remanieze legile naturale. În realitate, nu există nimic împotriva acestui lucru. Pur și simplu, știința, pentru a funcționa, trebuie să presupună că legile fizice nu depind de timpul și contextul în care sunt testate. Dacă nu ar fi așa, ideea de experiment nu ar avea niciun sens, deoarece experimentele efectuate în momente diferite ar putea da atunci rezultate diferite.

Ani de zile am continuat să elaborez această teorie și să îmi clarific propria înțelegere a întreprinderii de formare a teoriei în general. Am reușit în cele din urmă, în 1974, să realizez o cuantificare matematică, complet formală, a structurii fractale pe care o descoperisem în interiorul structurii lui *I Ching*. De-a lungul anilor '80 am lucrat, mai întâi cu Peter Broadwell și apoi cu Peter Meyer, pentru a crea un software de calculator personal, pe care l-am numit *Timewave Zero*, care a permis un studiu atent al acestei unde. Calculatorul este un instrument puternic care a făcut posibilă rafinarea considerabilă a noțiunilor mele despre ceea ce constituia o dovadă sau o neconfirmare a teoriei. Astăzi, concluzia mea cu privire la aceste aspecte este că teoria naturii fractale și ciclice a pătrunderii noutăților în lume este o teorie cu adevărat coerentă cu sine și complet matematică. Este adevărată pentru ea însăși. Și readuce drama umană și propriile noastre vieți în centrul scenei universale.

Este posibil, într-un anumit sens, ca toate stările de eliberare să nu fie altceva decât cunoașterea perfectă a conținutului eternității. Dacă cineva cunoaște ceea ce conține timpul de la începutul până la sfârșitul său, într-un fel nu mai ești în timp. Chiar dacă încă mai ai un corp și încă mănânci și faci ceea ce faci, ai descoperit ceva care te eliberează într-o atotcuprindere satisfăcătoare. Există și alte satisfacții care decurg din această teorie și care nu sunt atinse în această formulare. Timpurile sunt legate între ele - lucrurile se întâmplă cu un motiv, iar motivul nu este unul cauzal. Rezonanța, acel fenomen misterios în care o coardă care vibrează pare să invoce în mod magic o vibrație similară într-o altă coardă sau obiect care nu are nicio legătură fizică, s-a sugerat ca un model pentru proprietatea misterioasă care a legat un timp de altul, chiar dacă acestea pot fi separate de zile, ani sau chiar milenii. Am devenit convins că există o undă, sau un sistem de rezonanțe, care condiționează evenimentele la toate nivelurile. Această undă este fractală și autoreferențială, la fel ca multe dintre cele mai interesante curbe și obiecte noi descrise la frontierele matematicii de cercetare. Această undă temporală se exprimă în tot universul la un număr de niveluri extrem de discrete. Ea face ca atomii să fie atomi, celulele să fie celule, mințile să fie minți și stelele să fie stele. Ceea ce sugerez este o nouă metafizică, o metafizică cu rigoare matematică;

ceva care nu este pur și simplu o nouă credință sau o nouă convingere religioasă. Mai degrabă, această perspectivă ia forma unei propoziții formale.

Aș fi primul care ar trebui să recunosc că nu a fost posibilă găsirea unei punți de legătură între această teorie și fizica normală. Este posibil ca o astfel de punte să nu fie nici posibilă, nici necesară. S-ar putea să constatăm că știința normală indică ceea ce este posibil, în timp ce teoria timpului pe care o propun oferă o explicație pentru ceea ce este. Este o teorie care pare să explice cum, din clasa tuturor lucrurilor posibile, unele evenimente și lucruri suferă formalitatea de a se produce efectiv. Pentru mine este clar că teoria nu poate fi infirmată din exterior; ea poate fi infirmată doar prin faptul că este găsită inconsistentă în interiorul ei. Oricine este binevenit să o demonteze dacă este capabil; eu am încercat să fac acest lucru și nu am reușit. Până la 16 noiembrie 1971, începusem să realizez că graficul avea prea multe variabile pentru a funcționa vreodată ca o hartă predictivă a viitorului. Ar fi necesar, mi-am dat seama atunci, să cuantific cumva diferiții parametri ai valului, astfel încât judecățile referitoare la el să fie mai puțin supuse prejudecăților personale. Ultima mea lucrare scrisă la La Chorrera a fost făcută în dimineața zilei de 16, când am împlinit 25 de ani. Era un fel de fabulă:

16 noiembrie 1971

Doi prieteni vechi, cumva arabi, dar și mai vechi, stau într-un palat mult mai vechi decât ei, așezat pe un versant de munte înconjurat de podgorii, palmieri și livezi de citrice. Insomniaci și afabili, ei își petrec orele lungi și înstelate care preced zorii zilei fumând hașiș și rostind ghicitori.

"*Împărtășește-mi plăcerea față de această enigmă și de rezolvarea ei*", i-a spus cel mai întunecat celui mai în vârstă și și-a trecut mâna peste ochii tovarășului său. Apoi, bărbatul mai în vârstă a rămas în vis și a privit puzzle-ul - o lume a formei și a legii, a roților care se întrepătrund, a pasiunii și a intelectului - cum se desface. A trecut în speciile și imperiile ei, în familiile dinastice și în oamenii individuali de geniu, a devenit filozofii ei și a trecut prin catastrofele ei. A simțit textura și tonul tuturor ființelor din lumea pe care prietenul său o crease. A căutat modelul secret pe care prietenul său, știa el, îl ascunsese cu siguranță în creația sa, căci acesta era un joc pe care îl jucau adesea.

În cele din urmă, într-un mare despotism, într-o epocă a științei impetuoase și a decadenței strălucitoare, el s-a văzut împărțit în persoanele a doi frați - și prin ei, prin rătăcirile lor și prin viețile care treceau în fața lui într-o clipă, a perceput natura complicată și plăcută a ghicitoarei. Înțelegând în sfârșit, a dizolvat cețurile și rotițele fabulei de vis cu un râs - un râs pe care îl împărtășeau. Și încă o dată și-au mai trecut pipa înainte de a se plimba în grădina de azur unde zorii zilei îi vor găsi conversând printre păuni, sub rodii și acacii aplecați.

Oare nu ne va rămâne atunci decât o fabulă? Sau există mai mult aici? Grădinile tropicale pe care le-am plantat au în ele mici *acacias* care se îndreaptă spre maturitate. Poate că mai este încă timp pentru ca ei să crească și să devină umbră pentru divagațiile filosofice. Viața este mai ciudată decât pot presupune chiar și cei mai ciudați dintre noi.

Lucrările de la La Chorrera se simțeau încheiate atunci. Ne-am împăturit tabăra și am refăcut traseele și râurile. A fost nevoie de timp, mai erau cărți de scris, capete libere ale unei vieți prea puțin trăite pentru a fi aranjate și tăiate. Am locuit o vreme în Florencia, la ferma unui prieten. Acolo am scris unele dintre primele capitole din *Peisajul invizibil*. Am petrecut acolo sărbătorile de Crăciun din 1971, dar scrisul a fost lent, iar lipsa materialelor de referință a fost frustrantă. Ne-am întors în Statele Unite și am locuit în Boulder cu Dennis timp de câteva luni, timp în care am lucrat în industria locală de trandafir de seră. A fost o serie de aventuri americane banale. În cele din urmă, însă, ne-am regăsit din nou în Berkeley.

Până când unda temporală *I Ching* nu a fost cuantificată cu mai multe date, modul său de a integra factori aparent fără sens și fără legătură între ei a făcut să fie foarte ușor să te încurci psihologic în ea. Părea să funcționeze ca un fel de test de cerneală fără fond; puteai vedea în el orice doreai să vezi. Chiar dacă cea de-a douăzeci și cincea aniversare a mea a venit și a trecut cu foarte

puține schimbări spre roman, fie în viața mea, fie în lume, am continuat să propag ciclurile graficului mai departe, în viitor. Simțeam că ideea unei structuri ascunse a timpului era corectă, dar că acest lucru nu putea fi argumentat până când nu era găsită și confirmată alinierea corectă între această structură și istoria umană. Am început să caut o dată cu caracteristici speciale legate de val, o dată care ar fi un bun candidat pentru apariția unui eveniment special.

Iată o parte a poveștii mele care mi s-a părut cea mai derutantă: După aparenta neconfirmare a ciclurilor de ziua mea de naștere, m-am uitat la alte date viitoare la care s-ar fi încheiat ciclurile de trei sute optzeci și patru de zile, dacă aș fi continuat să presupun că ziua de 16 noiembrie 1971 a fost sfârșitul unui astfel de ciclu. Asta însemna că următoarea dată de încheiere a ciclului de trei sute optzeci și patru de zile ar fi fost 4 decembrie 1972. Am consultat mai multe tabele astronomice, dar data nu părea promițătoare. Data de încheiere a următorului ciclu de trei sute optzeci și patru de zile a fost imediat mai interesantă, deoarece a căzut în ziua de douăzeci și două decembrie 1973.

Am observat că era solstițiul de iarnă. Aici era un indiciu. Solstițiul de iarnă este, în mod tradițional, momentul renașterii lui Mesia cel salvator. Este un moment de pauză, când are loc o schimbare a mașinăriei cosmice. Este, de asemenea, momentul trecerii soarelui din Săgetător în Capricorn. Nu pun mare preț pe astrologie, dar am observat că Dennis este un Săgetător și Ev un Capricorn. Mi-am consultat hărțile stelare și am adăugat o altă coincidență: acolo unde ecliptica traversează *cuspida* dintre Săgetător și Capricorn, la 23 de grade Săgetător, este exact locul, cu o precizie de un grad sau două, unde se află în prezent centrul galactic. De-a lungul a douăzeci și șase de mii de ani, centrul galactic, la fel ca toate punctele de pe ecliptică, se deplasează încet prin semne, dar acum se afla pe *cuspida* dintre Săgetător și Capricorn în ziua solstițiului de iarnă.

Acest lucru părea un număr neobișnuit de coincidențe, așa că mi-am continuat căutările. Consultarea almanahului Observatorului Naval a adus o adevărată surpriză. Chiar în ziua în care făceam cercetările, 22 decembrie 1973, urma să aibă loc o eclipsă totală, inelară, de soare, iar traiectoria de totalitate urma să treacă direct peste La Chorrera și bazinul Amazonului. Am fost uimit. Mă simțeam ca o persoană dintr-un roman; acest șir de indicii era de fapt real! Am cercetat eclipsa pentru a determina cu exactitate unde va atinge totalitatea. Aceasta se va produce, am aflat, aproape direct deasupra orașului Belem din Brazilia, în delta fluviului Amazon. Vârtejul vertiginos de elf al hiperspațiului s-a ridicat scârțâind în urechile mele. Oare își bătea joc de mine sau mă încuraja?

Meditația asupra acestor date ale eclipsei m-a scos din sfera coincidențelor astronomice și m-a dus cu gândul la motivele transei de la La Chorrera. *Belem* înseamnă Betleem în portugheză. Percepțiile mele, sensibile la orice posibilitate mesianică, au sesizat acest lucru. *Belem* este Betleem; se află în delta Amazonului. Delta este simbolul schimbării în timp; delta în ficțiunea lui Joyce și printre artiștii de graffiti de-a lungul istoriei reprezintă vaginul. Dennis s-a născut în Delta, Colorado. Era posibil ca toate experiențele noastre să fi fost o premoniție a unui eveniment care avea să aibă loc peste doi ani în Brazilia, la un moment și într-un loc anume? Să fi fost acesta motivul pentru care, în mod absurd, la încheierea experimentului de la La Chorrera, acordurile melodiei "*Oh Little Town of Bethlehem*" îmi răsunau în minte? La sfârșitul primăverii anului 1972, știam tot ceea ce tocmai am menționat. De ce valul indica 22 decembrie 1973? Și de ce exista un asemenea flux de coincidențe care indicau acel moment? Știam de iminenta eclipsă la un nivel inconștient? Știam că va atinge totalitatea deasupra orașului Belem? De ce datele care erau importante pentru viața mea se aliniau cu acea dată, conform valului pe care învățasem să-l construiesc în urma întâlnirii cu OZN-ul de la La Chorrera? Mi se părea imposibil ca eu să fi știut cumva aceste lucruri și să-mi manipulez eul conștient pentru a-mi imagina că "descoperea" aceste lucruri. Eram ca un călător orbit de zăpadă, prins într-un viscol de coincidențe.

În cele din urmă, la începutul primăverii anului 1973, a avut loc un eveniment care a oferit dovada perfectă că ceva mai mare decât inconștientul meu, aparent mai mare chiar decât conștiința colectivă totală a rasei umane, era la lucru. Aceasta a fost descoperirea cometei **Kohotek**, anunțată ca fiind cea mai mare cometă din istoria omenirii, eclipsând-o chiar și pe cometa Halley. "*Cea mai strălucitoare cometă care s-a îndreptat vreodată spre Pământ*" a fost titlul din *San Francisco Chronicle*. În timp ce am scanat articolul, am scos un strigăt de uimire. Cometa urma să

se apropie cel mai mult de Soare pe data de 23 decembrie! O cometă neperiodică, necunoscută nimănui de pe Pământ până în martie 1973, se îndrepta spre o întâlnire cu soarele la o sută de ore de la solstițiu și de la eclipsa de pe Amazon. A fost o mare coincidență, dacă definim o coincidență ca fiind o improbabilitate care îl impresionează profund pe observatorul ei. Această coincidență nu este diminuată de faptul că Kohotek nu s-a ridicat niciodată cu adevărat la înălțimea așteptărilor, pentru că numai așteptările au devenit un val de milenarism și de neliniște apocaliptică în rândul unor segmente ale populației care nu vor muri decât atunci când cometa se va întoarce în întunericul din care a ieșit. S-a întâmplat ceva în Belem în ziua eclipsei? Nu știu; nu am fost acolo. Eram deja prizonier al obligațiilor lumești. Dar știu că comprimarea evenimentelor care au avut loc în jurul acelei date și modul în care hărțile au prezis acest lucru au fost stranii.

Abia odată cu dezvoltarea computerelor personale am reușit să înțeleg modul în care unda temporală descrie fluxul și refluxul noutăților în timp, pe perioade de timp foarte diferite: unele durează doar câteva minute, altele durează secole. Acum, oricine se familiarizează din punct de vedere operațional cu teoria poate să mi se alăture în această aventură intelectuală și să vadă cu ochii săi provocarea imensă pe care o implică prezicerea unei concrescențe. Nu m-am mulțumit doar să înțeleg teoria: am continuat eforturile de a o aplica în mod specific pentru a prezice cursul evenimentelor viitoare. Dacă, în ani de studiu, cineva se convinge că unda arată într-adevăr cursul viitor al noutății, atunci anticiparea obișnuită a viitorului este treptat înlocuită cu o apreciere și o înțelegere aproape *zen* a modelului complet.

A fost seria de evenimente de mai sus primul indiciu pe care l-am avut că ceva important era legat de o anumită dată în timp și de orașul Belem? În mod ciudat, nu; nu a fost așa. Trebuie să menționez următorul incident pentru a face legătura între istoria propriilor mele procese inconștiente și informația curios de specifică și derutantă care căuta să iasă la iveală din mine.

În primăvara anului 1970, eram în Taipai, Taiwan, readaptându-mă la viața de oraș după o lungă plimbare prin Indonezia, unde am adunat fluturi. Îmi omoram timpul în așteptarea unui tovarăș de călătorie, pe care îl văzusem ultima dată în Bali cu câteva luni înainte. Într-o noapte, am avut un vis foarte ciudat. Acesta s-a petrecut, deși nu știam acest lucru, chiar în ziua în care tatăl meu și Dennis au fost anunțați că mama noastră era pe moarte din cauza cancerului. Era un lucru pe care aveam să îl aflu abia după aproape o săptămână. Jurnalul meu consemnează visul în felul următor:

24 mai 1970

Dhyanna și cu mine mergeam pe o pantă ușoară, cu iarbă. Sub noi, din toate părțile, văile erau pline de nori albi, ale căror vârfuri reflectau cu strălucire soarele în albastrul fără adâncime. În fața noastră, dealurile abrupte urcau - la mulți kilometri distanță, după cum am remarcat, în lanțul principal al Munților Stâncoși. Eram în geografia viselor, undeva în vestul Colorado [unde m-am născut și am trăit până la șaisprezece ani]. În timp ce continuam să urcăm, Herr B. [o cunoștință indoneziană], a venit în întâmpinarea noastră îmbrăcat în pantaloni scurți de tenis albi și ne-a atras atenția asupra câtorva baloane meteorologice mici ale căror corzi de nailon atârnate se prinseseră în copacii din apropiere îndoiți de vânt. În stânga noastră, pe o creastă, adânc găurită, de un alb aprins și înaltă de aproximativ 30 de metri, se afla un balon mare, probabil pe trei sferturi plin cu gaz. Frânghiile care înconjoară sacul de gaz îl tăiau adânc, secționându-l ca și cum ar fi fost o portocală mare și albită. În timp ce priveam, Herr B. a apăsat o pârghie care apăruse de nicăieri și aparatul s-a ridicat simultan cu întrebarea mea: Nu cumva vântul care bate peste deal îl va face să se clatine? Volumul său alb s-a repezit peste noi, poate la numai șase metri deasupra capetelor noastre, apoi, trecând mai sus, a întâlnit vântul și soarta pe care o anticipasem. Întorcându-se pe o parte, a ajuns ușor pe pământ. Am alergat spre el și alți oameni [impresia era de copii], au apărut din direcția opusă, alergând și ei spre albul ondulat al mașinii acum dezumflate.

Semnificația acestui vis era departe de a fi clară la acea vreme și chiar și acum rămâne

obscură. Ceea ce este clar este că la o anumită dată era de așteptat un eveniment important în delta Amazonului. Am sperat atunci că eclipsa totală de soare era acel eveniment mult așteptat și că totalitatea sa deasupra vaginului mamei lumii anticipa un eveniment de mare importanță pentru toată lumea.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

VALSUL ENIGMEI

În care îmi amintesc că am fost aproape recrutat de o bandă de oameni de știință naziști renegați în timp ce vizitam Timorul.

Cu câteva luni înainte de acel vis precursor a avut loc un incident ciudat pe care acum îl privesc în urmă ca pe o dovadă în plus că eram destinat să călătoresc în Amazon și că, cumva, intrasem sub vraja chicotelii cosmice:

În februarie 1970, cu un an înainte de a ajunge la La Chorrera, rătăcirile mele fugitive m-au dus pe insula Timor din estul Indoneziei. Acuzat în Statele Unite pentru infracțiunea odioasă de import de hașiș, am călătorit și am trăit cu presupunerea dramatică că agențiile internaționale de poliție mă căutau pe tot globul. Acoperirea mea, aceea de student absolvent de entomologie care efectua lucrări de teren pentru o diplomă - un colecționar de fluturi - funcționase bine în cele șase luni anterioare, în timp ce îmi croisem drum încet prin Malaezia, Sumatra, Java și o mulțime de alte locuri mai puțin familiare, dar la fel de exotice, din zonele insulare.

Într-o după-amiază deosebit de umedă și ploioasă, am fumat *ganja* în camera mea de la Rama, cel mai bun și singurul hotel din Kupang, Timor. Până în acel moment, fusesem singurul oaspete al hotelului timp de zece zile și avusesem cam tot locul la dispoziție. Nu că ar fi fost un palat. Rama era construit din blocuri de zgură, iar pereții celor opt camere identice ale sale se opreau cu mult sub tavan. Cu pereți de concert și canalizări instalate la pantele convergente ale podelelor, avea ambianța veselă a unui abator nou și nefolosit. Cu toate acestea, era curat, după cum se grăbea să precizeze managerul.

În timp ce fumam, stând cu picioarele încrucișate pe patul meu de oțel și trecând în revistă colecția de dimineață din junglă, am devenit conștient de sosirea altor oaspeți. Puteam auzi ceea ce părea a fi o jumătate de duzină de oameni vorbind în germană și mutând bagajele în hol, un spațiu central cu patru scaune din ratan, unul în fața celuilalt, pe un covor ponosit. Am presupus că aceștia erau călători care coborâseră din avionul de după-amiază de la Darwin și că, probabil, urmau să zboare spre Bali cu zborul regulat de prânz de a doua zi din Timor. Ceea ce era în mod evident un cuplu, judecând după vocile lor, ocupase camera de lângă a mea. Am recunoscut ceva germană, iar femeile păreau să vorbească o altă limbă, una pe care nu am putut să o localizez.

Când am ieșit la cină, noii veniți nu erau nicăieri. În dimineața următoare m-am trezit în zori pentru a prinde un avion al Forțelor Aeriene Indoneziene care m-a dus în Flores, următoarea insulă de pe itinerariul meu de fluturi, și nu m-am mai gândit la oaspeții nevăzuți dintr-un hotel acum îndepărtat pe care mă așteptam să nu-i mai văd niciodată. Am petrecut o săptămână în pădurile de nori de pe Flores, stând la un preot olandez alcoolic și cu picior baston care conducea o misiune în interiorul împădurit al insulei. Apoi m-am întors în capitala de coastă aburindă, Maumere, un orășel în centrul străzii principale neasfaltate a cărui stradă principală neasfaltată era plină de grămezi de nuci Macadamia care se uscau la soare, așteptând să fie împachetate pentru export. Maumere avea un hotel chinezesc cu două camere, în care mă așteptam să rămân o noapte înainte de a mă întoarce în Bali.

Apoi, ceața s-a închis înăuntru. Era o ceață tropicală, sufocantă, care strângea pământul,

despre care gazda mea chineză m-a asigurat că se știe că durează săptămâni întregi în această perioadă a anului. Am vizitat aeroportul a doua zi, dar a fost în mod clar un gest zadarnic. Avionul din Bali a înconjurat câmpul de patru ori căutând o gaură în nor, înainte de a renunța și de a-și continua zborul. Nu eram străin de întârzieri. Călătoriile în Asia sunt făcute din întârzieri. M-am întors la hotel pentru o nouă partidă de șah cu amatorii locali și am presupus că a doua zi va fi senin.

Cinci zile mai târziu, eram încă în Flores. Jucasem șah cu toți adversarii, rămăsesem fără droguri, iar spectrul de a rămâne pentru totdeauna în Maumere părea prea real pentru a fi o glumă. M-am mai gândit, am decis să uit de Bali și am dat de veste că voi lua următorul avion spre orice destinație.

Această decizie părea să fie tot ce a fost necesar pentru ca vremea să se limpezească suficient de mult pentru ca un avion să ajungă sub nori. Era zborul săptămânal Garuda spre Kupang. Înainte de a avea timp să-mi reconsider decizia, eram în avion și mă întorceam în Timor. Orașul era neschimbat, iar vizita mea anterioară mă pusese pe primul loc cu băieții cu ricșa. Mă simțeam aproape ca și cum aș fi fost acasă. "Hotel Rama", i-am spus șoferului meu preferat și, înainte să-mi dau seama, eram din nou în camera numărul unu, iar turneele de șah din Flores, în ceață, nu păreau mai mult decât un vis pe jumătate uitat.

În timp ce stăteam întins pe pat și priveam ventilatorul din tavan cum se mișca în gol pe fundalul de metal ondulat cu pânză de păianjen, am devenit conștient de vocile din camera alăturată. Germană și încă ceva, care era îndulcit de o voce de femeie și mai exotică, nu indoneziană, poate *pashtun*, m-am gândit. Aparent, călătorii care se cazaseră în noaptea dinaintea plecării mele, cu aproape două săptămâni în urmă, erau încă acolo. Asta însemna că nu erau cu siguranță turiști; nimeni fără un motiv întemeiat nu zăbovea mult timp în Kupang.

Nu sunt adeptul întâlnirilor întâmplătoare. În acele vremuri, am încercat întotdeauna să evit să am de-a face cu ceea ce consideram a fi "*non-freaks*". Cu toate acestea, în acea seară, când am ieșit din camera mea pentru a merge la cină, ușa camerei alăturate s-a deschis și m-am trezit față în față cu ocupanții ei.

"*Herr McKenna, nu-i așa?*"

Când m-am întors cu fața la interlocutorul meu, neliniștea pe care o simțeam când mi s-a adresat cu numele meu trebuie să mi se fi văzut pe față.

"*Managerul de aici mi-a povestit despre cercetările dumneavoastră biologice din Timor. Permiteți-mi să mă prezint. Eu sunt Dr. Karl Heintz de la Far Eastern Mining and Minerals, Inc.*".

Ușurarea mea a fost imediată. Evident, tipul ăsta nu era un fel de porcar de la Interpol venit să mă urmărească. Dar avea privirea potrivită. Avea o constituție puternică, părul gri-fer și părul lăsat pe spate și ochii de un albastru glacial de o intensitate frapantă. Avea un *schmiss* (semn) pe obrazul stâng, o cicatrice lungă și subțire. Nu mai văzusem niciodată un *schmiss* înainte, dar termenul din cuvinte încrucișate mi-a venit în minte fără să fiu întrebată. M-am întrebat dacă o primise în mod tradițional, într-un duel cu săbii, care face parte din botezurile care se desfășurau în frățiile universitare din Prusia.

"*Având în vedere că suntem singurii oaspeți aici, la Hotelul Rama, pot să vă invit să vă alăturați soției mele și mie la un pahar de rachiu? Sunt nerăbdător să aud ce părere aveți despre Timor.*"

Orașul era prea mic pentru ca eu să pot refuza cu grație. Dacă aș fi refuzat, am fi ajuns la mese separate în același restaurant cu cinci mese. Uram ideea de a-mi petrece timpul cu oameni heterosexuali, dar nu părea să existe o cale decentă de scăpare.

Auzindu-l vorbind, soția sa a intrat în micul foaier pentru a ni se alătura. Ea a făcut ca decizia să fie mai ușoară, deși am avut grijă să-mi păzesc reacția de uimire. Cu doar un an sau doi

mai în vârstă decât mine, poate douăzeci și cinci de ani, era uluitor de frumoasă, brunetă, îmbrăcată în sari, cu ochi imenși ca de cerb, un inel de aur la nas și multe brățări. În acea zonă tropicală retrasă, apariția ei era la fel de improbabilă ca o farfurie zburătoare; era o viziune a perfecțiunii brahmanice prea bine îmbrăcate. Numele ei era Rani, iar când vorbea, vocea ei era cultivată și muzicală. Deși vorbea rar, engleza ei era mai bună decât a lui. Aceasta nu era o fată de la sate. Mărturisesc că am fost intrigat. Ce puteam să fac decât să însoțesc această pereche? Nu era ca și cum aveam altceva mai bun de făcut.

Odată ce ne-am așezat la restaurant, cu sticlele de bere Bintang în fața noastră, conversația a început să curgă și am început să-mi fac o impresie despre tovarășii mei.

Dr. Heintz era, spunea el, un geolog cu o unitate în Singapore. Cu un an înainte, o echipă de prospecțiuni găsise dovezi ale existenței unui mare zăcământ de nichel care se afla la granița dintre Timorul indonezian și cel portughez. El se afla acolo pentru a le confirma descoperirile și pentru a estima fezabilitatea unei operațiuni miniere. Acest lucru părea destul de simplu, deși existau referiri la un set de instrumente care ar putea determina cumva dimensiunea reală a zăcământului. Cunoșteam foarte puține despre tehnologia de prospectare, dar un dispozitiv care putea vedea la sute de metri în pământ mi se părea neverosimil.

L-am întrebat cu blândețe despre limba în care îi auzisem vorbind pe amândoi, crezând că acest lucru îl va conduce la discuții despre soția sa. S-a dovedit a fi unul dintre subiectele sale preferate. Mi-a spus că era, în timp ce stătea pur și simplu și ne privea pe amândoi, o nepoată a Maharani din Maharashtra. Se pare că Heintz fusese pe piață pentru câteva sute de acri de teren agricol de primă mână din Maharashtra și bătrâna Maharani avea o parcelă pe care era dispusă să o cedeze. Acest lucru a dus la întâlnirea lui Heintz cu Rani. Înainte ca afacerea să fie încheiată, era clar că va urma în curând o nuntă. El a vorbit cu elocvență despre bucuriile agriculturii cu tractorul în India, despre cum era de fapt un om foarte simplu, despre bucuria de a urmări creșterea unei noi culturi și așa mai departe. Era un adevărat delirant, iar eu am fost mulțumit să-l las să povestească totul. Se părea că era un fel de vicepreședinte responsabil cu operațiunile din cadrul concernului minier, un fel de rezolvator de probleme. A mai comandat o bere și a povestit că a fost prins într-o ambuscadă de gherile în timpul demarării unei mari operațiuni de extracție a staniului în nordul Thailandei. La punctul culminant al poveștii, s-a ridicat în picioare și și-a ridicat cămașa pentru a-mi arăta, spre edificarea mea, trei cicatrici îngrijite pe piept. De la o mitralieră, a spus el.

"*Oricare dintre ei ar fi putut să mă ucidă de-a dreptul. Dar nu! Am fost salvat, iar triumful proiectului companiei noastre a fost complet*."

Să descrii demararea unei mine de staniu ca pe un triumf mi s-a părut puțin exagerat, dar era clar că mă aflam în prezența unui tip intens.

Fără să facă vreo pauză, a trecut la momentul din Tanzania când el singur, cu pieptul gol și neînarmat, cu excepția unui topor, a intrat într-o mulțime de șase mii de muncitori furioși în timpul unei greve la o exploatare de bauxită. Modest nu era, dar poveștile erau bine spuse și convingătoare. Iar standardele de conversație la cină la tropicele calde lasă loc pentru povestea călătorului care se laudă pe sine.

În cele din urmă, și-a îndreptat atenția către compania pentru care lucra. "*FEMMI nu este o companie obișnuită, Herr McKenna, vă rog să fiți sigur de asta. Nu, suntem ca o familie. Aceasta este sursa puterii noastre. Și avem planuri pentru viitor. Planuri foarte mari*." Am dat doar din cap, gândindu-mă că cel mai bine ar fi să nu-l informez că eu consideram marile corporații miniere ca fiind flagelul pământului. Dar acest devotament față de corporația sa nu era o chestiune întâmplătoare, iar el părea incapabil să lase subiectul în pace.

"*Nicăieri pe pământ nu există un grup mai strâns unit și mai dedicat decât noi. Suntem legați ca niște camarazi de arme. Fiecare membru al grupului de conducere de bază este un geniu în felul său*." A pronunțat geniu ca "tchenius". "*Și de ce se întâmplă asta, trebuie să vă întrebați? Ach, vă spun eu de ce. Pentru că noi, fiecare dintre noi, am cunoscut oroarea privațiunilor,*

adâncimile disperării și sentimentul glorios care vine din depășirea acestor lucruri. Suntem uniți în triumful nostru, Herr McKenna, iar sentimentul de inevitabilă cucerire a dificultăților ne-a făcut invincibili!" La acest ultim cuvânt, vocea lui s-a ridicat și pumnul a coborât pe masa șubredă cu o asemenea forță încât sticlele noastre de Bintang au sărit în replică.

Văzând răspunsul meu nesigur, a continuat. "*Văd că ești uimit să auzi asta. Poate că vă întrebați ce privațiuni, ce dificultăți? Este cam așa: am trăit cu toții vremurile lui Hitler și războiul. Germania nu a fost nimic după război. În Berlinul meu nu era nici o piatră peste alta. În ruinele Europei eram ca niște gândaci. Pot să vă spun că conturile bancare ale tuturor familiilor SS au fost înghețate. Mama mea, biata mea mamă aristocrată, a fost nevoită să vândă tablouri de pe moșia noastră pentru a cumpăra cartofi pentru a se hrăni pe ea și pe sora mea mai mică. Imaginați-vă asta!*"

"*Oh, nu*", m-am gândit, "*Nu naziștii. Tipul ăsta îmi spune că a fost nazist?*". M-am luptat să-mi stăpânesc privirea de groază, dar acum era pe val și părea să nu mă bage în seamă.

"*Tatăl meu a fost capturat de ruși în timpul bătăliei pentru Berlin. A fost spânzurat ca un câine la Moscova pentru crime de război. Vă puteți imagina? <u>Verdammen schweinen</u> rus vorbind despre crime de război? Pentru toți SS-iștii a fost așa*".

Această conversație a fost ca un coșmar sau ca un film de serie B. M-am uitat la tovarășa său care mi-a întors privirea cu o impasibilitate totală. Părea important să deviez conversația, fie și numai puțin. "*Și dumneavoastră, Herr Heintz, care este rolul dumneavoastră în toate acestea?*". A ridicat din umeri. "*Am fost un simplu nimic. Un pilot de Messerschmidt în Luftwaffe. Doar un bun german.*" Acest ultim lucru a fost spus fără nici o urmă de ironie. "*Înainte de război am fost un tânăr student inginer. Războiul a schimbat totul. După război, câțiva dintre noi, colegii mei, tineri cercetători de la Institutul Max Planck, ne-am adunat în ruinele Berlinului. Am terminat cu ideologia, cu marile vise politice*."

Aceasta a fost prima veste bună după o vreme. I-am făcut semn cu recunoștință chelnerului indonezian să mai aducă un rând de bere, în timp ce Heintz a continuat: "*Eram un grup mic, într-adevăr jalnic, dar unit de repulsia noastră față de oroarea din jurul nostru. Ne-am hotărât să ne construim o lume nouă, o lume bazată pe două principii, două mari puteri, puterea capitalului și puterea științei. Am început încet, cu brevete, cu procese descoperite la Institutul Planck în timpul războiului, de fapt secrete comerciale. Cu grijă, ne-am extins pe această bază, ne-am stabilit în Singapore. Nu era niciun cizmar printre noi. Fiecare membru al micii noastre echipe era un geniu. Șeful nostru era un profesor care ne formase pe toți, un adevărat geniu. Numele lui era Max Bockermann. El a fost cel care ne-a ținut uniți; credința și puterea lui au făcut ca totul să fie posibil*."

Schmissul de pe obrazul lui se înroșise puternic la această turnură a conversației. Sperasem că nu mai existau alte adâncimi de discomfort care să fie sondate în această conversație, dar m-am înșelat, pentru că acum am văzut că trecea, poate sub influența celui de-al treilea litru de Bintang, de la intensitatea pasională la sentimentalismul de-a dreptul plângăcios. "*Niciun om nu a iubit vreodată pe altcineva așa cum ne-a iubit Bockermann. Noi suntem mai bunele lui, păsărelele lui, da. Când părea că nu mai există nicio speranță, el ne-a inspirat, ne-a făcut să credem în noi înșine*."

Lacrimile i-au crescut în ochi la acest lucru, apoi a părut să-și recapete stăpânirea de sine și a continuat. "*Și care este rezultatul? FEMMI, Herr McKenna, Far East Mining and Minerals Incorporated. Am crescut și am prosperat. Din birourile noastre din Singapore controlăm proiecte în unsprezece țări. Petrol, nichel, staniu, bauxită, uraniu - le avem pe toate. Dar avem mai mult, avem dragoste, companie, comunitate și puterea de a ne îndeplini visele*." În acest moment, și-a întrerupt pasul și s-a întins pentru a-și pune mâna pe coapsa femeii de lângă el. M-am uitat în altă parte.

Când m-am întors la privirea lui albastră fără adâncime, starea lui de spirit se schimbase. "*Dar cum rămâne cu dumneavoastră, Herr McKenna. Este clar că duceți o viață de țigan*". A pronunțat cuvântul "țigan" ca pe *chipsy*. "*Iar noi, țiganii, avem întotdeauna poveștile noastre de spus. Deci, ce e cu tine?*"

Am înghițit în sec. Nu părea genul de persoană care să aprecieze poveștile mele despre lupta cu poliția pe baricadele din Berkeley, umăr la umăr cu grupuri de afinitate precum *Persian Fuckers* și *Acid Anarchists*. Nici participarea mea la *Human Be-In* sau la orgiile din vara iubirii din Haight-Ashbury nu părea potrivit de menționat. Iar recenta mea perioadă de contrabandist de hașiș în India și mutarea mea ulterioară sub acoperire pentru a evita capturarea de către Interpol păreau, de asemenea, nepotrivite în acest interviu special.

M-am hotărât să merg pe varianta obișnuită a jumătății de adevăr rezervată persoanelor heterosexuale. "*Sunt un istoric de artă devenit biolog. Am plecat în Nepal pentru a studia tibetana, dar am descoperit că nu sunt un lingvist când vine vorba de limbile asiatice. M-am întors la biologie, prima mea dragoste. Mai exact, sunt entomolog. Colectez fluturi aici, în Indonezia, urmând traseul lui Alfred Russell Wallace. Wallace a fost adevăratul descoperitor al teoriei selecției naturale, dar Darwin a primit toate meritele. Mă identific cu statutul său de outsider. Wallace a fost păgubit de știința victoriană pentru că nu făcea parte din clasa potrivită și nu a știut să facă politică așa cum a făcut-o Darwin. Wallace a explorat și el bazinul Amazonului și, dacă totul merge bine, sper să călătoresc și să colectez și acolo. În cele din urmă, voi scrie o monografie despre speciația în rândul fluturilor din Amazonas și din estul Indoneziei, ceea ce îmi va aduce o diplomă. Apoi, cine știe. Poate că voi preda. Greu de spus*."

"*Așadar, ești un adevărat țigan. Și un străin după îmbrăcăminte și barbă. Îmi place asta. Ne place acest tânăr, nu-i așa, Rani?*" Era prima dată când i se adresase tovarășei sale pe parcursul întregii conversații. Ea i-a răspuns cu un semn din cap, fără să-și ia ochii de la mine. "*Da, bine. Deci acum mâncăm. Și mâine vorbim mai mult. Te aștept să ni te alături aici la micul dejun*". Și cu asta s-a dedicat cu o intensitate feroce fripturii de bivol de apă.

Mai târziu, ne-am întors împreună la hotel, dar până atunci curentul electric fusese oprit în acea parte a orașului și a trebuit să ne concentrăm pe străzile noroioase și pline de gropi pentru a ne croi drum. Nu a mai existat nicio conversație serioasă. Când ne-am despărțit în atriumul hotelului, el s-a întors spre mine. "*Trebuie să-mi spui Karl. Jetzt wir sind freunden (Acum suntem prieteni). Ai înțeles?*" Am dat din cap că da și ne-am despărțit.

Micul dejun a fost o altă poveste. Oricare ar fi fost contribuția berii la conversația din timpul serii, trebuie să fi fost minimă, pentru că la câteva minute după ce s-a așezat la micul dejun era din nou complet agitat.

"*Aseară ai vorbit despre ambițiile tale de a vizita Amazonul. Este un vis lăudabil. Dar credeți-mă, cunosc bine Amazonul, o junglă de mărimea unui continent; nu este ca aceste insule de aici. Aici faci bine să stai cu preoții și să faci expedițiile tale, o săptămână, două săptămâni în pădure. Dar în Amazonas pentru a face o muncă serioasă va trebui să te susții pe teren poate luni de zile. Veți avea nevoie de o barcă, de echipament, de purtători. Credeți-mă, știu. Nu este pentru cizmari. De aceea vă fac o propunere. Ați spus că munca dvs. este aproape terminată aici, că veți pleca în curând în Japonia pentru a câștiga bani pentru America de Sud. Renunțați la acest plan și faceți în schimb următoarele. FEMMI, după cum se pare, are un interes profund pentru Amazonul brazilian. Acum doi ani am făcut parte dintr-o echipă de evaluare a resurselor care a făcut câteva descoperiri interesante. Din întâmplare, ne trimitem oamenii înapoi pentru o a doua analiză serioasă. Echipele noastre sunt în număr de treisprezece, iar unii dintre aceștia sunt oameni de știință naturali, precum dumneavoastră. Noua echipă este aproape formată, dar Bockermann, dacă este de acord cu tine, ar accepta recomandarea mea de a te alătura echipei ca al treisprezecelea membru. Veți fi bine plătit, iar așteptările noastre sunt doar ca dumneavoastră să finalizați monografia pe care ați planificat-o deja. Vedeți, având oameni de știință alături de noi, putem să ne deducem o parte din impozitul pe venit și, oricum, noi credem în valoarea științei pure. Acest plan trebuie să fie clarificat cu Singapore, dar dacă ei sunt de acord, atunci veți merge acolo aproape imediat. Îl veți întâlni pe Bockermann. Îți facem un control stomatologic, un control fizic complet, ochelari noi, două săptămâni de tenis pentru a te pune în formă fizică. Vasul de croazieră Rotterdam va face escală în Singapore peste o lună. Vom trimite trei ambarcațiuni rapide special*

amenajate, tot echipamentul nostru și echipa de pe Rotterdam. La Rio veți continua antrenamentul două săptămâni la hotelul Krosnopolski, unde au terenuri de tenis excelente. Și vă mai spun ceva, vechiul bucătar al tatălui meu este bucătarul de acolo! Vă îngrășăm puțin și apoi vă oferim visul de pe Amazon. Ei bine, ce zici?"

S-a așezat pe spate, evident foarte mulțumit de el însuși.

Am fost luat complet pe nepregătite. Avea dreptate când spunea că Amazonul este dificil pentru o singură persoană. Wallace însuși spusese același lucru. Se alăturase botanistului Richard Spruce și descoperitorului mimetismului animalelor, Walter Henry Bates, pentru a explora Amazonul. Dar eu nu eram cine trebuia să par în fața lui Heintz. Nu eram un academician. Eram un fugar internațional cu un preț pe capul meu. Și, de asemenea, mă gândeam, cum rămâne cu prietena mea *hippie* care studia dansul în Bali, care presupunea că vom călători împreună în Japonia? Să menționez orice obligație față de o altă persoană părea aproape nerecunoscător în acele circumstanțe. Și cum rămâne cu legătura cu naziștii? Chiar voiam să plec cu o gașcă de foști membri ai SS în pădurea tropicală amazoniană? Pe de altă parte, rămăsesem fără bani. Iar prietena mea avea o înclinație pentru aventuri toride desfășurate în absența mea. În ceea ce privește chestiunea naziștilor, eram confuz. Știam că Max Planck se presupune că a fost singura persoană care l-a înfruntat vreodată pe Hitler, spunându-i să-și țină mâinile departe de știința pură a Institutului. De asemenea, Heintz se străduise foarte mult să mă anunțe că fratele său, care făcea și el parte din FEMMI, era căsătorit cu ceea ce el descria ca fiind "*o nigeriană atât de neagră încât este aproape albastră*", iar alegerea sa în materie de femei era cu siguranță non-nordică.

M-am gândit în sinea mea. "*Iată bătaia destinului și a oportunității. Ce facem acum, McKenna?*" M-am uitat de la fața lui la a ei. Amândoi păreau cu adevărat nerăbdători. "*Este o ofertă generoasă, cu adevărat extraordinară.*"

"*Atunci accepți?*"

"*Da*".

"*Excelent. Ați ales bine. Nu ești un cizmar. Asta îmi place*."

"*Mulțumesc. După cum știți, mă întorc în Bali în această după-amiază. Am colecții și obligații acolo de care trebuie să mă ocup. De asemenea, mărturisesc că nu am prea mulți bani.*"

"*Asta nu este o problemă. Puneți-vă treburile în ordine în Bali. Voi telegrafia la Singapore pentru a aranja banii pentru biletul de avion din Bali până la sediul central. Mai este doar un singur lucru*."

În acest moment, privirea lui de oțel a devenit și mai dură și m-a fixat cu o privire glacială.

"*Trebuie să fiți interogat de Bockermann însuși. El poate vedea în sufletul unei ființe umane. Dacă există o iotă de falsitate în caracterul tău sau în povestea ta, el o va detecta. Atunci nu există nicio înțelegere. Acest lucru este teribil de important, nu trebuie să avem cizmari!*"

Cicatricea devenise din nou o linie furioasă.

Acest ultim discurs a fost un discurs care a fost din inimă. "*Fără acord. Am înțeles*." Dar mă gândeam: "*La naiba, în ce m-am băgat*". Ne-am dat mâna, iar eu am plecat să-mi împachetez lucrurile la hotel și să mă grăbesc spre aeroport.

Mintea mea era în tumult în zborul de întoarcere în Bali. Una câte una, insulele Lesser Sunda au alunecat pe sub mine și, pe măsură ce o făceau, la fel și îndoielile și obiecțiile mele față de oferta lui Heintz. "*Acest lucru are sentimentul destinului*", mi-am spus. "*Joacă, dă-i o șansă și vezi ce se întâmplă.*"

În săptămâna următoare am făcut aranjamentele. Le-am spus povestea ciudățeniilor de pe plaja Kuta și majoritatea m-au încurajat. Prietena mea chiar m-a susținut. Convenisem cu câteva luni înainte că Bali ar putea fi despărțirea drumurilor pentru noi. În fiecare zi mergeam la Poste Restante din Denpasar, așteptând să găsesc biletele mele și cei cinci sute de dolari în bani de călătorie pe care Heintz îi promisese. Au trecut trei zile, apoi cinci, apoi șapte.

În dimineața celei de-a șaptea zile, m-am trezit cu convingerea că fusesem înșelat. Totul fusese un fel de joc ciudat al minții. M-am hotărât că Heintz trebuie să fie nebun, un ciudat a cărui idee de distracție era să-i facă pe ciudații americani să creadă în fantezia sa secretă de mega-corporație nazistă și apoi să-i arunce în realitate doar pentru a vedea cât de departe vor cădea.

Desigur, mai exista o altă posibilitate: că ei reușiseră cumva să mă verifice și îmi descoperiseră istoria falsă. Asta eram sigur că m-ar fi pus în clasa cizmarilor și mi-ar fi fript efectiv pielea. Oricum, cu siguranță mă făcusem de râs spunându-le tuturor din Bali că urma să mă îmbarc pe Rotterdam pentru o excursie sponsorizată de o corporație în Amazon. A trebuit să îndur o mulțime de glume de bun-simț în următoarele două săptămâni, în timp ce mă întorceam la planul meu inițial, pregătindu-mă pentru o ultimă expediție de colectare indoneziană la Ambon și Seram, în Insulele Moluccas.

Și aici s-a terminat. Am îngropat întregul episod într-un mormânt din fundul minții mele marcat "*Oameni ciudați pe care îi întâlnești pe drum*". Dar a fost un mormânt liniștit. Un an mai târziu, după La Chorrera, am decis că fusese o reflectare precursoare a adevăratei nebunii care m-a găsit în cele din urmă în Amazon. Fusese o anticipare, o ezitare în câmpul timpului, un fel de vis profetic viu, un exemplu de chicotit cosmic. Dar nu era nici ultima oară când îl vedeam pe Herr Heintz.

La un an după evenimentele de la La Chorrera și la doi ani după vizita mea în Timor, în primăvara anului 1972, mă aflam în Boulder, Colorado. Mă întorsesem din America de Sud pentru a-mi rezolva statutul juridic și pentru a încerca să las în urmă viața pe drumuri. Dennis și cu mine lucram împreună la manuscrisul lucrării *Peisajul invizibil* și petreceam mult timp la biblioteca universității, studiind diversele discipline care trebuiau stăpânite pentru ca ideile noastre să aibă vreo șansă de a fi luate în serios.

Într-o zi, răsfoind ziarul studențesc, am dat peste un anunț surprinzător. O pagină întreagă fusese rezervată pentru a anunța că Universitatea din Colorado, în asociere cu Institutul Max Planck de Neurofiziologie, va co-sponsoriza următoarea reuniune a Congresului Mondial de Neuroștiințe. La cuvintele "Institutul Max Planck", atenția mea s-a ascuțit și am citit mai departe. Șapte sute de oameni de știință din întreaga lume urmau să se întâlnească la Boulder pentru zece zile de întâlniri și seminarii. Toți marii vor fi prezenți: Sir John Eccles, John Smythies, Solomon Snyder și toți ceilalți, zeii din chiar Valhalla pe care visam să o cucerim. Capcana era că toate întâlnirile vor fi închise publicului larg, cu o singură excepție: discursul de deschidere, care se va intitula "*Hipercicluri autocatalitice*" și va fi ținut de vedeta de atunci a neuroștiinței, Manfred Eigen, de la Institutul Max Planck.

Eram familiarizat cu schițele ideilor lui Eigen. *Hiperciclurile autocatalitice* mi se păreau un corelativ evident și necesar pentru ideile pe care le elaboram cu privire la unda temporală și la modul în care aceasta era exprimată și reflectată în organismele vii. Era ceva la care Ev, Dennis și cu mine trebuia pur și simplu să participăm. Cu toate acestea, nu m-am gândit prea mult la Institutul Planck, deoarece este principalul organism de cercetare în domeniul științelor pure din Germania, cu sute de cercetători pe statul de plată.

Prelegerea urma să aibă loc în campus, în Sala de Conferințe de Științe Fizice, o incintă în formă de butoi care plasa conferențiarul pe fundul unei fântâni adânci, înconjurată pe trei laturi de niveluri de scaune, oarecum în maniera unei săli de operație de stil vechi. Se pare că înainte de prelegere a avut loc un dineu cu cravată neagră pentru vorbitorii invitați, iar în timp ce intram pentru a ne ocupa locurile am fost impresionat de faptul că mulțimea de obicei modestă din domeniul științei se îmbrăcase la patru ace pentru acest eveniment. Se auzea un murmur de limbi străine. Din locul în care stăteam, puteam auzi germană, italiană, japoneză, rusă, câteva cuvinte de hindi, spaniolă și chineză.

În timp ce îmi plimbam privirea peste mulțime, am simțit brusc ceva foarte apropiat de o tresărire fizică. Acolo, la mai puțin de cincizeci de metri de mine și aproape direct peste spațiul liber, stătea Dr. Karl Heintz! Am simțit o uimire absolută. Heintz! Aici! Se poate oare? Cumva trebuie că i-am trădat agitația mea, pentru că, în timp ce priveam aproape neîncrezător, l-am văzut ducându-și mâna la buzunarul sacoului și, cu o mișcare impecabil de lină, scoțându-și ecusonul cu numele și lăsându-l în buzunar. Nici măcar nu a întrerupt conversația germană animată pe care o purta cu persoana care stătea în dreapta sa. Am privit în altă parte, încercând să mă prefac că nu eram conștient de el, că nu observasem nimic. Luminile din sală s-au stins și Manfred Eigen, magnific cu părul său alb, dat pe spate, și-a început prelegerea.

Mintea mea a luat-o razna. Să fi fost totul adevărat atunci? Era aici! Acesta era un eveniment al Institutului Planck. Totul trebuie să fie adevărat. M-a recunoscut! Și voia să-și ascundă identitatea! M-am simțit complet ciudat în timp ce am mâzgălit un bilet care descria situația și l-am înmânat lui Dennis și lui Ev. Amândoi mi-au răspuns cu priviri care spuneau clar "*Îți pierzi mințile sau e o glumă?*". Am stat acolo, în întuneric, meditând asupra situației. Orice ar fi spus Eigen, va trebui să o scot mai târziu de pe reportofonul portabil al lui Dennis. În cele din urmă m-am gândit că dacă nu riști nimic, nu câștigi nimic. Știam că va exista o ocazie de a-l aborda imediat după prelegere. Atunci aveam să fac mișcarea.

În timp ce Eigen își ducea discursul la o concluzie strălucită, eu mă agitam. Pe măsură ce aplauzele s-au stins și luminile s-au aprins, oamenii au început să se îndrepte spre ieșiri. Heintz se afla la aproximativ 15 metri distanță și vorbea animat cu doi colegi mai degrabă asemănători cu niște broaște. Dar am putut vedea că mă urmărea și, când am început să mă apropii, s-a scuzat și a început să se îndrepte spre mine. Mi-a fost clar, în mod transparent, că această manevră a fost executată pentru a se asigura că vom fi singuri și că discuția noastră nu va fi auzită atunci când ne vom întâlni. M-am îndreptat direct în calea lui.

"*Dr. Heintz. Cred că ne-am întâlnit pe Timor.*" I-am întins mâna.

Ignorându-mi mâna întinsă, a zâmbit larg, dar cicatricea s-a înroșit simțitor. "*Heintz? Heintz? Numele meu nu este Heintz. Și nu am fost niciodată în Kupang*".

Apoi s-a întors rapid și s-a alăturat colegilor săi care plecau, adăugându-se la evaluarea lor animată a performanței lui Eigen. Cuvântul "Kupang" mi-a răsunat în urechi. Ticălosul îmi dădea peste nas!

Așa cum i-a spus regele lui Mozart: "*Deci, iată ce a spus*." Nebun, o creatură a imaginației mele febrile, un șarlatan sau vârful unui iceberg nazist de visători intriganți? Nu am niciun răspuns la această întrebare. Așa e cu râsul cosmic.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

SPUNE CE ÎNSEAMNĂ ASTA?

În care încerc să fac legătura între experiențele noastre și o știință care nu este deloc normală.

DESPRE PLECAREA din Amazon, această poveste sălbatică și lâncedă continuă puțin mai departe. Este timpul să încerc să distilez câteva concluzii din ideile care au fost generate în La Chorrera. Un model al lumii este un mod de a vedea, iar a asimila teoria *undelor temporale* care ne-a fost impusă acolo înseamnă a vedea lumea altfel. Abordarea mea a fost aceea de a acorda posibilitatea ca teoria să fie adevărată. Este posibil ca într-o zi să fie infirmată, dar până atunci, o voi crede, deși cu fruntea plecată. Poate că, dacă i se va da ascultare, alții vor întări și contextualiza ideea. Multe idei bune pierd pur și simplu din cauza lipsei unui context. Dar această idee propune o reconstrucție fundamentală a modului în care vedem realitatea. Și poate fi învățată. Ea îmi împlinește aspirațiile spirituale pentru că este înțelegere, pur și simplu.

Teoria elaborată în urma experimentului de la La Chorrera nu neagă niciun corp de cunoștințe; ea sporește. Există un argument în favoarea ei la nivel fizic, deși ideea este foarte complicată, atingând, așa cum o face, domenii care implică fizica cuantică, biologia submoleculară și structura ADN-ului. Aceste noțiuni sunt expuse cu ceea ce se speră a fi grijă și atenție în *The Invisible Landscape* (Peisajul invizibil).

Deși este posibil ca ceea ce a făcut Dennis în Amazon să nu fi cauzat ideea pe care am

dezvoltat-o eu, am o puternică intuiție că așa a fost. În urma experimentului, preocupările mele private obișnuite au fost înlocuite cu meditații atât de ciudate încât nu le-am putut recunoaște ca produse ale propriei mele personalități. El și-a efectuat experimentul și mi s-a părut că am primit un fel de *feedback* informațional de la ADN-ul meu sau de la un alt loc de stocare moleculară a informațiilor. Acest lucru s-a întâmplat tocmai pentru că moleculele psihedelice se legau de ADN și apoi se comportau așa cum ne așteptam; ele au transmis un simbol al totalității a cărui structură profundă reflectă principiile organizatorice ale moleculelor vieții însеși. Această totalitate a intrat în timpul liniar deghizat, în prezența conștiinței obișnuite, ca un dialog cu Logosul. Logosul a oferit o voce narativă capabilă să încadreze și să dea coerență avalanșei de noi intuiții care, altfel, m-ar fi copleșit. Sarcina mea a devenit să dezgrop și să reproduc structura simbolică din spatele vocii și să descopăr dacă aceasta avea vreo semnificație dincolo de mine și de cercul meu restrâns de cunoștințe. M-am simțit ca și cum aș fi creat un sistem de fișiere pentru o lume nou dezvăluită de o varietate infinită. *Unda temporală* este un fel de *mandala* matematică ce descrie organizarea timpului și a spațiului. Este o imagine a modelelor de energie și intenție din ADN. ADN-ul desfășoară aceste mistere în timp, ca un disc sau un cântec. Acest cântec este viața cuiva și este toată viața. Dar fără o privire de ansamblu conceptuală nu se poate înțelege melodia în timp ce cântă. Teoria *undelor temporale* este ca partitura simfoniei bio-cosmice.

Mă interesează să infirm această teorie. O idee bună nu este fragilă și poate rezista la multă presiune. Ceea ce s-a întâmplat la La Chorrera nu poate fi explicat, ci cere pur și simplu să fie explicat. Dacă nu este ceea ce spun eu că este, atunci ce este concrescența, scânteia, întâlnirea cu întregul Celălalt? Ce reprezintă ea cu adevărat?

Este, așa cum pare a fi, o pătrundere a unei epoci supradimensionale care reverberează în istorie? Este o undă de șoc generată de un eveniment escatologic de la sfârșitul timpului? Legile naturale sunt mai ușor de înțeles dacă presupunem că ele nu sunt constante universale, ci mai degrabă fenomene de flux care evoluează lent. La urma urmei, viteza luminii, care este considerată o constantă universală, a fost măsurată abia în ultima sută de ani. Este o gândire pur inductivă să extrapolezi principiul invarianței vitezei luminii pentru toate timpurile și locurile. Orice om de știință bun știe că inducția este un salt de credință. Cu toate acestea, știința se bazează pe principiul inducției. Acest principiu este cel pe care îl contestă teoria *undelor temporale*. Inducția pornește de la premisa că faptul că cineva a făcut A și a rezultat B înseamnă că, ori de câte ori cineva face A, va rezulta întotdeauna B. Adevărul este că, în lumea reală, niciun A sau B nu apare în vid. Alți factori pot interveni în orice situație reală trimițând-o spre o concluzie diferită sau neobișnuită.

Înainte de Einstein, se credea că spațiul este o dimensiune în care se puneau lucrurile; era analog cu vidul. Einstein a arătat că spațiul este un lucru care are un cuplu și este afectat de materie și de câmpurile gravitaționale. Lumina care trece printr-un câmp gravitațional în spațiu va fi curbată, deoarece spațiul prin care călătorește este curbat. Cu alte cuvinte, spațiul este un lucru, nu un loc în care se pun lucruri.

Ceea ce propun, pe scurt, este că timpul, care era considerat anterior o abstracție necesară, este, de asemenea, un lucru. Timpul nu numai că se schimbă, dar există diferite tipuri de timp. Iar aceste tipuri de timp vin și pleacă într-o progresie ciclică pe mai multe niveluri; situațiile evoluează pe măsură ce materia răspunde la condiționarea timpului și a spațiului. Aceste două modele condiționează materia. Știința cunoaște de mult timp tiparele spațiului - noi le numim "legi naturale" -, dar tiparele timpului? Aceasta este o cu totul altă considerație.

Întotdeauna s-a presupus că materia reprezintă realitatea, dar, de fapt, ea are unele calități mai apropiate de gândire. Schimbările din materie sunt definite de două agenții de modelare dinamică aflate în corelație: spațiul și timpul. Această idee are anumite axiome, dintre care una este preluată de la filozoful-înțelept Gottfried Wilhelm von Leibnitz. Leibnitz a descris *monadele*, pe care le-a imaginat ca pe niște particule minuscule care se reduc la infinit peste tot în univers și care conțin toate locurile în ele însele. *Monadele* nu sunt pur și simplu aici și acum; ele sunt peste tot și tot timpul, sau au tot spațiul și timpul în ele, în funcție de punctul de vedere. Toate *monadele* sunt identice, dar ele se interconectează pentru a construi un continuum mai mare, păstrându-și în același timp perspectivele lor individuale, unice. Aceste idei leibnitziene au anticipat noul domeniu al

matematicii fractale, al cărui exemplu exotic este ideea mea de *model temporal*.

Astfel de idei oferă o posibilă explicație pentru mecanismele altfel misterioase ale memoriei și ale amintirii. Distrugerea a până la 95 la sută din creier nu afectează funcția de memorie. Se pare că memoria nu este stocată nicăieri; memoria pare să pătrundă în creier. Ca o hologramă, toată memoria pare să se afle în fiecare parte. În mod similar, se poate lua o placă holografică a Muntelui Fuji și se poate tăia în două; atunci când o jumătate este iluminată, întreaga imagine este prezentă. Se poate face acest lucru din nou și din nou: holograma este alcătuită dintr-un număr aproape infinit de imagini minuscule, fiecare dintre ele, în combinație cu semenii săi, prezintă o imagine. Acest aspect "holografic" al memoriei a fost considerat de gânditori precum David Bohm și Karl Pribram ca fiind de o importanță centrală. Dar Dennis și cu mine am fost cei care am mers atât de departe încât am sugerat că această formă de organizare ar putea fi extinsă dincolo de creier pentru a include cosmosul în general.

Fizica cuantică face declarații similare atunci când afirmă că electronul nu este undeva sau cândva; este un nor de probabilități și asta este tot ce se poate spune despre el. O calitate similară aderă la ideea mea de timp și la compararea timpului cu un obiect. Dacă timpul este un obiect, atunci întrebarea evidentă care trebuie pusă este care este cea mai mică durată relevantă pentru procesele fizice? Abordarea științifică ar fi aceea de a continua să împartă timpul în intervale și mai mici pentru a afla dacă există o unitate discretă. Ceea ce se caută în acest fel este un **cronon** sau o particulă de timp. Eu cred că există **crononul**, dar nu este distinct de atom. Sistemele atomice sunt **crononi**; pur și simplu, atomii sunt mult mai complicați decât se bănuia. Cred că atomii au proprietăți nedescrise care pot explica nu numai proprietățile materiei, ci și comportamentul spațiului/timpului.

Este posibil ca **crononii** să nu fie reductibili la atomi, dar bănuiesc că vom găsi o undă/particulă care compune materia, spațiul/timpul și energia. **Crononul** este mai complicat decât descrierea clasică Heisenberg/Bohr a sistemelor atomice. **Crononul** are proprietăți care îl fac capabil în mod unic să funcționeze ca un constituent fundamental al unui univers în care apar mințile și organismele. Până în prezent, nu am reușit să definim proprietățile dinamice care ar permite unei particule să participe ca parte necesară a unui organism viu sau gânditor. Chiar și o bacterie precum *E. coli* este o realizare uluitoare pentru atomul lui Heisenberg și Bohr. Modelul Heisenberg/Bohr ne permite să simulăm universul fizic al stelelor, galaxiilor și quasarilor; dar nu explică organismele sau mintea. Trebuie să suprapunem acel model atomic cu calități diferite pentru a reprezenta fenomene mai complexe. Trebuie să ne imaginăm un atom cu noi parametri dacă dorim să înțelegem cum am putea exista, cum ar putea apărea ființe umane gânditoare, care folosesc instrumente, din substratul universal.

Nu pretind că am făcut acest lucru încă. Dar cred că am dat peste o cale intelectuală care ar putea fi urmată pentru a ajunge la această înțelegere. Cheia constă în ciclurile de variabile temporale imbricate în structuri ierarhice, care generează diverse tipuri de relații fractale care se desfășoară spre tipuri de închidere adesea surprinzătoare.

Persoana care a pus cele mai solide baze pentru înțelegerea acestui tip de noțiune din punct de vedere filosofic este Alfred North Whitehead. Nimic din ceea ce am sugerat nu este dincolo de puterea de anticipare a metodei sale. Formalismul lui Whitehead dă seama de minți și organisme și de o serie de fenomene slab rezolvate de abordarea carteziană.

Alți gânditori vizionari sondează aceste domenii. Dinamica haotică atrăgătoare este ideea că orice proces poate fi legat printr-o ecuație matematică de orice alt proces prin simplul fapt că toate procesele fac parte dintr-o clasă comună. Răsturnarea unui dictator, explozia unei stele, fertilizarea unui ovul - toate ar trebui să poată fi descrise printr-un singur set de termeni.

Cea mai promițătoare evoluție în acest domeniu a fost apariția noii paradigme evoluționiste a lui Ilya Prigogine și Erich Jantsch. Lucrările lor au realizat nimic mai puțin decât un nou principiu ordonator în natură - descoperirea și descrierea matematică a autoorganizării disipative ca principiu creator care stă la baza dinamicii unei realități deschise și cu mai multe niveluri. Structurile disipative își fac miracolul de a genera și de a păstra ordinea prin fluctuații - fluctuații al căror fundament ultim se află în indeterminarea mecanică cuantică.

Dacă ați avea o înțelegere perfectă a universului, ați putea, aplicând această perspectivă, să spuneți unui om cât de mult mărunțiș are în buzunar. Deoarece această sumă este un fapt împlinit, ar fi, cel puțin în principiu, posibil de calculat. Ceea ce este important este să înțelegem adevăratele limite ale realității, nu limitele probabile ale unor posibile evenimente viitoare. Deși condițiile limită operează asupra viitorului, acestea sunt constrângeri probabilistice, nu fapte absolut determinate. Presupunem că, peste zece minute, camera în care ne aflăm va exista în continuare. Este o condiție la limită care va defini următoarele zece minute în coordonatele noastre spațiu/timp. Dar nu putem ști cine se va afla în cameră peste zece minute; acest lucru este liber să fie determinat. Cineva se poate întreba dacă putem ști cu adevărat că acea cameră va exista în orice moment viitor. Aici intră în scenă inducția, deoarece, în realitate, nu putem ști cu certitudine. Nu există o modalitate absolut riguroasă de a stabili acest lucru. Dar putem face saltul inductiv al credinței care are de-a face cu experiența acumulată. Ne proiectăm că existența camerei va rămâne o condiție limită, dar în principiu în următoarele zece minute ar putea avea loc un cutremur și această clădire ar putea să nu mai fie lăsată în picioare. Cu toate acestea, pentru ca acest lucru să se întâmple, condiția limită va trebui să fie perturbată radical într-un mod neașteptat și improbabil.

Ceea ce este atât de curios este că un astfel de lucru s-a putut întâmpla. Asta este ceea ce permite *unda temporală* să prezică, că există condiții în care pot apărea evenimente de mare noutate. Totuși, există o problemă cu aceasta. Pentru că sugerăm un model al timpului a cărui matematică dictează o structură spiralată încorporată, evenimentele continuă să se adune în spirale din ce în ce mai strânse, care duc inevitabil spre un timp final. Ca și centrul unei găuri negre, timpul final este o singularitate necesară, un domeniu sau un eveniment în care legile obișnuite ale fizicii nu funcționează. Imaginarea a ceea ce se întâmplă în prezența unei singularități este, în principiu, imposibilă și, prin urmare, în mod natural, știința s-a ferit de o astfel de idee. Singularitatea supremă este Big Bang-ul, despre care fizicienii cred că a fost responsabil pentru nașterea universului. Știința ne cere să credem că întregul univers a apărut din neant, într-un singur punct și fără niciun motiv perceptibil. Această noțiune este cazul limită al credulității. Cu alte cuvinte, dacă poți crede acest lucru, poți crede orice. Este o noțiune care este, de fapt, complet absurdă, dar teribil de importantă pentru toate ipotezele raționale pe care știința dorește să le păstreze. Aceste așa-numite ipoteze raționale decurg din această situație inițială imposibilă.

Religia occidentală are propria sa singularitate sub forma apocalipsei, un eveniment plasat nu la începutul universului, ci la sfârșitul acestuia. Aceasta pare o poziție mai logică decât cea a științei. Dacă există singularități, pare mai ușor de presupus că acestea ar putea apărea dintr-un cosmos vechi și foarte complex, cum ar fi al nostru, decât dintr-un mega-vid fără caracteristici și fără dimensiuni.

Știința privește de sus fanteziile apocaliptice ale religiei, gândindu-se că timpul final nu poate însemna decât un timp entropic, fără schimbări. Punctul de vedere al științei este că toate procesele se termină în cele din urmă, dar entropia este maximizată doar într-un viitor foarte, foarte îndepărtat. Ideea de entropie presupune că legile continuumului spațiu-timp sunt extensibile în mod infinit și liniar în viitor. În schema temporală spirală a *undei temporale*, această presupunere nu este făcută. Mai degrabă, timpul final înseamnă ieșirea dintr-un set de legi care condiționează existența și intrarea într-un alt set de legi radical diferit. Universul este văzut ca o serie de ere sau epoci compartimentate, ale căror legi sunt foarte diferite unele de altele, tranzițiile de la o epocă la alta având loc cu o bruschețe neașteptată.

A vedea prin ochii acestei teorii înseamnă a vedea locul fiecăruia în schema spiralată și a ști și a anticipa când va avea loc tranziția către noi epoci. Acest lucru se vede în lumea fizică. Planeta are o vârstă de cinci sau șase miliarde de ani. Formarea universului anorganic ocupă primul tur al undei spiralei. Apoi apare viața. Dacă examinăm această planetă, care este singura pe care o putem examina în profunzime, constatăm că procesele se accelerează în mod constant atât în viteză, cât și în complexitate.

O planetă se plimbă prin spațiu cu două miliarde de ani înainte de apariția vieții. Viața reprezintă o nouă calitate emergentă. În clipa în care viața începe să se manifeste, se declanșează o cursă nebună. Speciile apar și dispar. Acest lucru continuă timp de un miliard și jumătate de ani și

apoi, brusc, o nouă proprietate emergentă intră în scenă: speciile gânditoare. Această nouă epocă a minții este scurtă în comparație cu ceea ce a precedat-o; de la confruntarea mută cu silexul cioplit până la nava stelară sunt o sută de mii de ani. Ce ar putea fi această epocă decât pătrunderea unui nou set de legi? O nouă psihofizică emergentă permite speciei noastre să manifeste proprietăți foarte particulare: limbajul, scrisul, visul și ivirea filozofiei.

La fel ca șerpii cu clopoței și plopii, ființele umane sunt făcute de ADN. Cu toate acestea, noi declanșăm aceleași energii care luminează stelele. Facem acest lucru pe suprafața planetei noastre. Sau putem crea o temperatură de zero absolut. Facem aceste lucruri pentru că, deși suntem făcuți din terci și noroi, mințile noastre ne-au învățat cum să ne extindem raza de acțiune prin instrumente. Cu ajutorul uneltelor putem dezlănțui energii care, în mod normal, apar doar în condiții foarte diferite. Centrul stelelor este locul obișnuit al proceselor de fuziune.

Noi facem astfel de lucruri folosind mintea. Și ce este mintea? Nu avem nici cea mai mică idee. Douăzeci de mii de ani de la vânătoare și culegere nomadă la cibernetică și zboruri spațiale. Și încă mai accelerăm. Mai sunt încă multe valuri care urmează să vină. De la modelul Ford-T la nava stelară: o sută de ani. De la cel mai rapid om de pe Pământ, capabil să se deplaseze cu treizeci de mile pe oră, la nouă mile pe secundă: șaizeci de ani.

Cele mai derutante sunt predicțiile pe care *teoria undelor temporale* le face cu privire la schimbările de epoci pe termen scurt, făcute necesare de congruența dintre *unda temporală* și înregistrările istorice. *Unda temporală* pare să ofere cea mai bună configurație de potrivire cu datele istorice atunci când se presupune că pătrunderea maximă a noutății, sau sfârșitul valului, va avea loc la 22 decembrie 2012. În mod ciudat, aceasta este data de sfârșit pe care mayașii au atribuit-o și ei sistemului lor calendaristic. Ce anume face ca atât un individ din secolul al XX-lea, cât și o civilizație mezoamericană antică să aibă aceeași dată pe care să fixeze transformarea lumii? Să fie oare faptul că amândoi au folosit ciuperci psihedelice? Ar putea fi răspunsul atât de simplu? Eu nu cred că da. Mai degrabă, bănuiesc că, atunci când inspectăm structura propriului nostru inconștient profund, vom face descoperirea neașteptată că suntem ordonați după același principiu ca și universul mai mare în care am luat naștere. Această noțiune, surprinzătoare la început, ajunge rapid să fie considerată evidentă, naturală și inevitabilă.

Analogia care explică cum ar putea fi așa este oferită de dunele de nisip. Ceea ce este interesant la astfel de dune este faptul că ele seamănă cu forța care le-a creat, vântul. Este ca și cum fiecare grăunte de nisip ar fi un bit în memoria unui computer natural. Vântul este intrarea care aranjează grăunțele de nisip astfel încât acestea să devină un șablon cu dimensiuni inferioare al unui fenomen cu dimensiuni superioare, în acest caz vântul. Nu este nimic magic în acest lucru și nici nu ni se pare misterios: vântul, o presiune variabilă în timp, creează o dună ondulată, care este o structură variabilă în mod regulat în spațiu. În gândirea mea, genele organismelor sunt grăunțe de nisip aranjate de fluxul și refluxul vânturilor timpului. În mod firesc, deci, organismele poartă amprenta variabilelor inerente mediului temporal în care au apărut. ADN-ul este *tabula rasa* pe care au fost înregistrate succesiunea și diferențele relative ale variabilelor temporale în schimbare. Orice tehnică care a pătruns în relațiile energetice din interiorul unui organism viu, cum ar fi yoga sau utilizarea plantelor psihedelice, ar oferi, de asemenea, o perspectivă profundă asupra naturii variabile a timpului. Secvența King Wen din *I Ching* este produsul acestui tip de înțelegere.

Cultura umană este o curbă a potențialității în expansiune. În secolul nostru chinuit, ea a atins un câștig vertical. Ființele umane amenință toate speciile de pe planetă. Am depozitat materiale radioactive peste tot, iar fiecare specie de pe Pământ poate simți acest lucru. Planeta, atunci când este privită ca o entitate sensibilă, poate reacționa la acest tip de presiune. Are o vârstă de trei miliarde de ani și are multe opțiuni.

Discuțiile dualiste despre faptul că omenirea nu face parte din ordinea naturală sunt prostești. Nu am fi putut apărea decât dacă am fi servit un scop care să se încadreze în ecologia planetară. Nu este clar care este scopul nostru, dar se pare că are legătură cu instrumentele noastre enorme de cercetare. Și crize! Prin stocarea armelor atomice, ne-am revendicat capacitatea de a distruge Pământul ca un baton de dinamită într-un măr stricat. De ce? Nu știm de ce. Cu siguranță nu din motivele politice și sociale care sunt invocate. Suntem pur și simplu o specie care

construiește unelte și care este ea însăși unealta unei ecologii planetare care este o inteligență superioară. Aceasta știe care sunt pericolele și limitele la scară cosmică și organizează cu furie viața atât pentru a se conserva, cât și pentru a se transforma.

Povestea mea este una ciudată. Este greu să știi ce să faci cu ea. Noțiunea unui fel de revelație vizionară fantastică și complicată, care se întâmplă să te plaseze în centrul acțiunii, este un simptom de boală mintală. Această teorie face acest lucru, și totuși, la fel și experiența imediată, la fel și ontologiile iudaismului, islamului și creștinismului. Teoria mea poate fi clinic patologică, dar, spre deosebire de aceste sisteme religioase, am suficient umor pentru a realiza acest lucru. Este important să apreciem comicul intrinsec al cunoașterii privilegiate. De asemenea, este important să recurgem la metoda științifică ori de câte ori este cazul. Cele mai multe teorii științifice pot fi infirmate în limitele calme ale laboratorului, evoluția fiind contrară.

Pentru a empatiza cu viziunile de la La Chorrera trebuie să ne imaginăm ceea ce ne putem imagina. Imaginați-vă *dacă dorințele ar fi cai, cum ar călări cerșetorii*. Ideile dezvoltate la La Chorrera erau atât de convingătoare pentru că promiteau noi dimensiuni ale libertății umane. Zvonurile amazoniene despre fluidele magice care leagă timpul și care se autogenerează din corpurile maeștrilor șamani nu sunt nimic altceva decât indicații ale metamorfozării corpului/minții umane într-o stare de dimensiune superioară. Dacă o astfel de transformare a materiei ar fi posibilă, s-ar putea face orice cu ea. S-ar putea întinde, s-ar putea urca pe ea și ar putea fi dusă la orice altitudine, adăugând oxigen la discreție. Este din nou imaginea obsedantă a farfuriei zburătoare. Se poate urca în interiorul ei: îmbrăcându-ți mintea ca pe un costum umed mental. Farfuria zburătoare este o imagine a minții umane perfecționate: așteptând, fredonând călduros, la sfârșitul istoriei umane pe această planetă. Când va fi perfectă, va avea loc o mutație ontologică a formei umane, nimic mai puțin decât corpul-înviere pe care îl anticipează creștinismul.

Este geniul tehnologiei umane să stăpânească și să servească energiile vieții și ale morții, ale timpului și ale spațiului. OZN-ul oferă posibilitatea ca mintea să devină obiect, o navă care poate traversa universul în timpul necesar pentru a se gândi la el. Pentru că asta este universul - un gând. Iar când gândul devine mobil și obiectivat, atunci omenirea - novice în stăpânirea gândului - va începe să pornească la drum.

Desigur, am putea descoperi că nu trebuie să pornim la drum; în schimb, viitorul ar putea dezvălui că există ceva acolo afară care ne cheamă acasă. Atunci, tehnologia noastră și chemarea Celuilalt vor fi cele care ne vor face să ne întâlnim. Farfuria este o metaforă excelentă pentru acest lucru. Când Jung a sugerat că farfuria reprezintă sufletul uman, a avut mai multă dreptate decât ar fi crezut. Nu este atât de departe. Acesta este celălalt lucru. Ultima schimbare de epocă ne-a oferit teoria relativității și mecanica cuantică. O altă schimbare de epocă se profilează, dar este greu de spus dacă este sau nu ultima epocă. Rolul nostru ca părți ale procesului introduce o incertitudine în observațiile noastre care împiedică predicția.

Toate aceste teme se împletesc în jurul DMT, probabil pentru că DMT creează un microcosmos al acestei schimbări de epoci în experiența unui singur individ. Pare să ridice mintea care percepe din limitele spațiului și timpului obișnuit și să ofere o imagine a celui mai mare cadru de ființă posibil. Când Platon a remarcat că "*Timpul este imaginea în mișcare a Eternității*", a făcut o afirmație pe care fiecare călătorie în spațiul DMT o întărește. La fel ca schimbarea de epocă numită *apocalipsă* și anticipată de istericii religioși, DMT pare să lumineze regiunile de dincolo de moarte. Și care este dimensiunea de dincolo de viață, așa cum este ea luminată de DMT? Dacă putem avea încredere în propriile noastre percepții, atunci este un loc în care prosperă o ecologie de suflete a căror materie de ființă este mai mult sintactică decât materială. Pare a fi un tărâm apropiat, locuit de *entelehi elfi* eterni, făcuți în întregime din informație și din exprimarea bucuroasă a sinelui. Viața de după moarte este mai degrabă un tărâm de basm celtic decât o non-entitate existențială; cel puțin așa reiese din experiența DMT.

Noi, ființele umane, trebuie să recunoaștem că situația noastră este una deosebită: după ce ne-am născut, suntem sisteme chimice autonome și deschise care se mențin prin metabolism într-un punct departe de echilibru. Și suntem creaturi ale gândirii. Ce este aceasta? Care sunt cele trei dimensiuni? Ce este energia? Ne aflăm în poziția ciudată de a fi vii. După ce ne-am născut, știm că

vom muri. O mulțime de gânduri spun că acest lucru nu este atât de ciudat, că acest lucru se întâmplă în univers - lucrurile vii apar. Și totuși, fizica noastră, care poate aprinde focurile stelelor în deșerturile noastre, nu poate explica ciudățenia fenomenului de a fi în viață.

Organismele sunt complet în afara domeniului explicației fizice în acest moment pentru știință. Atunci la ce folosește? Spenser și Shakespeare, teoria cuantică și picturile rupestre de la Altamira. Cine suntem noi? Ce este istoria? Și spre ce împinge ea? Acum am declanșat procese potențial fatale pentru planetă. Am declanșat criza finală pentru întreaga viață. Noi am făcut acest lucru, dar nu îl controlăm. Nici măcar unul dintre noi. Niciun lider sau stat nu poate pune capăt faptului că suntem prinși în capcană în istorie. Ne îndreptăm spre inimaginabil, pe măsură ce se adună informații despre natura reală a situației cu care ne confruntăm. Ca să-l parafrazez pe J. B. S. Haldane: "*Situația noastră poate fi nu numai mai ciudată decât presupunem, ci poate fi mai ciudată decât putem presupune*".

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

VENIREA LUI STROPHARIAD

În care Ev și cu mine ne despărțim, iar ciuperca ține o oratorie în timp ce se transformă într-o industrie de creștere subterană.

AȘA SUNT PREOCUPĂRILE cu care am navigat în anii care au trecut până în prezent. Dar în perioada de doi ani de după a doua mea întoarcere din La Chorrera, înainte de publicarea *Peisajului invizibil* în 1975, nu am stat degeaba.

Fratele meu și cu mine am ajuns la concluzia că elementul cu adevărat inedit, candidatul pentru a fi agentul cauzal la La Chorrera, erau ciupercile. *Stropharia cubensis* era cea care se afla în spatele tuturor efectelor pe care le experimentasem. Pe măsură ce această constatare a crescut, a crescut și înțelegerea faptului că noi expediții în inimaginabil puteau fi lansate numai dacă se putea asigura o aprovizionare cu ciuperci. S-a întâmplat ca în cea de-a doua călătorie la La Chorrera ciupercile să fie mult mai puțin abundente decât înainte. Această penurie m-a determinat să iau un număr de amprente de spori de pe cele câteva exemplare pe care le-am întâlnit. Aceste amprente de spori au fost păstrate la frigider de-a lungul anilor, în timp ce eu și fratele meu ne desfășuram carierele academice și ne scriam cartea.

În acei ani, ne-am gândit să cultivăm *Stropharia cubensis*, dar singura lucrare pe această temă era lucrarea lui Wasson și Heim în limba franceză, iar acest lucru părea cumva îndepărtat și dificil din punct de vedere tehnic. În primăvara anului 1972, izolasem deja miceliul ciupercii și îl cultivasem pe *agar* în vase Petri. Dar nu reușeam să obținem nimic. Apoi, la începutul primăverii anului 1975, am dat peste un articol care detalia o metodă de cultivare a ciupercilor comerciale pe secară în borcane de conserve, în condiții foarte atent controlate. Ne-am întrebat dacă nu cumva această metodă ar putea funcționa și pentru *Stropharia cubensis* și dacă nu cumva ar putea pune din nou în mișcare explorarea noastră blocată a lumii invizibile.

Ev și cu mine ne despărțisem la începutul anului 1975. Relația noastră de conveniență formată pe drum nu a înflorit după ce ne-am întors la cariere și la școală în State. Ev și-a găsit rapid un loc de muncă, iar eu nu. Mai târziu, ea s-a înscris la o școală de secretariat, iar eu m-am întors la Cal pentru a-mi termina licența în Conservarea resurselor naturale. Cât de departe părea că am căzut de priveliștile exaltate dezvăluite la La Chorrera. Viețile noastre erau marginale din punct de vedere financiar, limitate din punct de vedere intelectual și, în cele din urmă, atașamentele și interesele noastre s-au dus în altă parte. Când a venit în cele din urmă despărțirea, a fost urâtă și sfâșietoare. Poate că văzusem în inima misterelor, dar asta nu însemna că eram mai înțelepți decât oamenii obișnuiți atunci când venea vorba de afacerile propriilor noastre inimi. Ev a plecat din viața mea în compania unei vechi prietene de pe vremea când lucram la Colegiul Experimental, iar eu am rămas

încremenit și în defensivă din cauza a ceea ce am simțit ca o dublă trădare.

Concluzia îngrozitoare a lungii noastre aventuri m-a lăsat chinuită de migrene și trăind singur. Îmi terminam studiile care duraseră mult prea mult timp, cu șapte ani de rătăcire în jurul lumii. A fost o perioadă de singurătate, de autoexaminare și de presiune a tensiunii. În timpul săptămânilor în care Ev și cu mine ne luptam continuu și ne zbăteam să găsim un fel de echilibru interior, mă aruncasem într-o stare de activitate hipermaniacă centrată pe efortul de a cultiva ciupercile. Apoi, când în sfârșit ne-am despărțit, am renunțat complet și parcă am petrecut săptămâni întregi fie stând și uitându-mă la pereți, fie plimbându-mă ore întregi pe dealurile Berkeley și în Strawberry Canyon.

Într-o zi, întorcându-mă de la una dintre lungile mele plimbări introspective, m-am gândit la experimentele mele abandonate cu o nouă metodă de cultivare a ciupercilor folosind paturi de secară sterilizată. Acum, paturile erau, fără îndoială, uscate sau putrezite în mica seră nesupravegheată din curtea din spate. "*Ar trebui să fac curățenie în seră și să golesc paturile experimentale*", m-am gândit. Dacă aș face asta, poate că ar fi începutul curățeniei în viața mea psihică acum excesiv de dezordonată și nefericită. Nu mai aruncasem nici măcar o privire în seră de peste două săptămâni. Ușa reticentă a serei era aproape umflată și nu se deschidea decât cu un țipăt sfâșietor.

Și iată-i că erau acolo! Cu zecile, cu sutele, specimene imense și perfecte de *Stropharia*. Noaptea întunecată a sufletului îmi întorsese atenția în altă parte, iar în acel moment ele se desăvârșiseră. Eram până la gât în aur alchimic! Legiunile elfilor din hiperspațiu veniseră din nou în ajutorul meu. Eram salvat! În timp ce îngenuncheam pentru a examina specimen după specimen perfect, lacrimi de bucurie îmi curgeau pe față. Atunci am știut că pactul era încă neîntrerupt, cea mai mare aventură încă mă aștepta.

Lucrând în strânsă colaborare cu Dennis, care se întorsese în Boulder, am stabilit în câteva săptămâni că *Stropharia* rezistentă nu numai că a crescut și a dat fructe cu noua metodă, dar că poate fi cultivată mai ușor decât speciile de *Agaricas* vândute ca hrană în magazinele alimentare. Implicațiile tuturor acestor lucruri au fost un subiect constant al interminabilelor noastre consultări telefonice.

Din primăvara anului 1975 încoace nu am rămas fără o aprovizionare continuă cu *Stropharia*. În lumea mea de durere monotonă a apărut brusc metoda perfecționată de cultivare a aceluiași organism care deschisese dimensiunea de contact cu patru ani înainte. Înșuși sporii adunați la La Chorrera produceau acum cu furie *psilocibină* de ciupercă în casa mea. În timpul primăverii, am experimentat de mai multe ori cu doze mici. Sentimentul de pace și de ușurință pe care îl asociam cu zilele de glorie de la La Chorrera era cu siguranță acolo; la fel și prezența unei voci învățătoare și revenirea la o consultare strânsă cu o agenție cosmică cu intenții complexe. De-a lungul primăverii și verii anului 1975, am luat ciuperca în doze de cinci grame uscate, sau cincizeci de grame proaspete, ori de câte ori am considerat că este prudent, ceea ce a însemnat cam o dată la două săptămâni.

Fiecare dintre aceste experiențe a fost o lecție - o scufundare înfricoșătoare și antrenantă într-un ocean de imagini noetice. Mi-am descoperit propria minte ca pe un manifold topologic, așezat în fața mea, invitându-mă să hoinăresc și să scanez nodul reflexiv al timpului trecut și viitor care este fiecare dintre noi. Prezențe extraterestre și spiriduși translingvistici s-au aplecat aproape de mine în acele transe. Ciuperca își sublinia vârsta, cunoștințele sale vaste despre fluxul și refluxul forțelor istorice în multe civilizații de-a lungul mileniilor. Imagini ale trecutului și ale viitorului abundau.

Odată m-am trezit pe un deal cu o mulțime de oameni. Priveliștea dădea spre o câmpie curbată. Era interiorul unei colonii spațiale cilindrice, cu o lățime de kilometri, cu ferestre vaste, alternând cu terenuri agricole și orașe împrăștiate de-a lungul podețelor văilor. Știam cumva că, în viitorul special pe care îl vedeam, sute de milioane de oameni trăiau în astfel de lumi cilindrice. Lumile pline de viață care populează galaxia în mintea scriitorilor noștri de *science-fiction* fuseseră recreate în interiorul unei sfere cu un diametru de numai douăsprezece ore-lumină, cu soarele în centru. În interiorul acelei sfere, mii de societăți independente își urmăreau destinele și evoluția; mii

de lumi cilindrice independente se învârteau în jurul vastului cuptor energetic al soarelui. Ce forță bogată și nesfârșit de creativă devenise omenirea în urma evadării din limitele planetei! Prin ferestrele imense puteam vedea cum se pregăteau mașinării mai avansate, mașinării strălucitoare, de obsidian, construite pentru a sfida distanțele amețitoare care se aflau între noi și sori din Centaurus. În fața mea era spectacolul pregătirilor de plecare ale unei nave stelare. În mintea mea se auzea Fanfara pentru omul de rând a lui Copeland.

Cu alte ocazii, am văzut viitoare alternative în care cunoașterea ciupercii nu era fuzionată cu expansionismul neliniștit al umanității. Am văzut o planetă acoperită de o societate de simbioți-mașini care lucrau ca sclavi. Am văzut viața societății nord-americane parcurgând câteva sute de ani de tulburări și schimbări politice, o imagine ca o mare hartă animată, de planificare a războiului. Dualismul fascismului și al democrației atârna în jurul gâtului Americii de Nord ca un albatros. Din nou și din nou, fascismul polițienesc de coșmar ar fi măturat, ca un val murdar, aspirațiile poporului și, din nou și din nou, subtilitatea poporului s-ar fi organizat împotriva prostiei asupritorului. Ei s-ar ridica într-o revoltă sălbatică și sângeroasă pentru a asigura spațiul de câteva generații în care să inaugureze încercările de reformă socială democratică.

Ciuperca revenea mereu la tema că era înțeleaptă în ceea ce privește evoluția și, prin urmare, simpatizantă pentru o uniune simbiotică cu ceea ce ea numea "ființele umane". Era nerăbdătoare să împărtășească propriul său simț al măreției lucrurilor, un simț care fusese dezvoltat de-a lungul a milioane de ani de experiență conștientă ca organism inteligent care radiază prin galaxie. Din punctul său de vedere, ciuperca este o formă de viață mai bătrână și, ca atare, oferă experiența sa de temperare unei rase de copii vibranți, dar naivi, aflați pentru prima dată în pragul zborului spre stele. Așa cum imaginația noastră s-a străduit spre exterior pentru a încerca să cuprindă posibilitatea existenței Celuilalt inteligent undeva în galaxia înstelată, la fel și Celălalt, observând acest lucru, s-a dezvăluit a fi printre noi, atunci când suntem în transă cu *psilocibină*, ca un aspect al nostru. În fenomenul *Stropharia cubensis*, ne confruntăm cu o formă de viață inteligentă și aparent extraterestră, nu așa cum ne-o imaginăm în mod obișnuit, dar totuși o formă de viață extraterestră inteligentă. În modul adesea zăpăcit în care o face, cultura populară a anticipat chiar și această întorsătură ciudată a evenimentelor. *Invasion of the Mushroom People* (Invazia oamenilor ciuperci), un film SF de serie B *schlocko-socko*, realizat de aceiași oameni buni care ne-au adus Godzilla, conține o scenă finală în care o echipă de exploratori japonezi se transformă, dincolo de capacitatea de identificare a publicului, într-un grup de ciuperci care cântă împreună într-o pădure tropicală asiatică insulară.

Numai o lipsă anacronică de auto-reflecție informată ne-ar putea face să presupunem că o formă de viață inteligentă, extraterestră, ar fi cât de cât asemănătoare cu noi. Evoluția este un râu neîncetat de forme și soluții adaptative la condiții speciale, iar cultura este și mai mult. Este mult mai probabil ca o inteligență extraterestră să fie abia recognoscibilă pentru noi decât să ne copleșească cu asemănări precum forma umanoidă și o cunoaștere intimă a capacității noastre industriale brute. S-ar putea presupune că speciile care călătoresc în stele au o cunoaștere sofisticată a geneticii și a funcției ADN-ului și, prin urmare, nu ar purta neapărat forma pe care le-a dat-o evoluția pe o planetă natală. Ele ar putea foarte bine să arate așa cum au dorit să arate. Ciuperca, cu obiceiul său de a trăi din materie organică nevie și cu rețeaua sa subterană fragilă de pânză de păianjen, formată din miceliu efemer, pare a fi un organism proiectat cu gândul la valorile budiste de neinterferență și de impact redus asupra mediului.

La sfârșitul verii anului 1975, Dennis și cu mine am decis că lumea pe care o exploram avea nevoie de un public mai larg. Speram să stabilim o comunitate de consens cu privire la ceea ce se întâmpla. În acest scop, am scris și publicat un ghid al metodei pe care am dezvoltat-o pentru cultivarea *Stropharia*. La începutul acelei mici cărți, am prezentat ceea ce am învățat personal despre lumea ciupercilor:

Ciuperca vorbește, iar părerile noastre se bazează pe ceea ce ea povestește elocvent despre ea însăși în noaptea rece a minții:

"*Sunt bătrân, mai bătrân decât se crede în specia voastră, care este ea însăși de cincizeci de ori mai veche decât istoria voastră. Deși mă aflu pe Pământ de veacuri, eu vin din stele. Casa mea nu este o singură planetă, căci multe lumi împrăștiate prin discul strălucitor al galaxiei au condiții care permit sporilor mei o șansă de viață. Ciuperca pe care o vedeți este partea din corpul meu dedicată senzațiilor sexuale și băilor de soare. Adevăratul meu corp este o rețea fină de fibre care cresc prin sol. Aceste rețele pot acoperi hectare și pot avea mult mai multe conexiuni decât numărul celor dintr-un creier uman. Rețeaua mea miceliană este aproape nemuritoare - doar toxificarea bruscă a unei planete sau explozia stelei-mamă mă poate nimici. Prin mijloace imposibil de explicat din cauza anumitor concepții greșite din modelul vostru de realitate, toate rețelele mele miceliare din galaxie sunt în comunicare hiperluminică în spațiu și timp. Corpul micelial este la fel de fragil ca o pânză de păianjen, dar hipermintea și memoria colectivă este o imensă arhivă istorică a carierei inteligenței în evoluție pe multe lumi din roiurile noastre de stele spiralate. Spațiul, vedeți, este un ocean vast pentru acele forme de viață rezistente care au capacitatea de a se reproduce din spori, deoarece sporii sunt acoperiți cu cea mai dură substanță organică cunoscută. De-a lungul eonilor de timp și spațiu, multe forme de viață care formează spori plutesc în animație suspendată timp de milioane de ani, până când se stabilește un contact cu un mediu adecvat. Puține astfel de specii sunt conștiente, doar eu și rudele mele apropiate recent evoluate am atins modul de hipercomunicare și capacitatea de memorare care ne face membri de frunte în comunitatea inteligenței galactice. Modul de funcționare a modului de hipercomunicare este un secret care nu va fi dezvăluit cu ușurință omului. Dar mijloacele ar trebui să fie evidente: apariția **psilocibinei** și a **psilocinei** în căile biosintetice ale corpului meu viu este cea care ne deschide mie și simbioților mei ecranele de viziune către multe lumi. Tu, ca individ, și umanitatea ca specie, sunteți pe punctul de a forma o relație simbiotică cu materialul meu genetic care, în cele din urmă, va purta umanitatea și Pământul în curentul galactic al civilizațiilor superioare*".

"*Deoarece nu vă este ușor să recunoașteți alte varietăți de inteligență în jurul vostru, cele mai avansate teorii ale voastre despre politică și societate au avansat doar până la noțiunea de colectivism. Dar dincolo de coeziunea membrilor unei specii într-un singur organism social se află posibilități evolutive mai bogate și chiar mai baroce. Simbioza este una dintre acestea. Simbioza este o relație de dependență reciprocă și de beneficii pozitive pentru ambele specii implicate. Relații simbiotice între mine și formele civilizate de animale superioare s-au stabilit de multe ori și în multe locuri de-a lungul lungilor mele epoci de dezvoltare. Aceste relații au fost reciproc utile; în memoria mea se află cunoștințele despre navele cu propulsie hiperluminică și despre cum să le construiesc. Voi da la schimb aceste cunoștințe pentru un bilet gratuit spre noi lumi în jurul unor sori mai puțin părăsiți și mai aproape de centrul galaxiei. Pentru a-mi asigura o existență eternă pe lungul râu al timpului cosmic, ofer din nou și din nou acest acord ființelor superioare și astfel m-am răspândit în întreaga galaxie de-a lungul lungilor milenii. O rețea micelară nu are organe pentru a mișca lumea, nu are mâini; dar animalele superioare cu abilități de manipulare pot deveni parteneri cu cunoașterea stelară din mine și, dacă acționează cu bună credință, se pot întoarce atât ei înșiși, cât și umilul lor învățător de ciuperci, în milioanele de lumi pe care le moștenesc toți cetățenii roiului nostru stelar*".

Ceva care se consideră a fi la fel de fragil și diafan ca o pânză de păianjen - căci așa este rețeaua miceliană a ciupercii - nu numai că a reușit să comunice cu mine, dar a fost capabil să transmită o viziune de o mai mare grandoare și o speranță mai transcendentă decât îndrăznisem vreodată să visez că este posibil. A fost emoționant și uluitor, dar era adevărat?

Propria mea reacție la afirmațiile ciupercii privind originea extraterestră a halucinogenelor *triptamine* și a viziunilor pe care acestea le poartă a luat mai multe forme. Cred că este posibil ca unii dintre acești compuși să fie "*gene însămânțate*" injectate în ecologia planetară cu eoni în urmă de o sondă spațială automatizată sosită aici de la o civilizație aflată undeva în altă parte în galaxie. Astfel de gene ar fi putut fi transportate în genomul unei ciuperci sau al unei alte plante, așteptând doar apariția unei alte inteligențe și descoperirea lor pentru a începe să citească un mesaj care să se deschidă cu dimensiunea bizară cunoscută de șamanii de pretutindeni. Sensul unui astfel de mesaj

ar putea fi clarificat doar atunci când cei cărora le era destinat mesajul ar fi avansat la un nivel suficient de realizări tehnice pentru a-l aprecia. Creșterea exponențială a instrumentelor și metodelor analitice din ultimul secol poate indica faptul că ne apropiem acum de un astfel de nivel. Speculez că conținutul final al mesajului va fi reprezentat de instrucțiuni - va fi numit "descoperire" - despre cum să construim un transmițător de materie sau un alt dispozitiv care ne va permite contactul direct cu civilizația care a trimis pe Pământ *genele halucinogene* purtătoare de mesaj cu atâtea eoni în urmă. Transmisiunile implică faptul că o astfel de civilizație are o tehnologie mai rapidă decât lumina pentru informații, dacă nu pentru materia însăși, dar este nevoie de un receptor la punctul de sosire, altfel prezența extraterestră din interiorul ciupercii este la fel de limitată de constrângerile relativității generale, ca și noi.

Ceva, cineva, a umplut spațiul intragalactic cu sonde biomecanice automate. Aceste sonde sunt extrem de sofisticate după standardele noastre, capabile să producă halucinogene purtătoare de mesaje pentru condițiile ecologice speciale pe care sonda le poate întâlni și să elibereze pseudo-organisme asemănătoare unor viruși, capabile să transporte genele artificiale în nucleoplasma speciei țintă și să le implanteze acolo. Aceasta este o formă de mesaj mult mai durabilă decât un monolit cu semiconductori pe Lună sau un monitor pe orbită. Genele artificiale pot fi purtate în fluxul evoluției timp de sute de milioane de ani, fără ca mesajul lor să se degradeze substanțial. Informația transportată de sondă și difuzată de halucinogene este modulată în funcție de nevoile vieții inteligente în evoluție de pe orice planetă contactată. Treptat, accentul informațiilor disponibile prin intermediul sondei se schimbă. Predicțiile de vânătoare bună, rezultatele divinatorii simple, cum ar fi găsirea obiectelor pierdute, și furnizarea de sfaturi medicale sunt încet-încet înlocuite de dezvăluirea sursei extraterestre a acestor informații și a scopului din spatele lor: construcția antenei stelare și intrarea în Logosul civilizației galactice pe care o va aduce.

Idei speculative, într-adevăr! Dar, în mod ciudat, multe dintre cele mai actuale calcule și idei despre densitatea vieții și a inteligenței în galaxie îi pun pe exobiologi în fața dilemei de a afla de ce nu am fost încă contactați. Cartea lui Cyril Ponnamperuma și A. G. W. Cameron, *Scientific Perspectives on Extraterrestrial Communication* (Perspective științifice asupra comunicării extraterestre), oferă o excelentă imagine de ansamblu a gândirii actuale pe această temă. Contribuția lui R. N. Bracewell, tipărită în aceeași lucrare, a stat la baza propriilor mele idei despre sondele interstelare.

Voi rezuma starea actuală a lucrurilor astfel: gândirea actuală concluzionează că vârful apariției inteligenței în galaxie a fost atins acum zece până la o sută de milioane de ani, că majoritatea raselor din galaxie sunt foarte vechi și sofisticate. Nu ne putem aștepta ca astfel de rase să apară cu un sunet de trompetă deasupra fiecărui oraș de pe Pământ. O astfel de intrare în istorie echivalează cu o prăbușire în casa cuiva complet neanunțată - cu greu se poate aștepta la așa ceva din partea unei civilizații galactice subtile și străvechi. Poate că au fost dintotdeauna aici, sau mai degrabă prezența lor a fost întotdeauna aici în halucinogene - când vom înțelege acest lucru pe cont propriu, le vom semnala că suntem acum pregătiți pentru contact.

Putem trimite acest semnal doar urmând instrucțiunile conținute în genele însămânțate și construind aparatul, sistemul social sau vehiculul necesar. Când acest lucru va fi făcut, undeva în galaxie, luminile vor clipi mesajul că încă una dintre milioanele și milioanele de planete însămânțate din galaxie a atins pragul de cetățenie galactică. Estimările actuale arată că, chiar și într-o galaxie care abundă în inteligență, un astfel de prag este depășit de o specie inteligentă doar o dată la o sută sau o mie de ani. Este un moment de bucurie, chiar și pentru *galactarieni*. Dacă o astfel de speculație are vreo valabilitate, atunci însăși articularea ei semnifică momentul final al fazei de pre-contact - și semnifică, de asemenea, nevoia urgentă de a explora transa cu *psilocibină* și de a înțelege rolul pe care aceasta îl joacă în psihologia speciei umane.*

* A fost aruncată o nouă lumină asupra fenomenului vocilor auzite în cap și a rolului pe care acestea îl pot juca în evoluția conștiinței. În 1977, Julian Jaynes, de la Universitatea Princeton, a publicat o carte extrem de provocatoare, *The Origin of Consciousness in the Breakdown of the Bicameral Mind*. Jaynes folosește patru sute patruzeci și cinci de pagini pentru a-și expune ideile cu privire la rolul pe care halucinațiile, în special cele audio, l-au jucat în structurarea minții. Jaynes crede că până în vremea aproximativ a Iliadei, în jurul anului 1400 î.Hr. nu a existat absolut nimic asemănător cu conștiința modernă centrată pe ego și individualizată. În schimb, el susține că

CAPITOLUL XX

LEGĂTURA CU HAWAIIENII

În care Mantidele pirat din hiperspațiu mă atacă pe mine și pe noua mea iubită în pustietățile vulcanice din Kau, Hawaii, iar eu îmi rostesc ultimele cuvinte despre Indescriptibil.

TOAMNA anului 1975 A FOST o perioadă de schimbare și consolidare personală. Kat, o veche prietenă întâlnită cu ani în urmă la Ierusalim, în timpul fazei mele de opiu și cabala, a devenit în sfârșit iubita mea. Trecuseră opt ani de când ocolisem Moscheea lui Omar. Ea era o privitoare de bazine și o călătoare solitară. Ciuperca își ținuse promisiunea de a trimite un alt partener pentru a împărtăși călătoria continuă prin lumea interioară. În octombrie, am plecat în Hawaii pentru a scrie și pentru a planifica o călătorie în Amazonia peruviană la începutul anului 1976. Și pentru a lâncezi în dragoste.

Am închiriat o casă în districtul Kau din Insula Mare din Hawaii, un loc izolat și dezolant. Era o zonă cu fluxuri de lavă răsucite de toate vârstele. Singura vegetație erau Kapukas, zone insulare de pădure străveche înconjurate de mări spumoase de rocă întărită, care omorâseră toate formele de viață de la joasă altitudine și mai puțin norocoase. Încet, aproape imperceptibil, volumul blând al lui Mauna Loa se înălța până la patruzeci de mii de metri în depărtare, în spatele nostru. Noi ne aflam aproximativ la nivelul de 2.500 de metri. Mica noastră casă dădea în fața câmpurilor de cenușă vaste și prohibitive, dar terenul se întorcea într-un *kapuka* a cărui umbră învăluitoare și numeroasele păsări și insecte ofereau un contrast binevenit cu devastarea primară care se întindea în toate direcțiile pe kilometri întregi. Viața noastră era liniștită. Am scris și am făcut câteva experimente cu aspecte mai obscure ale cultivării ciupercilor. Kat era cufundată în realizarea de desene lineare pentru cartea pe care Dennis și cu mine o scrisesem despre cultivarea *Stropharia cubensis*. Un vis erotic plin de soare se desfășura în jurul nostru.

Eram izolați, așa cum ne place amândurora să fim, și luam des ciuperci împreună. În timpul acelei idile hawaiene, am hotărât să mă întorc din nou în bazinul Amazonului pentru a găsi *Banisteriopsis caapi* în mediul său nativ, pentru a mă convinge de rolul pe care aceasta și halucinogenele *beta-carbolină* pe care le conține au jucat în experiența de la La Chorrera. Am fost interesat în special să aflu dacă alte halucinogene aborigene diferite din punct de vedere chimic au

---

oamenii se comportau ca niște automate sau ca niște insecte sociale, îndeplinind în mod inconștient sarcinile stupului. Doar în momente de mare stres și pericol personal acest regim era încălcat. În astfel de momente, o minte impersonală, în afara experienței obișnuite a lumii, se manifesta sub forma unei voci. Conform teoriei lui Jaynes, astfel de voci au fost luminile călăuzitoare ale societății umane, poate timp de milenii, indiferent dacă erau înțelese ca fiind vocea unui rege absent, dar viu, a unui rege mort, a unui zeu omniprezent sau a unei divinități personale. Migrațiile și destrămarea insularității culturale a primelor civilizații umane au pus capăt relațiilor omului cu mintea bicamerală, care este termenul lui Jaynes pentru prezența cibernetică, asemănătoare unui zeu, resimțită în spatele vocilor halucinate. Prejudecățile sociale împotriva unei relații cu mintea bicamerală în timpurile moderne au transformat "auzul vocilor" într-un fenomen mistic sau într-o aberație mentală gravă - în orice caz, ceva foarte rar. Cititorul interesat ar trebui să studieze cu atenție cazul lui Jaynes, deși cartea sa este exasperantă, deoarece, într-un tratat despre rolul halucinațiilor în istoria omenirii, nu oferă nicio discuție serioasă despre utilizarea plantelor halucinogene. Aceasta este o lipsă gravă, mai ales dacă efectul declanșat de *psilocibină* nu este, așa cum am sugerat, un contact cu o inteligență complet distinctă de noi înșine. Teoria lui Jaynes deschide posibilitatea ca *psilocibina* să ne readucă în relație cu Celălalt transpersonal într-un mod care dublează la un anumit nivel starea de spirit care era caracteristică populațiilor umane timpurii. Este rezonabil să sugerăm că o voce în cap, interpretată de omul antic ca fiind un zeu, ar putea fi interpretată de o persoană naivă, modernă, ca un contact telepatic cu extratereștrii. Oricare ar fi "faptele" care ar putea fi cunoscute în cele din urmă, *psilocibina* oferă un instrument care permite experimentarea directă a acestei voci care explică toate lucrurile, acest Logos al Celuilalt.

provocat aceleași experiențe ca și *psilocibina*. Am vrut să determin dacă experiențele noastre făceau parte din fenomenologia generală a halucinogenelor sau erau unice pentru *psilocibină*.

La intervale săptămânale sau de zece zile, în octombrie și noiembrie, în Hawaii, am luat *Stropharia* pe care o cultivasem. Am avut parte de o serie de experiențe uimitoare. *Psilocibina* transmite cu siguranță impresia că, uneori, alți oameni pot vedea cu aceeași claritate halucinațiile pe care le trăim. Kat și cu mine ne-am convins că acest lucru era adevărat, descriind pe rând imaginile în care eram scufundați. În acele momente în care fluxul de imagini avea o anumită intensitate electrică, nu exista nicio îndoială că vedeam aceleași lucruri. Relația psihicului cu suprafața corpului, cu pielea, este sinestezică și complexă din punct de vedere emoțional sub influența *psilocibinei*. Culorile și sentimentele au o calitate tactilă pe care experiența obișnuită nu o sugerează niciodată. Prin contactul unor suprafețe mari de piele, părea că oblojim cumva individualitatea și integritatea psihică obișnuită a corpului; ne topeam unul în mintea celuilalt într-un punct culminant tantric care era extrem de plăcut și plin de potențial absurd și isteric pentru creșterea umană și pentru studiile parapsihologice.

Ev și cu mine nu mai aveam ciuperci de la întoarcerea în State. A fost minunat să am din nou pe cineva cu care să împart ciupercile, pentru că, până să mi se alăture Kat, cele mai multe dintre călătoriile mele cu ciuperci fuseseră în întregime singure, un suflet în derivă în oceanul cosmic. Din fericire, acum eram doi care navigam împreună printre valurile de geometrii strălucitoare și demonice.

Două dintre aceste ocazii de ciupercă se remarcă ca fiind deosebit de memorabile. Prima a avut loc într-o seară, la sfârșitul lunii noiembrie. Am mâncat fiecare câte cinci grame uscate de *Stropharia* și am stat înăuntru, lângă foc, urmărind creșterea lentă a halucinațiilor din spatele pleoapelor închise. Mi s-a părut că văd imagini trecătoare, dar profetice, ale călătoriei pe care o plănuisem în Amazon. Focuri de tabără și trasee îmi umpleau capul. Sunetul greierilor din apropiere părea transformat în vuietul de noapte al junglei care ne aștepta în Peru. Am vorbit împreună despre planurile și viitorul nostru. Furtuna părea imensă și deschisă în fața noastră. În acea seară, amândoi ne-am angajat să întemeiem o familie și o viață împreună. A fost un moment de cotitură majoră pentru mine, nu am nicio îndoială. Ne-am plimbat împreună afară și am stat sub stele lângă magaziile și grădinile în care ne ocupam zilnic de cultivarea tot mai perfectă a *Stropharia*. Noaptea era nespus de liniștită, iar cerul strălucea de stele.

Privind spre cerul sudic, m-am gândit: "*Dacă ești acolo, dacă ești de acord cu cursul pe care ne-am stabilit viețile, dacă misterul este real, atunci dă-ne un semn*." Am făcut un pas spre Kat, care mergea în fața mea, pentru a spune: "*Le-am cerut un semn*". Dar înainte de a putea vorbi, cerul a fost rupt de la mijlocul cerului până la orizont cu o dungă purpurie de foc meteoric. Profunzimea unirii dintre psihic și lume trebuie să fie foarte mare pentru ca astfel de sincronizări să aibă loc.

"*Astfel de arderi de meteoriți nu se produc decât o singură dată în toate timpurile*", a venit comentariul ciupercii, clar și neobosit în mintea mea.

Ne-am așezat apoi pe pământul cald și receptiv și ne-am abandonat valurilor de viziuni și priveliști. La un moment dat, un vânt nocturn rotitor a biciuit frunzele copacilor, de altfel perfect liniștiți. Districtul era unul izolat, dar purtat de aerul liniștit peste kilometri și kilometri, de la vecinii și fermele împrăștiate departe, puteam auzi urletul jalnic al fiecărui câine din toată acea parte a insulei. Timp de ore întregi au gemut și au urlat într-un uluit sinistru și șovăitor. Nu puteam să ne imaginăm ce însemna, dar am luat-o ca pe o coincidență la fel de inexplicabilă ca și semnul cerului despre viitorul nostru.

Câteva ore mai târziu, în timpul falsului răsărit și la ora locală 4:49, conform instrumentelor seismice împrăștiate pe planetă, s-a produs un cutremur. Un vuiet jos, de măcinat, s-a mișcat prin câmpurile de lavă care se întindeau pe kilometri întregi în jurul și sub noi. Valurile mareelor și activitatea vulcanică de la Caldera Kilauea, în apropierea epicentrului și la treizeci de mile de noi, au urmat rapid după primul șoc. O oră mai târziu, s-a produs un alt val de șoc mai mic. Acum,

motivul pentru orele de urlete a fost explicat cu claritate. Așa se face că semnele meteorice și un mare cutremur - cel mai intens produs în Hawaii în ultima sută de ani - au însoțit călătoria noastră cu ciuperci și explorarea noastră intensificată a adâncurilor *psilocibinei*, așa cum le-am însoțit și noi.

Cea de-a doua experiență majoră cu ciuperci, și în multe privințe mai derutantă, pe care am împărtășit-o în Hawaii, a pus capăt oricărei explorări ulterioare a *psilocibinei* până la întoarcerea noastră din Amazonul peruan. Era 23 decembrie, cu o zi înainte ca Dennis să sosească pentru a petrece sărbătorile de Crăciun cu noi. Kat și cu mine am luat fiecare câte cinci grame uscate și ne-am așezat în fața șemineului pentru a aștepta primul val de imagini. În curând am intrat adânc în el. Ciuperca îmi arăta o planetă acvatică, albastru-verzui, fără pământ, cu excepția unui arhipelag încolăcit pe glob la ecuator - un fel de super-Indonezia. Însoțind imaginile planetei era o narațiune care explica faptul că această lume bogată în oxigen se afla la mai puțin de o sută de ani lumină de Pământ și era complet nelocuită de animale superioare. Pe măsură ce am înțeles implicațiile acestor ultime date, am simțit un val de dorință care părea să iasă direct din gonadele mele de primat, o reacție la un milion de ani de nomadism și la umflarea neliniștită a populațiilor umane. Narațiunea explica faptul că, atunci când fuziunea simbiotică dintre umanitate și *Stropharia* va fi finalizată, "ființele umane" vor fi libere să revendice astfel de planete pentru *Strophariade*.

Narațiunea se personificase în vocea interioară care asistă la transa ciupercilor. Cu ea am început o discuție despre viziunea asupra planetei acvatice și despre tehnologia pe care o implicau astfel de viziuni. M-am întrebat despre tehnologia călătoriilor stelare și a imaginilor la distanță. Am întrebat ciuperca dacă, pentru toate imaginile extravagante pe care este capabilă să le ofere, ar putea produce vreun efect în continuumul normal?

Am avut ideea că, dacă am ieși afară, așa cum făceam de obicei la un moment dat în călătoriile noastre, am putea vedea o oarecare continuare a fenomenului legat de nori, care făcuse parte din experiența de la La Chorrera. Kat s-a plâns că îi era foarte cald și a fost de acord să ieșim afară. Eram foarte nesiguri pe picioare și, deși Kat a spus foarte puțin, am simțit o alarmă considerabilă pentru ea. Cu toate acestea, am presupus că ieșirea în aer liber va fi suficientă pentru a o răcori.

Afară, stăteam nesiguri în curtea din față. Noaptea era înnorată. Kat părea că își pierdea și își recăpăta cunoștința. Era din ce în ce mai greu să o trezesc. Tot spunea că o ardeau, dar că ea credea că îi poate ține la distanță.

În cele din urmă, s-a prăbușit cu totul și nu am mai putut obține niciun răspuns. Eram atât de izolați încât era imposibil să obținem orice fel de ajutor din exterior. Ar fi durat ore întregi pentru a aduce pe cineva acolo și, fără îndoială, nimeni de pe întreaga insulă nu știa mai multe decât știam noi despre *psilocibină*. *Gestaltul* copleșitor al situației era că, cumva, fusesem plasați în balanța vieții și a morții și că orice ar fi fost de făcut trebuia făcut doar de noi și în următoarele foarte puține minute.

Mi-am amintit că în spatele casei, lângă locul unde obișnuiam să facem plajă, se afla o cadă mare cu apă, în care se afla revărsarea sistemului nostru de colectare a apei de ploaie. Chiar dacă știam că ne aflam în fața unei amenințări mortale, a fost nevoie de o organizare completă a conștiinței mele pentru a mă gândi să golesc acea apă peste Kat. Dar, de îndată ce m-am gândit la asta, a părut să dea lumii învolburate o direcție. Am luat-o în brațe dintr-o singură mișcare smucită și am purtat-o, clătinându-mă prin întuneric, pe lângă palmierii țepoși, acum fantastici în întuneric. Momentul a fost de un grotesc atroce: pantalonii cu cordon îmi căzuseră în jurul gleznelor, așa că mergeam cu fundul gol și picioarele înțepenite, ca monstrul lui Frankenstein, cărând-o pe Kat inconștientă.

Am întins-o pe jos și am început să golesc canistră după canistră de apă limpede, neagră și argintie, ca de mătase, pe fiecare centimetru al ei. A fost imediat evident că găsisem antidotul pentru ceea ce o făcea să simtă o senzație de arsură și o trăgea în inconștiență. Ne-am îmbrățișat cu lacrimi și bucurie acolo, în apă și noroi, simțind amândoi că acest efect foarte neobișnuit al ciupercii fusese la limită. În timp ce îngenuncheam împreună, realizând că depășisem dificultatea cu care ne confruntasem, un sunet nepământean sălbatic - un râs urlat - a despicat aerul din direcția pădurii

străvechi din spatele casei. Acest râs era ca un țipăt al unui zeu care provoca panică. Eldrich, amoral, nebunesc - răcnetul de luptă gutural al diavolului dezlănțuit. Am fugit.

Ne-am întors în casă, iar eu am făcut ceai în timp ce Kat vorbea cu mine și îmi mărturisea cu sinceritate că ceea ce trăia "*trebuie să fie ceea ce înseamnă să fii nebun*". Mi-a descris că avea halucinații foarte sincere cu ochii deschiși, forme ciudate "tangibile" de ferigi și orhidee care creșteau și se răsuceau din fiecare suprafață disponibilă. Senzația anterioară de căldură a continuat, dar se transformase într-un câmp de energie potențială albă și fierbinte, care putea fi ținută departe de contactul arzător cu corpul ei doar permițând energiei halucinogene să se cheltuiască într-un haos de imagini ciudate și explicite. Doar printr-o concentrare aplicată putea ține la distanță plasma arzătoare la câțiva metri de ea, unde devenise o peliculă a viziunii care cuprindea tot restul. După câteva minute în care Kat a părut din nou să se stingă, așa că am pregătit o baie rece și a stat în ea o vreme până când simptomele s-au atenuat din nou.

Când am discutat mai târziu, a devenit evident că experiența ei a avut pentru ea dimensiuni pe care eu nu le observasem. Din momentul în care ieșisem pentru prima dată din casă, ea a descoperit că senzația de căldură nu se diminuase, ci devenise mai puternică. A observat că direct deasupra ei se afla un disc de lumină și culoare - un ansamblu gigantic de jucării de tinichea format din tije de lumină care străluceau ușor, cu conectori asemănători unor bijuterii care emanau fiecare culoare.

"*Am înțeles*", mi-a spus ea, "*că relațiile dintre locuri - lungimile lor, unghiurile dintre ele - erau infinit de complexe și, de asemenea, întruchiparea adevărului perfect. Văzându-l, înțelegeam totul... dar existau creaturi în interiorul vehiculului, asemănătoare unor mantii și făcute din lumină, care nu voiau ca eu să știu. Aplecate peste panourile lor de instrumente, cu cât înțelegeam mai mult, cu atât mă ardeau mai tare cu raza lor. Nu mă puteam opri din privit, dar eram vaporizată. Am simțit cum m-ai luat în brațe și, în timp ce mă purtai, m-am gândit: 'Sper să se grăbească. Devin un nor....'. Pentru o clipă am plutit deasupra și ne priveam de sus - oameni mai mari decât viața, ieșiți din timp. Apoi am simțit apa pe pielea mea redefinind limitele corpului meu și condensându-mă din nou*."

Impresia lui Kat despre situație era că nu era vorba de o amenințare transmisă de ciupercă, ci de o forță din interiorul continuumului pe care ciuperca o pune la dispoziție - o forță aparent ambiguă din punct de vedere moral: pirați în hiperspațiu? Kat avea o experiență de contact apropiat cu un OZN, în timp ce eu nu vedeam nimic. A fost un contact plin de pericol și de amenințarea extincției. Se terminase brusc când am stropit-o cu apă.

Am stat treji toată noaptea discutând despre ce se întâmplase. Aceasta a servit la accentuarea altor lucruri ciudate pe care le observasem când luam *psilocibină* în acel mediu îndepărtat. Observasem în mod deosebit mici zgârieturi și zgomote bruște la periferia simțurilor și a vederii în timpul călătoriilor, nu foarte diferite de activarea unui fenomen *poltergeist*[*] clasic. Aceste mici mișcări și zgomote erau o caracteristică atât de regulată a acestor experiențe, încât am ajuns pur și simplu să le accept. Am observat, de asemenea, valuri de activitate care păreau să străbată materia animată și inanimată deopotrivă în timpul călătoriilor cu ciuperci. De exemplu, după o perioadă prelungită de cvasi-trezie în contemplarea viziunilor, dacă ne îndepărtam într-o mișcare colectivă pentru a ne întinde sau a vorbi, focul se aprindea brusc și ardea mai puternic, iar foșnetul de la periferie se intensifica. Ne aflam cu siguranță la marginea aceleiași dimensiuni în care fusesem cufundat la La Chorrera, adus din nou acolo prin intermediul ciupercii. De data aceasta, însă, am luat întâlnirea noastră încărcată de amenințări cu chestia respectivă ca pe un avertisment de a o lăsa mai moale pentru o vreme. A fost după aceasta că ne-am hotărât să mergem în Peru, să luăm *ayahuasca* și să obținem o perspectivă asupra naturii *psilocibinei* în raport cu alte halucinogene din plante vizionare.

Plimbările noastre în pădurile tropicale din Hawai au fost un ecou palid, dar real, al traseelor amazoniene parcurse în trecut și care, peste câteva luni, vor fi parcurse din nou. În timpul uneia

---

* *Poltergeist* este un fenomen paranormal care constă în evenimente care fac aluzie la manifestarea unei entități imperceptibile.

dintre aceste plimbări, reflectând la întâlnirea cu ființele-mantii și mașinile lor de lumină, Kat a subliniat că o lentilă este rezultatul natural al suprapunerii a două sfere. Este ceva de învățat dacă aplicăm această idee la OZN-ul în formă de lentilă? Poate că un adevăr topologic este implicat în gândul că lentila este cauzată de suprapunerea unui continuum cu altul. Norii lenticulari au făcut parte din contactul OZN care a avut loc la La Chorrera în 1971. Această temă a reapărut în timpul acelor experiențe cu *psilocibină* în peisajele dezolante din zona rurală din Hawai.

Într-o altă excursie cu ciuperci, când Kat și cu mine am ieșit afară noaptea târziu, am văzut stelele prin interstițiile mișcătoare ale unei dantele înalte de nori subțiri. Cu toate acestea, plutind la doar câteva sute de metri deasupra și ușor în fața noastră, se afla un nor lenticular foarte întunecat și dens. În timp ce îl priveam, acesta a căpătat o aparență mai solidă; brusc, această tendință s-a inversat și a început să se subțieze și să se estompeze foarte repede. Apoi a dispărut.

Anii trec și nu prea există o intruziune a ciudățeniei în viața de zi cu zi. Apoi, brusc, este din nou printre noi, realizând coincidențe și părând să canalizeze fluxul evenimentelor spre un scop pe care îl simțim, dar care nu poate fi anticipat. Patina paranoică care s-a format asupra societății moderne face ca *feedback*-ul din partea culturii să fie dificil de evaluat. Dintr-o anumită perspectivă, umanitatea este întotdeauna o creatură în transformare, imprimând fiecărei clipe misterul profund resimțit al viitorului nerealizat. Este situația actuală cu adevărat diferită de multe altele din trecut?

Noutatea este întotdeauna în proces de apariție, dar apare ea vreodată în mod explicit, brusc, din evenimentele în care este încorporată? Și ce trebuie să facem cu ea atunci când apare suficient de brusc pentru a o recunoaște ca fiind un adevărat flux al continuumului temporal? Eu cred în miracole și extaz și în situații în care se văd "forțe" care acționează și care nu sunt descrise de fizica actuală. Am simțit că era necesar să refac aceste fire familiare din propria mea viață și gândire. Dacă nu aș fi făcut acest lucru, atunci nu ar fi existat nicio înregistrare a pașilor ezitanți pe care i-am făcut la La Chorrera, pași care ne-au condus spre înțelegerea *psilocibinei* și a relației sale cu sufletul uman - acel nod de anomalie prețioasă și sentiment fragil care ne bântuie planeta ca o fantomă.

EPILOG

În care mă întorc în prezent, îi prezint pe colegii mei exploratori așa cum sunt ei astăzi și fac o genuflexiune în fața ciudățeniei.

Deci, UNDE ne lasă toate astea astăzi? A trecut râsul cosmic mai departe? Sunt eu ca un arheolog, condamnat acum să lucrez sârguincios cu periuța de dinți și scobitoarea de nuci, încercând să exhumez și să reasamblez cioburile sparte ale viselor și viziunilor obținute în vremuri și locuri demult uitate? A fost ușor să privesc înapoi și să spun această poveste ca și cum ar fi fost un ciclu încheiat, ceva terminat și strălucitor în finalizarea sa. Problema cu această abordare este că această poveste este adevărată, actorii ei sunt oameni reali, viețile lor sunt în desfășurare. Marile mistere ale experimentului de la La Chorrera rămân doar atât, mistere chiar și până în prezent.

Colegii mei, prietenii și iubiții mei s-au schimbat și au plecat mai departe. Destine diferite ne-au revendicat pe fiecare dintre noi. Dave a rămas în America de Sud, revenind în Statele Unite doar o singură dată în ultimii douăzeci de ani, pentru cele mai scurte vizite. Nu l-am mai văzut din 1971. Știu că a trăit în majoritatea țărilor din America de Sud andină. Ani de zile a rămas fidel rădăcinilor sale de *hippie* itinerant, călătorind de la un sat de mare altitudine la altul și învățându-le pe femeile din zonă să croșeteze. Până acum ar trebui să-mi imaginez că această formă de artă minoră este bine stabilită în locuri în care, înainte de vizitele sale, trebuie să fi fost complet necunoscută. Nu a ajuns pe Coasta de Vest în timpul scurtei sale vizite în Statele Unite, dar m-a sunat și am discutat îndelung. Același vechi Dave, din câte mi-am dat seama.

Ev s-a căsătorit cu prietenul pentru care m-a părăsit în 1975 și sunt încă căsătoriți, cu un fiu care în curând va fi suficient de mare pentru a fi trimis la facultate. Nu i-am mai văzut pe Ev sau pe soțul ei de la plecarea ei în 1975. Am vorbit o singură dată la telefon cu ani în urmă. Am murmurat

ceva despre faptul că ar fi frumos să luăm cina împreună cândva, dar a depins de mine să dau curs acestei invitații și nu am făcut-o niciodată. Această evitare nu a fost întâmplătoare sau necugetată. Există încă o reticență din partea mea și o durere persistentă care pătrunde adânc și mă nedumerește - dar nu trebuie să fie ușor de înfruntat.

Vanessa s-a întors în Statele Unite de pe Amazon și a urmat tradiția tatălui și a surorii sale, obținând o diplomă în medicină. Astăzi locuieşte în Berkeley, la fel ca Ev, şi este psihiatru cu un cabinet înfloritor. Ne vedem prea rar, iar atunci când ne întâlnim sunt reticent să ridic problema La Chorrera din două motive. Primul este că ne aflam la capete opuse în ceea ce privește judecățile noastre cu privire la acele evenimente. Iar al doilea este că nu doresc ca prietenia noastră să se transforme, așa cum ar putea cu ușurință, într-o analiză a ceea ce ar putea fi considerat "cazul" meu. Vanessa este inteligentă și corectă și nu are nicio motivație pentru a mă judeca aspru. Divergenţele noastre inițiale au apărut din cauza convingerii ei că, la vremea respectivă, lipsa mea de dorință de a trata starea lui Dennis la La Chorrera ca pe o criză medicală a fost rezultatul propriei mele insensibilități, egoism, lipsă de caracter sau pur și simplu nebunie.

Singura persoană care a făcut parte din echipa inițială și cu care simt că pot încă să vorbesc cu toată forța despre experimentul de la La Chorrera este Dennis. Și-a obținut diplomele în botanică, biologie moleculară și neurochimie cu ani în urmă. Acum este omul de știință care la La Chorrera nu putea decât să aspire să fie. Este căsătorit, are un copil precoce și lucrează ca farmacist de cercetare pentru o companie din Silicon Valley numită Shaman Pharmaceuticals. Îmi tolerează delirul, dar are grijă să nu mă încurajeze niciodată. Cred că atitudinea lui este încă mult mai mult decât era la doar câteva luni după experiment, că orice s-ar fi întâmplat, prețul pentru el a fost prea mare. Îi place să se odihnească cu argumentul facil că ceea ce s-a întâmplat a fost doar o *folie a deux*, o iluzie a doi frați care își plângeau mama recent decedată și erau obsedați de cucerirea hiperspațiului. Când îmi prezint argumentele împotriva acestei afirmații și argumentez cu dovezile că se întâmpla ceva mult mai mult, el acceptă cu reticență, apoi dă din cap și se întoarce. Până în ziua de azi își amintește foarte puțin din ceea ce s-a întâmplat de fapt între 4 și 20 martie 1971 și preferă să rămână așa.

Așadar, fără ranchiună sau surpriză, pot spune că problema este în mare parte în grija mea. În dimineața în care am zburat cu toții de la La Chorrera în micul avion al lui Tsalikas, aveam douăzeci și patru de ani, eram fără bani, fără planuri, considerat nebun de către cei mai apropiați prieteni ai mei și aveam un preț pe capul meu. În anii care au trecut între timp, am făcut tot ce am putut pentru ca problemele legate de experimentul de la La Chorrera să nu fie uitate.

Împreună, la mijlocul anilor '70, Dennis și cu mine am dezvoltat și am promulgat tehnicile de cultivare a ciupercilor. Deși alții ne-au urmat în domeniu, noi am fost primii și cei mai gălăgioși care au predicat cultivarea la domiciliu a ciupercilor psihedelice. Această tehnologie a adus la zeci de mii de căutători dedicați și curioși opțiunea de a explora ceea ce altfel ar fi fost un halucinogen *triptamina* obscur și imposibil de obținut. Consumul de *psilocibină* în anii '70 a fost factorul major care a creat și a susținut un public mic, dar dedicat, care a urmat idei precum cele dezvoltate la La Chorrera. De-a lungul anilor, povestea La Chorrera și ideile care s-au născut acolo au ajuns încet-încet la cunoştința publicului prin intermediul cărților mele și al unui film care va fi în curând planificat în jurul lor. Poziția mea este interesantă, dar nu de invidiat. Deoarece ideea majoră care a apărut în urma acestei experiențe este *unda temporală* și software-ul de calculator care o susține, mă aflu în poziția absurdă de a fi fie un Newton necunoscut, fie complet nebun. Există foarte puțin spațiu de manevră între aceste două poziții. *Unda temporală* conturează o imagine radicală a modului în care funcționează timpul și ce este istoria. Oferă o hartă a fluxului și refluxului global al noutăților în următorii douăzeci de ani și face, de asemenea, o predicție a unui eveniment transformator major în 2012. Acest lucru este la fel de departe în viitor pe cât La Chorrera se află în trecut. Este în curând.

Aceste evoluții personale au avut loc pe fondul unor probleme tot mai grave în lumea reală și al unui interes crescând al tinerilor pentru experiența psihedelică. Mi s-a spus că sunt o icoană

minoră în cultura underground. Să se datoreze toate acestea pur și simplu tenacității mele schizofrenice de a promulga ceea ce, în cele din urmă, sunt de fapt doar ideile mele? Sau oare vânturile istoriei îmi suflă în spate și chiar m-am împrietenit cu Logosul și am învățat secretul universului, sau cel puțin unul dintre multele secrete, în haosul de la La Chorrera?

Mărturisesc sincer că nu știu. În timp ce scriu aceste cuvinte, căsnicia mea cu Kat, care durează de aproape șaisprezece ani, pare prinsă într-un proces de disoluție dureros pentru amândoi. Asta în ciuda celor doi copii ai noștri, a casei pe care am construit-o împreună și a eforturilor noastre, ale amândurora, de a fi oameni decenți. Se pare că prezența Logosului nu a făcut nimic pentru a atenua sau a îndepărta vicisitudinile obișnuite ale vieții. La fel ca Sufletul din poemul lui Yeats, eu sunt încă un lucru veșnic atașat de corpul unui animal muribund.

Cu toate acestea, dacă sentimentul meu că am un destin special și o modalitate de a salva lumea de cele mai periculoase și mai vulgare părți ale sale este o iluzie, atunci este o mare iluzie și una care moare în mine doar încet și pe nesimțite. Sunt asigurat de oamenii din jurul meu - editori, redactori, agenți, experți în marketing -, oameni care, în mod evident, nu sunt informați cu privire la promisiunea șoptită a unui destin special care mi-a fost făcută de elfii din hiperspațiu, că voi fi mare, voi avea influență și voi schimba modul în care gândesc oamenii.

Poate că acest lucru va fi adevărat. Sper că da. Ceva s-a întâmplat la La Chorrera, ceva extraordinar. Am fost extrem de norocos că am întrezărit pentru scurt timp o lume ciudată, frumoasă și mai bună și că am făcut un pact minunat cu zeii extratereștri care locuiesc acolo. *Unda temporală*, creată în ani de muncă, este atât o profeție cu privire la acea lume mai bună, cât și o hartă către ea. Sunt sigur că sunt un recipient nedemn pentru o astfel de lucrare nobilă. Am încercat să fac ca aceste fantezii transcendente să revină la normalitate și să își ocupe locul în viziunea mundană și muribundă asupra lumii în care suntem cu toții prizonieri ai culturii de la sfârșitul secolului XX. Dar munca a fost mai mult decât am putut face.

Teama mea este că, dacă aceste idei nu sunt adevărate, atunci lumea noastră este destinată unei morți finale și obișnuite, deoarece rațiunea a devenit prea slabă pentru a ne salva de demonii pe care i-am dezlănțuit. Speranța mea este că pot fi martor a faptului că există un mare mister care ne cheamă pe toți, care ne face semn prin peisajul istoriei noastre, promițând să se realizeze și să dea un sens real la ceea ce, altfel, este doar concizia vieților noastre și a trecutului nostru colectiv. La douăzeci de ani de la experimentul de la La Chorrera, încă nu pot spune că nu va fi.

Traducere realizată cu:

DeepL Translator

